

"İşte bu bir öğüttür.
Dileyen, Rabbine ulaştıran bir yol tutar."
(76 İnsan/29)

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik

Yayın No: 10

Kitabın Adı: *İslam Erlerine Nasihatler*
Yazarı: *Nacih İbrahim*

Teknik Hazırlık: *Ayfer Berden*
Son Okuma: *Abdullah Yıldırım*
Kapak Tasarım: *Ebyar Turab*
Dizgi: *Şehadet*

Baskı: *Çetinkaya Ofset (332 342 01 09)*
Fevzi Çakmak mah. Hacı Bayram cad. no:18
Baskı Yeri: *Konya*
Baskı Tarihi: *Kasım/2013*

İletişim
Şemsi Tebrizi Mh. Şerafeddin sk.
No:25/H Karatay/KONYA
Tel: 0 332 350 4687
0 554 511 6356
www.nedakitap.com

İSLAM ERLERİNE
NASİHATLER

Nacih İbrahim

Şehadet Yayınları

Konya/2013

İÇİNDEKİLER

Birinci Baskının Önsözü

Hamd, ezelden ebede dek yalnızca Allah'a özgüdür. O'nu över ve O'ndan Peygamber Efendimizi, O'nun ehli beytini ve sahabilerini rahmetiyle kuşatmasını dileriz. Allah Tealâ şöyle buyurmaktadır:

> *"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının. Sizler, kesinlikle Müslüman olarak ölün." (3/Ali İmran 102)*
>
> *"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir.)" (4 Nisa/1)*
>
> *"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki, Allah, yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)*

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en mustakim yol, Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde

sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır. Ve hiç şüphesiz ki, her sapkınlık azaba mustehaktır.

Mü'minlerin en temel görevlerinden bir tanesi de hiç şüphesiz birbirileri ile nasihatleşmeleridir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem),* "Din Nasihattir" buyurmuştur. Burada mübteda habere hasredilmiştir. Yani dinin birçok önemli kural ve kaideleri vardır, ancak Müslümanların birbirilerine nasihat etmeleri dinin en önemli kural ve kaidelerinden birisidir.

Elinizdeki kitap Nacih İbrahim'e ait olup kendisi Mısır Cemaati İslamiye'nin liderlerindendir. Aslen doktor olan Nacih İbrahim uzun zaman davet, irşad ve cihad çalışmalarında bulunmuş olup, özellikle Mısır gençliği üzerinde çok etkili rol oynamıştır. Mısır Firavun'u Enver Sedat'ın Müslümanlar tarafından öldürülmesinden sonra 1981 yılının Eylül ayında hükümet tarafından arananlar listesinde yer almış bir müddet kaçtıktan sonra yine aynı yıl yakalanmış ve 25 yıl hapse mahkûm edilmiştir.

"Ya Rabbi! Bize dünyada bir iyilik, ahirette de bir iyilik ihsan et. Ve bizi ateşin azabından koru." (2 Bakara/201)

31 Mart 2006

Murat GEZENLER

Konya

Din Nasihattır

Böyle buyurmuştur Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*[1]... Bu sayfaları yazmaya bizi iten de budur. İşlemediğimizi yazmayacağız. Çünkü yazdıklarımızı okuyacak kimse bulamayız...

Bu mübarek yürüyüşe, dini diriltme ve dinin bayrağını yüceltme yürüyüşüne katılan kardeşlerimize, sunmamız gereken bir nasihat olduğunu hissettiğimiz şeyi yazacağız...

Biz yüce sahabe İbn-i Revaha'nın dediği gibi: "İnsanlarla, sayımız, gücümüz ve çokluğumuz ile savaşmıyorduk. Sadece Allahu Teala'nın bizi şereflendirdiği bu din ile savaşıyorduk"[2] diyoruz.

Bu nedenle savaşta silahına sarılan, bunun için çabalayan kimseden daha fazla dinimize sarılmalı, bunun için çabalamalıyız. Ne zaman bu konuda ihmalkâr davranılırsa, zafer için taşınılan bütün umutlar ve kurtuluş için olan bütün ümitler kaybolur.

---

[1] Müslim, (Sahih-i Müslim bi Şerhi'n-Nevevi: 2/37), Ebu Davud (4944), Nesai (7/156), Ahmed, Müsned'de (4/102) Temim ed-Dari'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Ayrıca Tirmizi (1926), Nesai (7/157) ve Ahmed (2/297) hadisi Ebu Hureyre'den de tahric etmişlerdir. Şeyh Ahmed Şakir hadisi sahih saymıştır. Buhari, Sahihi'nin "Kitabu'l-İman" bölümünde (Feth 1/137) bu hadise ta'likta bulunmuştur. İbn-i Hacer, el-Feth'de (1/138), Buhari'nin, Tarih'inde şöyle dediğini nakleder: "Sadece Temim'den gelen hadis doğrudur."

[2] İbn-i Hişam'ın Siretu'n-Nebeviyye'de (İkinci bölüm: s. 375. Mustafa Halebi baskısı, hicri 1375) belirttiği gibi, İbn-i İshak tahric etmiştir.

Din ehli de böyledir. Ne zaman dinlerinde az da olsa gevşek davranırlarsa, zafer ümitleri yok olur. Şüphesiz Allahu Teala, kendisine itaat eden, samimi bir şekilde kendisine bağlanan, kendisine tevekkül eden kişiye yardım eder. Allahu Teala şöyle buyurur:

"And olsun ki, Allah'ın dinine yardım edenlere, O da yardım eder." (22, Hac/40)

Dolayısıyla kim Rabbine yardım etmez ise, Allahu Teala da ona yardım etmez. Kim Rabbine isyan ederse, Allahu Teala onu düşmanlarına bırakır. Ömeru'l-Faruk'un *(Radıyallahu Anhu)* dediği gibi: "Allah'a itaatimiz ile onlara galip gelemezsek, onlar güçleriyle bize galip gelirler."

Ömer *(Radıyallahu Anhu)*, düşmanlarından duyduğu korkudan daha fazlasını ordusunun günahlarından duyuyordu. Bu ise onun aklının ve anlayışının mükemmelliğindendir.

Bu manayı hepimizin anlamasını, kalplerimizde ve akıllarımızda varolmasını ve asla kaybolmamasını ne kadar da çok isteriz. Kesin bir şekilde Allahu Teala'nın bu dinin zaferini ve korumasını üstlendiğini bilmeyi ne kadar isteriz. Kim bulunduğu yerde İslam'a göre davranırsa, kalbiyle ve organlarıyla Allahu Teala'ya itaatte bulunursa, kesinlikle desteklenir. Kim de doğru yoldan uzaklaşırsa, zaferden uzaklaşmış olur.

Allahu Teala, alimdir, hakimdir... Durumumuzu bilir, işlerimizden hiçbiri O'ndan gizlenmez. Dışımızı ve amellerimizi bildiği gibi, niyetlerimizi ve içimizi de bilir. O, hakimdir. Her şeyi yerli yerince koyar. Hak etmediği sürece bir şeye yardımda bulunmaz. Allahu Teala'ya karşı, hevadan kaynaklanan her türlü yanlış düşüncelerden yine Allah'a sığınırız.

Nefis inatlaşır, şeytan vesvese verir, dünya süslüdür, heva ise bir çok defa galip gelir. Bütün bunlar kabul edilmiştir. İstenen ise dünya ve ahirette kul ile o kulun kurtuluşu ve felahı arasına giren her şeyi yok etmektir.

Nefis, şeytan, dünya ve heva gerçekten en azılı düşmanlarımızdır. Bunlar ne zaman bize galip gelirse, insan olan düşmanlarımız tarafından çabucak yeniliriz...

Bu dördü bize galip gelirse, günah işleme konusunda düşmanlarımızla aynı seviyede oluruz. Böyle bir durumda üstünlük ve kuvvet ise onlarda kalır. Böylece yeniliriz. Yazdığımız bu cümleler; nefis, şeytan, dünya ve hevaya üstünlük sağlama yöntemini belirleyen nasihatlerdir. Değerli Kardeşim! Gördüğümüz boşluğu kapatmak, eksikleri tamamlamak, iyi olana ve hayra işaret etmekten başka bir şey istemiyoruz.

Görevimiz söylemek ve nasihat etmektir. Ancak amel edilmediği sürece boşluk kapanmayacak, eksikler tamamlanmayacak ve iyi olan gerçekleşmeyecektir. Amel etmek ise, senin ve bizim görevimizdir kardeşim...

Cümleler kendi başına bir şey yapamaz. Onları anlamak ve onları yerine getirmek gerekir. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"De ki: "Yapacağınızı yapın! Allah, peygamberi ve mü'minler yaptıklarınızı görecektir. Sonra hepiniz, görülmeyeni ve görüleni bilen Allah'a döndürüleceksiniz de O size, işlediklerinizi bildirecektir." (9, Tevbe/105)*

Allah'ın İzniyle Keder Ve Acı Gidecek Sevap Kalacaktır...

Bil ki kardeşim -Allah sana rahmet etsin- birçok musibetlerle, birçok zorluklarla ve çeşitli belalarla karşı karşıya kalacaksın. Sen hak yolda yürüyor, İslam ile amel etmek için uğraşıyorsun. Bu hal, hak yolda kaldığın ve belalara sabrettiğin sürece böyledir. Acı yok olacak, yorgunluk gidecektir. Allah'ın izniyle senin için sevap ve ödül kalacaktır.

Yaz sıcağında oruç tutan kimseyi görmüyor musun? Açlığının ve susuzluğunun acısı, suyun ilk yudumu ile yok olmakta ve kerim olan Nebi'nin *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şu sözünü tekrarlamaktadır: "Susuzluk gitti, damarlar ıslandı ve Allah'ın izniyle

sevap kesinleşti."[3] Cennete girmen ve onun sana gelmesiyle birlikte, karşılaştığın bütün yorgunluklar, başına gelen her bela, seni yaralayan her şey, Allahu Teala yolunda aldığın her yara gidecektir. Sana şöyle denecek: "Hiç acı çektin mi?" Sen (cennete daldıktan sonra) diyeceksin ki: "Hayır vallahi ya Rabbi! Hiçbir sıkıntı çekmedim."[4]

Yorgunluğun ve acın dağılır, mutluluk, ferahlık ve sevince dönüşür. Bu çektiklerine sabretmen karşılığında sana ecir ve sevap kalır. Allahu Teala seni fadlından rızıklandırır. Seni rızasının, yüce varlığının üstünlüğünün kabullendiği bir cömertlik ile şereflendirir. O zaman daha fazla güç harcamış olmayı, dinin yolunda daha çok yorulmuş olmayı isteyeceksin.

Rabbin uğrunda daha fazla gece uyanık kalmış olmayı, dünyayı daha fazla terk etmiş olmayı, bunun için yolculuk yapmış olmayı, Allahu Teala yolunda kurban ettiklerinden daha fazlasını kurban etmiş olmayı isteyeceksin. Hatta Allahu Teala'nın

---

3 Ebu Davud (2357), Dârâkutnî (2/185), Beyhakî Sünen-i Kübra'da (4/239) ve Hakim Müstedrek'te (1/422) tahric etmişlerdir. Der ki: Şeyhayn'ın şartına göre sahihtir. İbn-i Ömer'in *(Radıyallahu Anhu)*, "Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* iftar ettiğinde derdi ki..." diye başlayan hadisinden alınmıştır.

4 Müslim (17/149), Ahmed (3/203, 253) ve İbn-i Mace'nin (4321) tahric ettiği hadise, Enes bin Malik'in *(Radıyallahu Anhu)* hadisi işaret etmektedir. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur -lafız Müslim'e aittir-: "Kıyamet günü, cehennemliklerin, dünyada en müreffeh olanı getirilerek ateşe bir defa batırılacak. Sonra: "Ey ademoğlu, (cehennemde) hiç nimet gördün mü? Sana hiç hayır uğradı mı?" diye sorulacak. O, "Hayır! Ey Rabbim, vallahi hayır!" diyecek. Sonra cennetliklerden dünyada en fakir olan getirilecek. O da cennete bir defa sokulup, çıkarılacak ve kendisine: "Ey ademoğlu (cennette) hiç fakirlik gördün mü, hiç sıkıntı çektin mi?" denilecek. O da: "Hayır! Vallahi ya Rabbi! Başımdan hiç fakirlik geçmedi, hiçbir sıkıntı çekmedim" diyecek."

fadlını ve şehidlere olan ikramını gördüğünde[5], -şehidin arzuladığı gibi- dünyaya dönmeyi, Allahu Teala yolunda yeniden öldürülmeyi, sonra tekrar diriltilip tekrar öldürülmeyi ve tekrar diriltilip tekrar öldürülmeyi isteyeceksin.

İmtihanlara Karşı Nasıl Sağlam Durursun..?

Bazıları bana diyecekler ki: "Ben, yeni bir Müslümanım, imtihanların çok olması halinde sebat edememekten ve sabredememekten korkuyorum."

Bu kardeşin sözlerine karşı, Nebi'nin *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şu sözünü söylerim: "Kim sabretmek isterse, Allah ona sabır verir."[6] "Kim hayrı ararsa, ona hayır verilir; kim şerden sakınırsa, şer ondan uzak olur."

[5] Buhari (3/208), Müslim (13/24) ve Tirmizi'nin (1640) Enes bin Malik'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet ettiği hadise işaret etmektedir. Hadisin lafzı Buhari'ye aittir ve şöyledir: "Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez. Yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değildir. O, sahip olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp –onlarca kez- şehid olmayı temenni eder." Müslim'in rivayetinde ise şöyledir: "Şehadetin üstünlüğünü gördüğünde.." Nesai, Cihad'da (6/35), Ubade bin es-Samit'ten benzer bir hadis rivayet etmiştir.

[6] Buhari (3/335), Müslim (7/144), Ebu Davud (1644), Tirmizi (2024), Nesai (5/96), İmam Ahmed Müsned'te (3/12, 93), Malik Muvatta'da (1945), Darimi (1653), Beyhaki Sünen-i Kübra'da (4/195) rivayet eder –Hepsi, Ebu Said el-Hudri'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir-. Hadisin lafzı -Buhari'de- şöyledir: Ensar'dan bazıları Rasulullah'tan *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bir şeyler istediler, O da onlara verdi. Sonra yine istediler, O da yine onlara verdi. Yine istediler, yine onlara bir şeyler verdi. Sonunda yanındakiler tükendi ve: "Yanımda bir mal olsa, bunu sizden ayrı olarak (kendim için) biriktirecek değilim. Kim iffetli davranır (istemezse), Allah onu iffetli kılar. Kim istiğna gösterirse Allah da onu zengin kılar. Kim sabırlı davranırsa Allah ona sabır verir. Hiç kimseye sabırdan daha hayırlı ve daha geniş bir ihsanda bulunulmamıştır." Müslim'in rivayetinde ise şöyledir: "Kim sabrederse, Allah ona sabır verir."

Bu nedenle kim sabır sebeplerini yerine getirirse, Allahu Teala onu sabır ile rızıklandırır. Kim cesaretsizlik, üzüntü ve tembellik sebeplerini yerine getirirse, kendisini bu durumların içinde bulur. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah onlara zulmetmedi, fakat, onlar kendilerine zulmediyorlardı." (16, Nahl/33)

Müslüman Kardeşim! Senin tahammül etmen gerekir. Bir süre nefsine sabret, bundan sonra nefsinin sabredenlerden olduğunu göreceksin. Hatta Allahu Teala'nın izniyle, nefsin; sabredilmesi gereken bu halden razı olan bir nefis halini alır. Selef-ten biri şöyle demiştir: "Ağlarken nefsimi Allah'a sattım. Daha bu satış bitmeden nefsimin gülmekte olduğunu gördüm."

Zorluklar ağırlaştığında, belalar arttığında, karşılaştığın musibetler çoğaldığında, kötülüğü emreden nefsine -bir süreliğine de olsa- dünyayı terk etmesini söyle. Sana kötülüğü emreden nefsin, sana karşı isyan ettiğinde, bu nefsin liderleri sana teslim oluncaya kadar ona hükmetmen ve emrini ona geçirmen gerekir. Böylece nefis, Allahu Teala'nın emrine boyun eğer. Önceden bunu kerih görmesine rağmen şimdi bundan razı olan bir nefis haline gelir.

Eğer bunu istersen ona de ki: "Ey Nefis! Allahu Teala'ya olan yolculuğun ve işinin büyük bir bölümünü geride bıraktın. Sadece küçük bir bölüm kaldı. Sabret... Ey Nefis! Daha önceki salih amellerini, uykusuz gece ve gündüzlerini, Allahu Teala yolunda yıllarca çektiğin yorgunluğunun ecrini bir anda kaybetme. Bu sadece bir saatlik sabırdır... Sabret; belaların makamı, misafirlerin makamı gibidir. Konumunu çabucak değişirdiğini görürsün... Ey sabır adımları! Çalışın, çok az kaldı... Nefsine, Bişr el-Hafî'nin kendisi ile birlikte yolculuk yapan öğrencilerinden birine yaptığı gibi davranman gerekir. Öğrencilerinden biri yolda susamıştı. Biri ona dedi ki: "Şu kuyudan su iç." Bişr ona dedi ki: "Öteki kuyuya kadar sabret." Diğer kuyuya vardıklarında dedi

ki: "Diğer kuyuya kadar sabret." Böylece onu oyaladı. Her bir kuyuya vardıklarında: "Diğer kuyu" diyordu... Sonra ona döndü ve dedi ki: "İşte dünya bu şekilde sona erer."[7]

İbnu'l-Cevzi'nin dediği gibi *Allah ona rahmet etsin*[8]: "İşte ecrin başlangıcı göründü, bela gecesi dağıldı. Yolcu olan kişi, karanlığın kesilmesini övdü... Selamet yurduna varıncaya dek, ecir güneşi doğdu."

İmam Ahmed'in *Allah ona rahmet etsin* söylediği şu söz çok hoşuma gider: "Şüphesiz o yemeksiz yemek, içeceksiz içecektir. O, sadece çok az bir gün içindir." Bu birkaç cümle, gerçekten üzerinde düşünmeyi ve idrak etmeyi gerektirir.

Sonra bir kez daha nefsin ile baş başa kal ve ona de ki: "Senin defalarca uğradığından daha fazla musibet ve belayla karşılaşan dünya ehlini görmüyor musun? Onlar bu konuda ödüllendirilmiyorlar. Allah bu konuda onlara sabır da vermiyor. Onlar genellikle; üzüntü, tasa, darlık ve keder içindeler. Hatta bu musibetler nedeniyle delilik içindeler... Sen, bir defasında, bir ailenin bütün fertlerinin, yolculukları esnasında kaza yaparak boğulduklarını işitmiştin. Hepsi birlikte ölmüştü. Onlarla senin arandaki fark nerede?!

Karşılaştığın belaların çoğu, düşmanları öldürür. Bu senin için şereftir, musibet değil. Üstelik hayat budur, hayat bundan üstün değildir! Sonra sen bundan herhangi bir acı ve keder duymuyorsun. Bunlar ancak bedenini delip geçen kurşunlardır. Sen Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* buyurduğu gibi[9] sade-

---

[7] İbnu'l-Cevzi, Saydu'l-Hâtır, s. 107, Daru'l-Fikr baskısı, Dımeşk

[8] İbnu'l-Cevzi, Saydu'l-Hâtır, s. 87

[9] Tirmizi (1668), Nesai (6/36), İbn-i Mace (2802), İmam Ahmed (2/297) ve Darimi'nin (2413) Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet ettikleri hadisin sözüdür. Lafız Tirmizi'ye aittir. Hadiste şöyle geçer: "Şehidin ölüm (darbesinden) duyduğu ızdırap sizden birinin çimdikten duyduğu ızdırap kadardır." Şeyh Ahmed Şakir, hadisi sahih saymıştır.

ce bir çimdik açısı hissediyorsun. Öyleyse düşmanlarından sana daha fazla ne zarar gelebilir ki?!

Onların sana verebileceği zarar bir ay, iki ay, bir yıl ya da birkaç yıl hapse atılman, ya da bütün ömrünü hapiste geçirmen mi? Ömrünü Allah yolunda geçirme şerefi sana yeter! Yusuf *(Aleyhisselam)* gibi hapiste kalman ve bir süre hapiste yatman sana şeref olarak yeter!

Sana kötülüğü emreden nefsine de ki: Ey Nefis! Allahu Teala'ya isyan için hapisleri dolduran şu binlerce insanı görmüyor musun?! Allahu Teala'ya itaat için uğradığın imtihanlar sana şeref olarak yeter. Bir kadına tecavüz ederek, alçak ve boş bir şehvet ânı için, idamla yargılananları görmüyor musun? Şeytanın aldatmalarıyla kandırılmış insanlara, bir anlık şehvetleri için ebedi hapis cezası veriliyor.

Yine dünya ehlinden hatta kâfirlerden, felç hastalığı ve körlüğü olan binlerce kişiyi düşün. Onlar, senin yaşadığından yüzlerce kez daha büyük imtihanlar içinde yaşıyorlar. Belki hapiste geçirdiğin bu aylar veya yıllar, dinde senin imamlığın için bir sebep olacak, Allahu Teala'nın ilmini bilmeni ve Allahu Teala'nın emrettiğini öğrenmeni sağlayacak. Abidlerin, zahidlerin ve boyun eğenlerin derecesine ulaşmanı sağlayacak. Zorluğa düşmedikçe ilmin hakikatini öğrenemeyen ne çok kardeş vardır! Sıkıntı duymadıkça Kur'anı akletmeyen, amacını anlamayan, açık olan hükmünü hakiki bir şekilde fıkhedemeyen ne çok kardeş vardır! Bu, Allahu Teala'nın Kur'an'ı koruması ve onu açıklaması babındandır. Bütün bunlar, kişinin kitaplardan ve gazetelerden öğrenemeyeceği bir ilim, okusa da, çalışsa da, ezberlese de zevkini alamayacağı ve anlayamayacağı bir anlayıştır. Bu; tevekkül, korku, tevbe, yakin ve rızanın hakiki anlamlarına benzer. Bunlar da, yaşanmadıkça anlaşılmazlar ve ancak yaşayan kişi bunların hakiki manalarını öğrenir. İbn-i Teymiyye *Allah ona rahmet etsin* şöyle der: "Cennetim ve bahçem göğsümdedir. Ben

nerede olsam benimle beraberdir. Benden ayrılmazlar. Benim hapsedilmem halvettir. Öldürülmem şehadettir. Sürgün olmam ise seyahattir."[10]

Kardeşim! İbnu'l-Cevzi'nin Rabbini muhatab alarak söylediği şu sözleri, nefsine nasihat olarak söyle: "Benden aldığın şeyler bana kar ettirmedi. Çünkü onun kazancı, sana sığınmaktı. Herşeyimi artırmadı. Çünkü gelecek kazancım, seni bırakmak oldu. Beni zenginleştirmedin, beni sana muhtaç kıldın. Beni ayırt etmedin, çünkü yarattıklarınla beni tedirgin ettin. Sana hizmet dışında geçirdiğim zamana eyvahlar olsun! Sana itaat dışında geçirdiğim vakte yazıklar olsun!

Sabah namazı vakti uyandığımda, gece boyunca uyumam beni üzmedi! Gündüz gelip geçtiğinde, o günü kaybetmek bana acı vermedi! Duygularımın yokluğundan hastalığın şiddetini anlayamadım. Şimdi sağlığın güzel havası esiyor, acı hissediyorum, bu ise sağlığa işaret ediyor. Ne büyük nimet... Bana sağlık ver ya Rab!"[11]

Satılanı Sahibine Teslim Edin...

Siz nefislerinizi Allahu Teala'ya sattınız. Satılanı sahibine teslim etmek dışında önünüzde başka bir seçenek yok. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah mü'minlerden, canlarını ve mallarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır." (9, Tevbe/111)

Satılan şey, satın alan kimseye teslim edildiğinde, o ona dilediğini yapar. Onu dilediği yere koyar. Dilerse onu bir saraya, dilerse bir hapse koyar. Dilerse onu en pahalı elbiselerle giydirir, dilerse sadece avret yerlerini örtebilen birisi olarak bırakır. İsterse onu bir zengin, isterse onu muhtaç bir fakir kılar. Dilerse

[10] İbnu'l-Kayyim, el-Vâbilu's-Sayyib, s. 105. Riasetu İdareti'l-Buhûs el-İlmiyye ve'l-İftâ baskısı.

[11] İbnu'l-Cevzi, Saydu'l-Hâtır, s. 93

ömrünü uzatır, dilerse onu darağacına asar, düşmanlarını onu öldürmek için musallat eder.

Koyunu satın alan müşteri, onu kestiğinde, koyunun eski sahibinin öfkelenmesi ya da kalbini bunun için değiştirmesi doğru mudur?! Allahu Teala'nın ve Rasulü'nün Aslanı Hamza bin Abdulmuttalib'e ne olduğunu işitmediniz mi? Karnı yarılmıştı, ciğeri çıkarılmıştı, organları kesilmişti.[12]

Nebi'nin *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ashabından başkaları da, Uhud Savaşı'nda aynı şekilde şehid olmuşlardı. Karınları yarılmış, kulakları ve burunları kesilip koparılmıştı. Hatta Hind bin Utbe ve beraberindeki Kureyş kadınları, sahabenin burunlarını ve kulaklarını almışlar, bunları kendilerine halhal ve bilezik yapmışlardı. Hind bin Utbe halhallarını, bileziklerini ve küpelerini Hamza'nın katili Vahşi'ye ödül olarak vermişti.[13]

Uhud Savaşı'nda Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* kendisine ne olduğunu işitmediniz mi?! Düşman tarafına düşmüş[14], mübarek yüzü yarılmış, dişi kırılmıştı...[15] Bunun yanı sıra Rasul *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, imtihanlardan imtihanlara dönen bir yaşam sürmüştü. İbnu'l-Cevzi şöyle söyler: "Rasul'ün *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*; "Beni kim koruyacak? Bana kim destek olacak?" demesi gerekmez miydi? Bir kafirin himayesinde Mekke'ye girdiğinde, sırtına deve işkembesi konduğunda, arkadaşla-

---

[12] İmam Ahmed'in Müsned'indeki İbn-i Mes'ud *((Radıyallahu Anhu))* hadisinde şöyle geçer: "Bakınız, Hamza'nın karnı yarılmış, Hind onun karaciğerini almış, ancak onu yiyemeyecek..." (Müsned: 1/463), Şeyh Ahmed Şakir hadisi sahih saymıştır.

[13] İbn-i Hişam'ın es-Siretu'n-Nebeviyye'sinde olduğu gibi, Muhammed bin İshak, Salih bin Keysan'dan rivayet etmiştir. (İkinci kısım: s. 91)

[14] İbn-i Hişam İbn-i İshak'tan rivayetle es-Siretu'n-Nebeviyye'de zikreder. (İkinci kısım: s. 79)

[15] Buhari (7/281), Müslim (12/149), Tirmizi (3005), İbn-i Mace (4027) ve Ahmed (3/99), Enes bin Malik'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet ederler.

rı öldürüldüğünde, açlığı şiddetlendiğinde, O sakindi, değişmiyordu... Sonra açlıkla imtihan ediliyor, karnına taş bağlıyordu. *"Oysa göklerin ve yerin hazineleri Allah'ındır." (63, Münafikun/78)* Ashabı öldürülüyor, yüzü yaralanıyor, dişi kırılıyor, amcasının organları kesiliyordu. O ise sakindi. Bir çocukla rızıklandırılıyor, sonra onu kaybediyordu. Hasan ve Hüseyin ile oyalanıyor, onların başına gelecek olan şeyleri onlara haber veriyordu. Aişe *(Radıyallahu Anha)* ile yaşıyor, Aişe'ye atılan iftirayla hayatı zehir ediliyordu. Mucizelerin ortaya çıkışı artıyor, Müseyleme, Ansi ve İbnu Sayyad ona karşı çıkıyorlardı. Sihirbazdır, yalancıdır diyorlardı. Sonra onu hastalık yakalıyordu. O yine sakin ve sessizdi. Biri durumunu ona bildirse, ona sabrı öğütlüyordu. Sonra ölüm geldi ve onun ruhunu aldı... O, keçeyle kaplı bir yatakta ve kalın bir örtü altında yatıyordu... O gece, lambalarını yakacak yağları dahi yoktu."[16]

Değerli kardeşim! Senin peygamberleri ve nebileri *Aleyhimisselam* düşünmen gerekir. Onlar yaratılanların özüydü. Yaratan'ın katında insanların en cömertleri ve kendisine en sevimli olanlarıydı. İbrahim *(Aleyhisselam)* ateşe atılmıştı, Zekeriyya *(Aleyhisselam)* testereyle doğranmıştı, Yahya *(Aleyhisse-lam)* boğazlanmıştı, Eyyub *(Aleyhisselam)* yıllarca hasta kalmış, malını ve çocuğunu kaybetmişti, Yunus *(Aleyhisselam)*, balığın karnında hapis kalmıştı, Yusuf *(Aleyhisselam)* çok düşük bir fiyata satılmış, bir süre hapislerde kalmıştı. Onların hepsi Allahu Teala'nın kaderinden razı idiler. Rableri ve gerçek Mevlâları da onlardan razıydı.

Seleften bazıları şöyle der: "Makasla vücudumdan bir parçanın kesilmesi, Allahu Teala'nın kazasına karşı, "Keşke olmasaydı" dememden daha iyidir." Başka bir sözde ise şöyle geçer: "Bir günah işledim, otuz yıldır onun için ağlıyorum." Biri kendisini ibadete vermiş ve insanlarla olan alakasını koparmıştı. Bu-

---

[16] İbnu'l-Cevzi, Saydu'l-Hâtır, s. 257-261

nun üzerine ona: "Bu yaptığın nedir?" diye soruldu. Şöyle cevap verdi: "Bir defasında bir şey için; "Keşke olmasaydı" demiştim. Bu nedenle Rabbime gereğince tevbe edebilmek için böyle yapıyorum."

Rablerinin düzenleriyle yarışmayan, Rablerinin kendileri için seçmiş olduğunu reddetmeyen bu kimselerden ol kardeşim! Onlar, Allahu Teala'nın düzenine; "Böyle olsaydı, şöyle şöyle olurdu" veya "Belki", "umulur ki", "keşke" diyerek karışan kimselerden değildi.

Allahu Teala'nın mü'min kulu için seçtiği şey en değerli seçenektir. Dıştan zor, güç ya da malın helakı, makam ve mevkinin, aile ve çocuğun kaybedilmesi gibi görünse de, en üstün seçenek odur. İsterse dünya içindekiler ile yok olsun farketmez.

Bedir Savaşı kıssası hakkında aktarılanlara bakman ve onları iyi bir şekilde düşünmen gerekir. Sahabeden bazıları *(Radıyallahu Anhum)* sadece kervana galip gelmeyi istiyordu. Ancak Allahu Teala onlara daha büyük bir seçenek ve seçtiklerinden daha üstününü verdi. Onlar için savaşı seçti. İkisi arasında yer ile gök kadar fark vardır. Kervanda bulunanlar, yenilip bitecek, giyilip eskiyecek, sonra da atılacak elbise ve geçici şeylerdi.

Savaşa gelince... Onda Allahu Teala'nın hak ile batılı birbirinden ayırması bulunmaktaydı. Savaşta şirkin yenilgisi, bozguna uğraması, Tevhid'in yücelmesi ve yayılması ve İslam'ın önünde engel olarak duran cesur müşriklerin öldürülmesi vardı.

Savaşta elde ettikleri şu mükafat onlar için yeterlidir:

"Şüphesiz Allah Bedir ehlinin hâlini gördü ve: "Dilediğinizi yapın, sizleri bağışladım" buyurdu."[17] Allahu Teala şöyle buyurur:

"Hatırlayın ki Allah size, iki taifeden (kervan veya Kureyş

---

[17] Bu lafızla İmam Ahmed Müsned'de (2/295), Hakim Müstedrek'te (4/77) ve Ebu Davud (4654) benzerini Sünen'inde rivayet etmiştir.

ordusundan) birinin sizin olduğunu vadediyordu. Siz de kuvvetsiz olanın (kervanın) sizin olmasını istiyordunuz. Oysa Allah, sözleriyle hakkı gerçekleştirmek ve (Kureyş ordusunu yok ederek) kâfirlerin ardını kesmek istiyordu." (8, Enfal/7)

Bu konuda sözümü tamamlamadan önce, değerli İmam İbnu'l-Kayyim'in, Zadu'l-Mead isimli kitabında zikrettiği cümlelerin anlamını biraz özetle aktarmak istiyorum: "Şüphesiz Allahu Teala cimrilik ederek senden bir şey esirgememiş, hazinelerinden bir şey eksiltmemiş, senin hakkın olan bir şeyi kendisine ayırmamıştır. Ancak kendisinden istemen için sana bazı şeyleri vermemiş, seni izzetli kılmak için kendisine karşı zelil kılmış ve zenginleştirmek için seni kendisine karşı fakir kılmıştır. Pişmanlık duyman için seni zorlamış, ona boyun eğmenin ve ona muhtaç olmanın lezzetini duymanı sağlamış, sana kulluk elbisesini giydirmiş, seni en şerefli görevler ile görevlendirmiş, kudretinde hikmetini, izzetinde rahmetini, kahrında lütfunu ve iyiliğini görmeni istemiştir. Onun esirgemesi bağıştır, azletmesi görevlendirmedir, cezalandırması terbiyedir, imtihanı hediye ve sevgidir, düşmanlarını senin üzerine göndermesi, seni O'na ulaştıracak bir yoldur."

Kim kalbi ve aklıyla bu büyük cümleleri anlamaz, onlarla amel etmezse; onun yeri bağış kabul edilmeyecek yerdir. Onunla birlikte, içine bağış konacak bir kap olmayacaktır. Kim bir kabı olmadığı halde gelirse, mahrum olarak dönecektir. Nefsinden başkasını kınamayacaktır...

Sebatınız, Düşmanın Tuzaklarını Yok Edecektir!

İslam düşmanları, batıl davalarını savunacak bir delil ortaya koymaktan acizdirler. Bu nedenle onların hak davetine karşı cevapları; bela ve işkence sınıfını, hak ehline karşı kışkırtmak olmuştur. Bu, onların vermek istediği tek cevaptır. Hakkı reddetmek için hile bulmakta yorulduklarında, daima buna başvururlar. Firavun, Musa'ya cevap olarak şöyle demiştir:

"Benden başkasını ilah edinirsen, andolsun ki seni zindanlıklardan ederim!" (26, Şuara/29)

Firavun, iman eden sihirbazlarına da şu cevabı vermişti:

"Andolsun, ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kestireceğim, hepinizi astıracağım!" (26, Şuara/49)

İbrahim'in *(Aleyhisselam)* kavmi de şöyle söylemişti:

"Şunu yakın da ilahlarınıza yardım edin!" (21, Enbiya/68)

Yusuf'a *(Aleyhisselam)* şunu yaptılar:

"Sonra bütün delilleri onun lehine gördükleri halde, yine de bir süre için onu zindana atmayı uygun buldular." (12, Yusuf/35)

Bilal, "Ehad, Ehad!" diye bağırırken, Ümeyye bin Halef ona Mekke'nin sıcağında kırbaçla vuruyor, işkence ediyor, karnının üstüne taş koyuyordu.

Ammar'a, Mus'ab'a, Habbab'a, İbn-i Mes'ud'a, Sıddık olan Ebu Bekir'e, hatta Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bu cevaplar veriliyor ve bu tavırlar takınılıyordu.

Kur'an'ın mahluk (yaratılmış) olduğu iftirasına itiraz ettiğinde, Ahmed bin Hanbel'e de dayak, kırbaç, hapis ve işkenceyle cevap verilmişti. İbn-i Teymiyye ve İbnu'l-Kayyım'a da (Allahu Teala her ikisine de rahmet etsin) aynı şekilde cevap verilmişti. Günümüzde Allahu Teala'ya çağıran davetçilere, Allahu Teala'nın dinine yardım için çalışan kimselere de küfür, riddet ve fısk ehli tarafından bu uygulamalar yapılmaktadır.. Aynı yöntemle cevaplar verilmekte ve aynı işkenceler yapılmaktadır. Dolayısıyla İslam düşmanlarının cevap verme yöntemi hep böyledir. Bu, onların tuzaklarının sonu ve cephaneliklerindeki son oktur. Batıllarını savunmak ve laikliklerini korumak için uygun gördükleri yöntem budur.

Onlar size bu cevabı verdiklerinde, siz hak üzere sebat edin,

belalara karşı sabredin… Şüphesiz bu, onların bütün planlarını yok eder, tuzaklarını bozar. Düzen ve hilelerini tamamen boşa çıkarır. Şüphesiz sizin sebatınız, sabrınız ve Allahu Teala'ya tevekkülünüz ve bağlılığınız, aslında İslam'a destek ve İslam düşmanlarını yenmek demektir.

Oklarının ıskaladığını, çabalarının boşa gittiğini, düzenlerinin ve hilelerinin yok olmakta olduğunu hissettiklerinde acaba düşmanların durumu nasıl olur?! Bu belaların bizi güçten güce, özden öze, bükülmezlikten bükülmezliğe ittiğini öğrendiklerinde o düşmanların durumu nasıl olur? Onlar, hak ehline eziyeti artırdıklarında, onları cezalandırdıklarında; daha güçlü, daha sağlam, daha hakim ve akıllı nesiller çıkacaktır. Bu nesiller; azimete sarılıp ruhsatları bırakacak ve mübahları işlemeyi azaltacaktır.

Evet! Bu nesiller dünyayı, dönüşü olmayan Bâin talakla boşayan nesillerdir…

Bu manada, değerli bir kardeşimin güzel bir sözü vardır. Bu söz benim gerçekten hoşuma gider. Der ki: "Tuzaklarının kalpleri zayıflatmadığını; tam aksine güçlendirdiğini, azmimizi kırmadığını; tam aksine arttırdığını, kararlılığımızı azaltmadığını; aksine yücelttiğini ve büyüttüğünü öğrendiklerinde düşmanlarımızın durumu acaba ne olur?! Belalar arttığında Allahu Teala'ya daha yakın olduğumuzu öğrendiklerinde onların durumu ne olur?! Belalar arttığında, düşman birlikleri toplanır… O zaman kalp, Allahu Teala'ya secde eder, zaafa düşmeden, yorulmadan devam etmekte karar kılar. Rabbinden, hoşuna gitmeyen her şeyden kendisini kurtarmasını, kendi bakımını üstlenmesini ve korumasını ister. Onları çileden çıkaran her kızgınlığın, büyük ilerlemeler kaydetmek için peşine düştüğümüz niyetler olduğunu öğrendiklerinde durumları ne olur acaba… Bu, ayıklama ve tasfiye aşamasıdır, onların bu öfkelerine ne fayda eder?!

"De ki: Kininizle ölün!" (3, Al-i İmran/119) "Allah, müminlerin aleyhine kâfirlere hiçbir yol vermeyecektir!" (4, Ni-

sa/141)

Sizin hak üzerindeki sebatınız, imtihanlara karşı olan sabrınız, İslam düşmanlarının yenilgisinin garantisidir. Tek başına fikri ve nazari çalışmalar değil, tam aksine bu kararlılık ve sabır, onları yenecektir.

Sabır ve sebat, hak ehlinden sadık mü'min topluluğa aittir. Üzerlerindeki çatıyla övünen laik devleti, sütunlarından yıkarlar. Bu, onların fikir ve prensip olarak yenilgisinden sonradır. Riddet fitnesinin savuşturulmasındaki en büyük sebep olan Ebu Bekir es-Sıddık'ın kararlılığını ve Riddet günündeki sabrını görmüyor musun? Öyle ki, dinden dönüş fitnesi; Arap Yarımadası'ndaki her şeyi yok ediyordu. Riddet; Mekke, Medine ve Bahreyn'deki Cevasa dışında Arap Yarımadası'ndaki istisnasız her yeri kaplamıştı... Bu nedenle; "Riddet varsa Ebu Bekir orada değildir" denmiştir.

Sıddık'ın, bu kritik şartlarda sahip olduğu bu hayret verici kararlılık, maddi ve beşeri imkanlarının varlığına, muhteşem ordularının olmasına rağmen mürtedlerin tahtını sarsıyor, onları yenilgiye uğratıyordu. Hatta Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anhu)* şöyle der: "Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim ki, eğer Ebu Bekir insanlara halife olmasaydı, Allah'a ibadet edilmezdi..." Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anhu)* bu sözünü, arkadaşlarına söylemiş ve üç defa tekrarlamıştır. Bunun üzerine arkadaşları ona: "Yavaş ol ey Ebu Hureyre!" dediler.[18]

İmam Ahmed bin Hanbel'in, döneminde Müslümanları peşinden sürükleyen, Kur'an'ın yaratılmış olduğunu söyleyenlerin fitnesi karşısında hapislere, işkenceye, kırbaçla dayağa karşı sabrını ve kararlılığını görmüyor musunuz? Bu iftira sebebiyle Selef-i Salihin'in akidesini değiştireceklerdi. Bu iftiranın ortadan

[18] Beyhaki, İbn-i Kesir'in el-Bidaye ve'n-Nihaye'sinde (6/305) geçtiği gibi rivayet etmiştir. Kenzu'l-Ummal'de (3/129) der ki: "Hadisin senedi hasendir."

kaldırılması, kötülüğünün ve bu fikrin taraftarlarının tuzaklarının yok edilmesindeki etken; bütün bu işkencelere sabreden ve sebat eden İmam Ahmed *(Rahimehullah)* idi. O batıl düşüncenin taraftarları ise; halifelerden, vezirlerden ve onlara tabi olan otorite ve güç sahibi olan kimselerdi.

Tek başına bu azimli İmam'ın sebatı, bu ümmetin akidesi için yeni bir yaşam kitabının ortaya çıkmamasında büyük etki etmiştir. O *(Rahimehullah)*, bir avuç bid'at ve dalalet ehlinden olan insanın elinde kalmış ve neredeyse öldürülüyordu. Kur'an'ın yaratılmış olduğu meselesinde imtihan edilmek için Mu'tasım'a getirildiğinde, İmam'a denildi ki: "Şüphesiz Mü'minlerin Emiri, seni kılıçla öldürmemeye yemin etmiştir, sana dayak üstüne dayak atacaktır." Bu imtihanın üçüncü gününde, Mu'tasım ona karşı bir hile hazırlayarak, kendisine karşı oğlu Harun'a olduğu kadar merhametli davrandığını söyledi ve bu yumuşak tavır ile İmam'ı elde etmeye çalıştı. Ancak İmam Ahmed ona, önceki cevabının aynısını verdi. Kesinlikle hiçbir şeyden geri dönmedi. Bunun üzerine Mu'tasım sinirlendi ve İmam'a dedi ki: "Allah'ın laneti üzerine olsun. Senin için hırslanıyorum!." Peştemalı dışında onun soyulmasını emretti. Sonra İmam'ı zincire vurdular ve onu kırbaçladılar. Ona vurdukları sopaların sayısı gerçekten çoktu. Bu işkence dönüşümlü olarak devam etti. Onlardan biri kılıcının ucuyla İmam'a dürtüyor ve şöyle diyordu: "Buradaki kişilerin hepsini yenmek mi istiyorsun?!" Her gün bayılıncaya kadar ona vuruyorlar, ertesi gün bunu yine tekrarlıyorlardı. Kırbaçlar, o sırada oldukça yaşlı olan İmam'ın bedeninde büyük izler bırakmıştı. Hatta onun yaralarını tedavi etmek için giden bir adam şöyle demiştir: "Vallahi binlerce kırbaç izi gördüm. Bundan daha şiddetli bir dayak görmedim!" Öyle ki kırbaçların izi, bu yüce İmam ölünceye kadar sırtında kalmıştır... Bunları yaşadığı günlerde İmam Ahmed'in *Allah ona rahmet etsin*, tedirgin olduğu en önemli mesele; bu işkenceler esnasında, kendisine

yapılan işkenceyi seyreden kalabalık topluluğun önünde avretinin açılmasıydı. Avretinin görünmemesi için duayı artırmış, Allahu Teala da onun bu duasını kabul etmişti.[19]

Bu kıssa basitliğine rağmen, İmam Ahmed'in başına gelenlere benzeyen tecrübeleri yaşayan benim ve birçok kardeşimin üzerinde son derece etkilidir. Allahu Teala ona geniş rahmetiyle rahmet etsin. Onu İslam'ın en iyi ödülleriyle ödüllendirsin.

Kim İş Zamanını Rahat Bir Şekilde Geçirirse Ücretlerin Paylaştırıldığı Zaman Pişman Olur

Bizden biri; zalimlerin, Müslümanların ülkelerine nasıl musallat olduğunu görebilir. Onların polislerinin ve askerlerinin Müslümanları tutukladığını görebilir. Onlarca hatta yüzlerce kişiyi tutuklamadıkları bir gün dahi geçmiyor. Hatta işkence zebanileri, uzun bir süredir Müslümanlara işkence etmedikleri bir tek gece dahi geçirmiyorlar. Bir çocuğu, kadını, ihtiyarı, genci parçalara ayırmadıkça bırakmıyorlar.

Yıllardır bacılarımıza düşük yaptırıldı ve dövüldüler. Kış soğuğunda zindanlarda çocuklarını yetiştirmek zorunda kaldılar. Çocuklara şiddetli bir işkence yapıldı. Hatta günlerce yemeksiz bırakıldılar. Bacılarımız tutuklu, hapis, sürgün, kaçak, ölü ve yaralı iken bayramlar geldi. Onlar ve onların esirleri, babaları, anneleri, çocukları ve eşleri herhangi bir sevinç duyamadılar. Bizden biri onlara bu yapılanları ve buna benzerlerini görebilir. Şeytan nefislere sızıyor. Kaderin hikmeti konusunda onlara iftira atmayı ilham ediyor ve Allah ona lanet etsin diyor ki: "Gün geçtikçe Allah düşmanları ve zebanileri nasıl güçleniyor? Mü'minlere karşılık vermekte yeni cihazlara nasıl sahip oluyorlar? Gün geçtikçe sayıları mağrur bir şekilde artıyor. Ülkelerde yaşıyorlar, kullar arasında diledikleri gibi hükmediyorlar, onları köle yapıyorlar. Yazın fırınlar ve kışın buzdolaplarından ibaret

---

[19] İbn-i Kesir'in el-Bidaye ve'n-Nihaye'sinde aktarılan (10/267-274 ve 330-340) "İmam Ahmed'in Sıkıntısı" konusuna bakınız.

olan zindanlara atılan sizler nasıl Allah'ın dostları olabilirsiniz? Ne bir yiyecek, ne bir içecek, ne bir giysi ne de örtü bulabiliyorsunuz. Hatta teneffüs edeceğiniz yeterli bir hava dahi yok." Bu anlatılanlar, zindanlarda yaşamamış olan kişinin inanamayacağı hakikatlerdir.

"Bu laik yönetimler, nasıl olur da varlık, güç ve kuvvet içinde yayılmış olarak yaşarlar? İşkence cellatları nasıl olur da gülerek ve şakalaşarak görevlerini bu derece rahat içinde yerine getirirler? Onlar ki bir kardeşi ellerinden ve sırtı arkasından yukarıya asıyorlar ve o kardeş, bayılıncaya kadar orada şiddetli bir şekilde çığlık atıyor." Bunlar, kritik anlarda şeytanın ilham ettiği vesveseler, zor anlarda kötülüğü emreden nefsin konuşmaları ve büyük bir mücadele gerektiren şeylerdir. Sebat edilmesi gereken imtihanların da üstündeki bir imtihandır bu...

Bu durumlarda, kardeşin kendi kendisine şöyle demesi gerekir: "Acaba Allahu Teala şehidler mi edinmek istiyor?! Ebu Lü'lü' gibi bir kimsenin Ömer'i, Ebu Mülcem gibi bir kimsenin Ali'yi[20], Ebu Cehil gibi birisinin Sümeyye'yi öldürmesi olabilir mi?"

Bu kardeşin Allahu Teala'nın şu sözünü hatırlaması gerekir:

> *"Onlara ancak günahlarını artırmaları için fırsat veriyoruz." (3, Al-i İmran/178)*

> *"Yakında biz onları, bilmedikleri bir yönden yavaş yavaş azaba yaklaştırırız. Onlara mühlet veriyorum. Doğrusu benim tuzağım çok sağlamdır." (68, Kalem/ 44-45)*

Bu kardeşin nefsine, İbnu'l-Cevzi'nin şu sözünü söylemesi gerekir: "Şüphesiz Allahu Teala'ya iman eden kişinin işçi gibi olduğu sabittir. Kendisinden iş talep edileceği vakit, gündüzün en parlak zamanı gibi kesindir. Ayrıca çamurda çalışan kimsenin temiz elbise giymesi münasip değildir. Dolayısıyla işçinin iş sa-

[20] İbnu'l-Cevzi, Saydu'l-Hâtır, s. 103, 104

atlerinde sabretmesi gerekir. İş bittiğinde, temizlenir ve en güzel elbiselerini giyinir. Çalışma zamanında rahat olan, ücretlerin dağıtıldığı zaman pişman olur ve kendisine verilen sorumlulukta gevşek davrandığı için cezalandırılır. Bu vurgu, sabrın gücünü arttırır."[21]

Ayrıca nefsine şunu söylemelidir: "Siz dünyayı alın, bize ahiret yeter." Çünkü dünyadaki her şey, geçici metadır ve Allahu Teala'nın katındakilere karşılık olamaz.

Müslüman kardeş, çağın Firavunlarına, kalbi ve diliyle, kalplerini iman kaplayan Firavun'un sihirbazlarının şu söylediklerini söylemelidir:

> *"Ne hüküm vereceksen ver! Sen ancak bu dünya hayatına hükmedebilirsin." (20, Ta-ha/72)*

Kendi kendisine bunların tağut olduğunu, dünyayı gürültü, çığlık ve mü'minlere tehditler ile doldursalar bile, günahı küçük gördükleri sürece, dert ve tasalarının onları asla bırakmayacağını hatırlatması gerekir. Hasan el-Basri'nin dediği gibi: "Katırları çatlatsalar da, beygirleri eşkin gitse de, günah onların yüzlerini alçaltır. Allahu Teala, ancak kendisine isyan etmeyi küçük gören kimseden yüz çevirir."[22]

Bütün bunlar, ancak Rablerini ve hak olan Mevla'larını hakkı ile bilen iman ve doğruluk ehlinin anlayabileceği ve hissedebileceği manalardır. Bu nedenle onlar, tağutların sonlarının yakın olduğunu da bilirler.

İmtihanlar Okuluna Boyun Eğmenin Şerefi

Müslüman kardeşim! Korkular ve zorluklar arttığında sab-

---

[21] İbnu'l-Cevzi, Saydu'l-Hâtır, s. 103

[22] Ebu Nuaym, Hilye'de (2/149) bunun bir benzerini rivayet etmiştir. Bu sözü, İbn-i Kesir, el-Bidaye ve'n-Nihaye'de (9/273) zikreder.

retmen sana şeref olarak yeter. Belayı takip eden belaya karşı hak üzere sebat et. Özel bir terbiye ile yiğitlerin eğitildiği, büyük imtihanlar okulunun bir talebesi ol. Orada özel bir eğitim al. Herhangi bir şüphenin karışmadığı saf altınlar gibi oradan mezun ol. Şüphesiz o mezunların nefisleri saflaşmış, kalpleri incelmiş, günahları azalmış ve tevbeleri kabul edilmiştir. Korku duydular, itaat ettiler, Rablerine teslim oldular, gerçek bir tevekkül ile O'na bağlandılar ve O'nun dışındaki her şeyden kurtuldular. Kim imtihanlar okulundan başarıyla mezun olursa, din imamlarından bir imam, akıl öncülerinden bir öncü olur. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Sabrettikleri ve ayetlerimize kesinlikle iman ettikleri zaman; onların içinden, buyruğumuzla doğru yola ileten rehberler tayin etmiştik." (32, Secde/24)*

İmtihanlar okulundan, Ammar bin Yasir, Bilal bin Rabah, Suheyb, Selman, Habbab bin Eret, Hubeyb bin Adiyy ve diğer sahabeler mezun olmuştu. Said bin Cübeyr, Malik bin Enes ve Ebu Hanife de bu medreseden mezun olanlar arasındadır. Ebu Hanife'nin zamanında en büyük öğrencileri de bu medreseden çıkmıştır. İmam Ahmed bin Hanbel, İbn-i Teymiyye, İbnu'l-Kayyim, Serahsi ve Allah yolunda cihad eden, ilmi ile amel eden nice alimler de bu medresenin mezunlarıdırlar.

Öncüsü ve ilk öğretmeni Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* olduğu bu büyük medresenin mezunlarından olmak, sana şeref olarak yeter ey kardeşim. Ki Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda bana çektirilen eziyet kadar kimseye eziyet çektirilmemiştir."[23]

---

[23] Tirmizi (2472), İbn-i Mace (151) ve Ahmed Müsned'de (3/120, 286) Enes bin Malik'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Lafız, Tirmizi'ye aittir. Hadisin tamamı şöyledir: "Allah hakkında benim korkutulduğum kadar kimse korkutulmamıştır. Allah yolunda bana çektirilen eziyet kadar kimseye eziyet çektirilmemiştir. Zaman olmuştur, otuz gün

Bela, Dereceni Yükseltir Ve Hatalarını Azaltır

Şüphesiz cennette, kulun işlemekle ulaşamayacağı dereceler vardır... Allahu Teala, mü'min kullarına, cennette amellerinin ulaşamayacağı evler hazırlamıştır. Onlara ulaşanlar ancak bela ve imtihanlarla ulaşırlar. Bu imtihanlar onları, oraya ulaştıracak salih amellere muvaffak kılar, Allahu Teala onlara, kendilerini oraya ulaştıracak vesileleri bu imtihanlar ile nasip eder.

Yine, kulun ameller ile gerçekleştiremeyeceği, sadece imtihan ve belalarla gerçekleşen iman ve hidayet dereceleri vardır. Allahu Teala, kulunu kendisine yükseltmek ister... Ona imtihan yazar, sabır ve sebat konusunda onu dener. Bu, kula Rabbinden bir rahmettir. Kureyş müşriklerinin, Suheyb er-Rûmî'nin mallarını ele geçirdiklerinde, Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*; "Ey Ebu Yahya! Alışverişin kârlı oldu"[24] diyerek müjdelediğini görmüyor musun?

---

ve otuz gecelik bir ay boyu, Bilâl ile benim yiyeceğim, Bilâl'in koltuğunun altına sıkışacak miktarı geçmemiştir." El-Bani, hadisi sahih sayar.

[24] Hakim, Müstedrek'te (3/398) Enes'ten (*(Radıyallahu Anhu)*) rivayet etmiştir. Hadisin başı, İkrime'den rivayet edilmiştir. Der ki: "Suheyb, muhacir olarak yola çıktığında, Mekke halkı onu izledi. Suheyb devesinden indi, sadağından kırk ok çıkardı. Dedi ki: "Sizden her birinize bir ok atıncaya kadar bana ulaşamayacaksınız. Sonra siz, benim bir erkek olduğumu öğreninceye kadar kılıcıma sarılacağım. Mekke'de iki hazinem olduğuna yemin ediyorum. İkisi de sizin olsun." Dedi ki: Hammad bin Seleme, Sabit bin Enes'ten *(Radıyallahu Anhu)* bize bunun bir benzeri olan şunu rivayet etti: "İnsanlar arasında, Allahu Teala'nın rızasını kazanmak için canını verenler vardır" (2 Bakara/207) ayeti nazil olduğunda, Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Suhayb'a: "Ebu Yahya! Alışverişin kârlı oldu" dedi ve bu ayeti okudu. Hakim der ki: Hadis, Müslim'in şartına göre sahihtir. Beyhakî -el-Bidaye'de olduğu gibi (3/173)- ve yine Taberanî, Suheyb'den rivayet etmiştir. Beyhakî, Mecmuu'z-Zevâid'de (6/60) der ki: "Senedinde tanımadığım bir topluluk vardır. Ebu Said Tabakat'ında (3/162), İbn-i Abdi'l-berr'in İstîab'ında (2/180) ve Ebu Nuaym'ın Hilye'sinde (1/152), Said bin el-Müseyyeb'den mürsel olarak geçmiştir. Hadisin başka şahidleri de vardır. Bütün bunların hepsi, hadisi güçlendirmekte ve sabitliğine işaret etmektedir.

Kureyş müşriklerinin elinde Yasir ailesininin tattığı azabı ve onların; “Sabredin Yasir ailesi, şüphesiz dönüş yeriniz cennettir” şerefine ulaştığını görmüyor musun?[25]

Uhud Savaşı’nda Enes bin Nadr parça parça kesilmeseydi, “Allah’ın öyle kulları vardır ki, (bir iş için) Allah’a yemin etse, Allah onu boş çevirmeyip dilediğini yerine getirir” şerefine ulaşabilir miydi? “Rübeyyi’nin dişi kırılır mı ey Allah’ın Rasulü?! Hayır! Seni hak ile gönderene yemin olsun ki, onun dişi kırılmaz!” diye ettiği yemin gerçekleşir miydi?[26]

---

[25] Ebu Ahmed el-Hakim, Ukayl’ın Zühri’den, onun İsmail bin Abdillah bin Ca’fer’den, onun da babası yoluyla olan rivayetini nakleder. Bu, birbiriyle alakası olan sahabelerden sahih bir senedle gelmiştir. Alimlere göre kabul edilir niteliktedir. İmam Ahmed Müsned’de (1/62), Taberani Mecmeu’z-Zevaid’de (9/293), Ebu Nuaym Hilye’de (1/140) Salim bin Ebi’l-Ca’d’ın Osman *(Radıyallahu Anhu)* yoluyla yapılan rivayetini nakleder. Heysemî, Mecmeu’z-Zevaid’de der ki: Hadisin ricali, sikadır. Ancak hadis bu senediyle Munkatı’dır. Çünkü Salim, Osman’ı işitmemiştir. Hakim Müstedrek’te (3/388), Taberani Evsat’ta (1531), Beyhaki -İbn-i Kesir’in el-Bidaye ve’n-Nihaye’sinde geçtiği gibi- (3/59), Zehebi Tarihu’l-İslam’da (1/129) Ebu Zubeyr’den o da Cabir’den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Heysemî, Mecmeu’z-Zevaid’de (9/293) der ki: “Hadisin ricali, İbrahim bin Abdilaziz el-Mukavvim dışında sahihtir, o ise sikadır.” Hakim der ki: “Müslim’in şartına göre sahih olmasına rağmen, onu tahric etmemiştir.” Zehebi de bunu onaylamıştır.

[26] Buhari (5/306), Ebu Davud (4595), Nesai (8/26), İbn-i Mace (2649), Ahmed Müsned’de (3/128) Enes bin Malik’ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Lafız Buhari’ye aittir. “Rübeyyi’ -Nadr’ın kızıydı-, bir genç kızın ön dişini kırmıştı. Diyet vermesini ve affetmesini istediler, onlar kabul etmediler. Nebi’ye *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* gittiler. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* onlara kısas emretti. Enes ibnu’n-Nadr dedi ki: “Rübeyyi’nin dişi kırılır mı ey Allah’ın Rasulü?! Hayır! Seni hak ile gönderene yemin olsun ki, onun dişi kırılmaz!” dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: “Ey Enes! Kısas Allah’ın kitabıdır (emridir)” buyurdu. Bunun üzerine kız tarafı razı olup, affettiler. Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* buyurdu ki: “Allahu Teala’nın öyle kulları vardır ki, (bir iş için) Allah’a yemin etse, Allah onu boş çevirmeyip dilediğini yerine getirir.” Müslim (11/162), dişi kıranın ve yemin

Bilah bin Rabah, Ümeyye bin Halef ve zebanilerinin eliyle işkenceyi tatmasaydı; "Efendimiz Bilal" derecesine ulaşır mıydı?[27]

Yusuf *(Aleyhisselam)*, hapishanede sabretmeseydi, *"doğru sözlü kişi" (12, Yusuf/46)* derecesine ulaşır mıydı?

Ömer bin el-Hattab hak ve adalet acısına sabretmeseydi; eli, içindekilerle birlikte bütün dünyayı kuşatacak kadar genişler miydi? Ya da denildiği gibi, eli yeryüzüne çubuğuyla vuracak kadar genişler miydi?

Ömer bin Abdulaziz hak ve adalet acısına sabretmeseydi, "Beşinci Halife"[28] derecesine ulaşır mıydı?

Raci' Ashabı, Allah yolunda karşılaştıklarına sabretmeseydi, *"İnsanlar arasında, Allah'ın rızasını kazanmak için canını verenler vardır" (2, Bakara/207)* denilen kimselerden olur muydu?

Sa'd bin Muaz sabretmeseydi ve Allah yolunda çaba göstermeseydi, Hendek Savaşı günü kanını Allahu Teala yolunda akıtmasaydı ve Beni Kurayza hakkında adil bir şekilde hükmetmeseydi; "Rahman'ın arşı, Sa'd'ın ölümünden dolayı sallandı"[29]

---

edenin belirlenmesindeki ihtilafla birlikte Enes'ten rivayet etmiştir. Alimler dediler ki: Rivayetler içinde bilinen, Buhari'nin rivayetidir. Nevevi der ki: Her ikisi de iki ayrı olaydır.

[27] Buhari (7/99), Cabir bin Abdullah'tan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet eder. Dedi ki: Ömer derdi ki: "Ebu Bekir efendimizdir, efendimizi (yani Bilal'i) azat etmiştir."

[28] Süfyan-ı Sevri'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Halifeler beştir: Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve Ömer bin Abdulaziz." Bu sözün benzeri Mücahid ve Ahmed bin Hanbel'den de rivayet edilmiştir. Said bin el-Müseyyeb'den şöyle dediği rivayet edilir: "Halifeler üçtür: Ebu Bekir, Ömer ve Ömer... Yani Ömer bin el-Hattab ve Ömer bin Abdulaziz." Bu konuda İbnu'l-Cevzi'nin Siret'ine bakınız, s: 59, 60. Matbaatu'l-Müeyyid, hicri 1331

[29] Buhari (7/122), Müslim (16/21), Tirmizi (3848), İbn-i Mace (158) ve Ahmed Müsned'de (3/296) Cabir bin Abdullah'tan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmiştir. Enes bin Malik, Useyd bin Hudayr, Esma bin Zeyd,

derecesine ulaşır mıydı?

Abdullah bin Haram, Uhud günü sabretmeseydi ve kendisini Allahu Teala yolunda feda etmeseydi, Allahu Teala'nın: "Ey kulum! Ne dilersen benden iste vereyim!"[30] derecesine ulaşır mıydı? Ahmed bin Hanbel işkenceye sabretmeseydi ve hak üzerinde sebat etmeseydi, Ehl-i Sünnet'in İmamı derecesine ulaşır mıydı?

Seyyid Kutub imtihanına ve öldürülmesine sabretmeseydi ve sebat etmeseydi; sözleri zikredilecek değere sahip olmaz, kitapları bütün dünyada yayılmaz ve bu derece etkisi bulunmazdı.

Kuşkusuz Allahu Teala, bazı kullarını şehid olmaları için seçmiştir. Onları öldürmeleri, kendi rızası ve sevgisi uğrunda kanlarını akıtmaları, nefislerini Allah yolunda feda etmeleri için düşmanları onların üzerine musallat etmiştir.

Rumeysa ve diğerlerinden de rivayet edilmiştir. Hafız, el-Feth'de der ki: "Hadiste gökyüzünün Sa'd bin Muaz'dan dolayı sarsılması, 10'dan fazla sahabeden rivayet edilmiştir." (Fethu'l-Bâri: 7/124)

[30] Tirmizi (3010) rivayet etmiş, hadisi hasen saymıştır. İbn-i Mace (190) rivayet etmiştir, lafız ona aittir. Ahmed (361), Beyhaki Delailu'n-Nübüvve'de (3/129) Cabir bin Abdullah'tan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmiştir. Cabir'den şöyle rivayet edilir: Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bana: "Allah'ın babana hazırladığı nimeti sana müjde edeyim mi?" dedi. Ben: "Evet!" deyince: "Allah, hiç kimse ile yüz yüze konuşmuş değildir, daima perde gerisinde konuşur. Ancak, babanı ihya etti, perdesiz konuştu ve: "Ey kulum, ne dilersen benden iste vereyim!" dedi. O: "Ey Rabbim, beni dirilt, senin yolunda bir daha öldürüleyim!" dedi. Allahu Teâla: "Ben daha önce şu hükmü koydum: "Ölenler artık geri dönmeyecekler!" buyurdu. Abdullah dedi ki: "Ya Rabbi, arkamdakilere haberimi ulaştır." Bunun üzerine şu âyet nazil oldu: "Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın. Bilakis onlar diridirler; Allah'ın lütuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir halde Rableri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar." (3 Al-i İmrân/169) Şeyh El-Bani, hadisi hasen saymıştır. Hakim, benzerini (3/203) rivayet etmiştir. Beyhaki, Delailu'n-Nübüvve'de, Aişe'den Radıyallahu Anha rivayet eder. Hakim der ki: Hadisin isnadı sahihtir, ancak Buhari ve Müslim onu tahric etmemişlerdir.

Bu nedenle şehadet mertebesi, peygamberlerin ve sıddıkların mertebesinden sonra en yüksek derecedir. Şehidler, Rablerine yakın olanlardır. Onlar Allahu Teala'dan razı olmuşlar, Allahu Teala da onları seçmiş ve kendisi için ayırmıştır. Bu nedenle de Allahu Teala bunun sebeplerini onlara nasip etmiştir. Düşmanlarını, şehadet derecesine ulaşmaları için bir sebep kılmıştır... Dolayısıyla Allahu Teala davetçileri ve mücahidleri, bu derecelere yükseltmek istediğinde; düşmanlarının elleriyle onların canlarını alır.

Büyük iyilikler ya da şiddetli belalar dışında hiçbir şeyin keffaret etmeyeceği büyük günahlar vardır. Allahu Teala kendi dostlarına, küçük veya büyük, önceki veya sonraki günahlarını affetmek için belalar takdir eder. Hatta onların hatası kalmaz. Bu halde iken Rableri onları kabul eder ve hatalarını azaltılır.

Fadlından dolayı böyle cömert davranır, yüce dereceler ile nimetlendirir. Belki de Tirmizi'nin Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet ettiği hadis-i şerif, bu anlama işaret etmektedir: Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur: "Mü'min erkek ve kadının; nefsinde, çocuğunda ve malında bela eksik olmaz. Tâ ki hatasız olarak Allah'a kavuşsun."[31]

Hak Yolun Tadını Almak!!...

Hak yolu güç ve zordur, dikenlerle ve çilelerle doludur. Şimdi herkes kesin bir şekilde, hatta ayne'l-yakin olarak bunu bilmektedir.

---

[31] Tirmizi (2399) rivayet etmiştir. Der ki: Bu hadis, hasendir, sahihtir. Ahmed, Müsned'inde (2/287) bunun bir benzerini rivayet etmiştir. Şeyh Ahmed Şakir hadisi sahih saymış, Hakim, Müstedrek'te (4/314) rivayet etmiştir. Der ki: Müslim'in şartına göre sahihtir ancak hadisi tahric etmemişlerdir. Zehebi de bunu onaylamıştır. İmam Malik Muvatta'da şu lafızla rivayet etmiştir: "Mü'mine oğlu ve mülkü konusunda bela isabet eder. Nihayet Allah'a hatasız bir şekilde kavuşur." Hadisin Arapça metninde geçen "Hamme"; mülk manasındadır.

Nasıl olmasın?! Onlar her gün cahiliyyenin zebanilerini dinliyorlar, onları görüyorlar. Bunlar, tüfeklerini ve kurşunlarını mü'minlerin göğüslerine doğrultuyorlar. Şimdi cahiliyyenin prensibi şu olmuştur: "Kurşunları, doğrudan kalbin en derin yerlerine atın." Hatta gözyaşı ve boğucu gaz sıkmaya, elleri ve ayakları kırmaya başladılar.

Kuşkusuz hak yolunu, engebesine ve güçlüğüne rağmen, sadece mü'min kişi sever ve bu yoldan tad alır. Bu yolda yürümekten, anlatılamayacak derecede zevk alır! Çünkü ancak onu tadan lezzetini bilir. Size bu mutluluğu ve tadı ne kadar anlatsam da, tam manasıyla bunu tarif edemem.

Allahu Teala'dan bizi, sizi ve bütün mü'minleri bu dereceye ulaşmak ile rızıklandırmasını dilerim. Bu tad; her güçlüğü hafifletir, her zorluğu kolaylaştırır. Önünde bütün tepeler alçalır ve böylece kişi Rabbinden ve yaratıcısından razı hale gelir.

İhanet sonucu mızrakla vurulan Haram bin Milhan isimli yüce sahabenin, kendisinden akan kanı gördüğünde:

"Ka'be'nin Rabbi'ne yemin olsun, kazandım"[32] dediğini görmedin mi?

---

[32] Buhari (6/18), Müslim (13/47), Ahmed (3/137) ve Abdullah bin Mübarek Kitabu'l-Cihad'da, s. 71 rivayet etmiştir. Enes bin Malik'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet edilmiştir. Lafız Buhari'ye aittir ve şöyledir: "Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Benî Süleym'den bir grubu Benî Âmir'e gönderdi. -Bir rivayette: (annem) Ümmü Süleym'in kardeşi dayım Harâm'ı yetmiş süvari içerisinde gönderdi.- (Bi'r-i Mâuna'ya) vardıkları zaman dayım onlara: "Ben sizden önce gideyim. Eğer bana Rasulullah'tan tebliğde bulunmam için emân verilirse (tebliğde bulunurum). Eman vermezlerse, sizler bana yakın bir yerde bulunmuş olursunuz" dedi. Böylece ilerledi, gerçekten de ona emân verdiler. O, kendilerine Rasulullah'dan *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bahsederken, kendilerinden bir adama kaş-göz ile işaret ettiler. O da dayıma ansızın mızrak sapladı. Haram bin Mihran: "Allahu Ekber! Ka'benin Rabbine yemin olsun, kazandım!" dedi. Sonra Haram'ın diğer arkadaşlarına yönelip (dağa kaçan iki kişi hariç) hepsini öldürdüler."

Yine çevresindeki müşriklerin himayesini reddettikten sonra Allahu Teala'nın himayesinden razı olan ve Allah yolunda gözü oyulan Osman bin Maz'un'u işitmedin mi? Velid bin Muğire ona şöyle demişti: "Vallahi ey kardeşimin oğlu! Eğer gözün sağlam kalsaydı zengin olurdu. Sen de erişilmez bir himayede olurdun." Osman ona dedi ki: "Hayır, vallahi sağlam olan gözüm, Allah yolunda oyulan kardeşinden daha fakirdir. Şüphesiz ben, senden daha aziz olan bir kimsenin himayesindeyim."[33]

Halid bin Velid'in *(Radıyallahu Anhu)* şu sözünü işitmedin mi: "Benim onu sevdiğim ya da kendisinden çocuk müjdesi aldığım bir gelinin getirildiği hiçbir gece, bana soğuğu şiddetli, buzu çok, sabahında düşmanla karşılaştığım bir seriyyeden daha sevimli değildir."[34]

Hatta, cihada olan sevgisinde aşırıya varanlardan Salahaddin Eyyubi, Allah yolunda ölümü tatmaktan, yaralanmaktan ve yorulmaktan zevk alıyordu... Rahat ve lüks bir hayattan nefret ediyor, çadır ve çöl hayatını seviyordu. Tarihçiler onun hakkında derler ki: "O, cihad ve mücahidler hakkında konuşulmadıkça konuşmazdı ve çölde bir çadırda yaşamayı severdi."

Umeyr bin el-Hammam *(Radıyallahu Anhu)*, Bedir Savaşı'nda Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*; "Allah yolunda şehid olan kimse için cennet vacip olmuştur" sözünü işittiğinde, ayağa kalktı ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Genişliği göklerle yer kadar olan cennet ha!?" dedi. Rasulullah: "Evet" dedi. Umeyr: "Çok iyi, çok iyi" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "Seni çok iyi demeye iten nedir?" buyurdu. Umeyr: "Vallahi ey Allah'ın Rasulü,

---

33 Ebu Nuaym, Hilye'de (1/103), Osman'dan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet eder. İbn-i Hişam, es-Sire'de, İbn-i İshak'tan senetsiz bir şekilde rivayet eder. (Birinci kısım: s. 370)

34 İbnu'l-Mübarek, Kitabu'l-Cihad'da, Halid'in aile dostundan rivayet etmiştir, s. 91. Ebu Ya'la, Kays bin Ebi Hazim'den tahric etmiştir. Heysemi, Mecmuu'z-Zevaid'de (9/350) der ki: Hadisin ricali, sahih kimselerdir.

cennet ehlinden olmayı ümit etmekten başka bir şey değil" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "Sen cennet ehlindensin" buyurdu. Bunun üzerine Umeyr, torbasından birkaç hurma çıkardı, yemeye başladı. Sonra: "Ben bu hurmaları yiyinceye kadar yaşarsam, gerçekten bu uzun bir hayat olur" dedi, elindeki hurmaları attı ve öldürülünceye kadar savaştı.[35]

Umeyr bin el-Hammam'ın gösterdiği bu tavır, yolu sevmek ve tadını hissetmektir. Birkaç hurmayı yiyeceği dakikaları saydı, sonra bu anların ona cenneti geciktirdiğini düşündü. Sanki bu vakit bile ona ebedi geldi...

Hubeyb bin Adiyy, öldürülmesi esnasında şöyle diyordu:

"Müslüman olarak öldürüldükten sonra gam yemem,

Nerede olursa olsun Allah için ölüyorum.

Bu ölüm O'nun zâtı(nın rızası) içindir, dilerse O,

Darmadağınık uzuvların eklemleri üzerine bereket verir."[36]

Sa'd bin Ebi Vakkas'ın küçük kardeşi Umeyr bin Ebi Vakkas, Bedir günü henüz onaltı yaşını aşmamıştı. Savaşa gitmiş, kendisini geri çevirmesinden korktuğundan dolayı Rasulullah'tan *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* saklanmıştı. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* savaş konusundaki isteğini ve ısrarını öğrenince, onu ödüllendirdi. O da savaştı ve Allah yolunda öldürüldü.[37]

---

[35] Müslim (13/45), Enes bin Malik'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmiştir. İmam Malik, Muvatta'da (1005) mürsel olarak Yahya bin Said'den rivayet etmiş, Umeyr'i anmamıştır. Buhari (7/354) ve Nesai (6/23) benzerlerini kısa bir şekilde Cabir bin Abdullah'tan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Ancak Umeyr'i anmamışlar ve olayın Uhud günü gerçekleştiğini belirtmişlerdir. Hafız, el-Feth'de der ki: "Bundan anlaşılıyor ki, her iki olay da farklı iki kişiye ait birer kıssadır."

[36] Buhari (7/379), Ahmed (2/294) ve Beyhaki Sünen-i Kübra'da (9/146) Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

[37] Hakim (3/188), İbn-i Sa'd Tabakat'ında (3/149) Sa'd bin Ebi Vakkas'tan *(Radıyallahu Anhu)* tahric etmişlerdir. Hakim der ki: "Hadisin isnadı sahihtir."

Uhud Savaşı'ndan önce Abdullah bin Cahş, Sa'd bin Ebi Vakkas ile birlikte bir kenara çekilmiş, dua etmeleri ve her birinin dua edenin duasının kabul olması için Rabbinden dilekte bulunması üzerinde ittifak etmişlerdi. Abdullah bin Cahş'ın duası şuydu:

"Allahım, beni öfkesi şiddetli, cesareti fazla olan biriyle rızıklandır. Senin için onunla savaşayım ve o da benimle savaşsın. Sonra beni ele geçirsin, burnumu ve kulaklarımı kesip koparsın. Yarın seninle buluştuğumda sen diyeceksin ki: Ey Abdullah, burnun ve kulakların neden kesildi? Ben de diyeceğim ki: Senin ve Rasulün için. Bunun üzerine sen: Doğru söyledin, diyeceksin."[38]

Ne mükemmel ve ne büyük bir dua! Bu duanın sahipleri, herşeyini Rableri için satan ve O'nun yolunda duyduğu bütün acıyı tad olarak alan nefislerdir. Bunu ancak yolu seven ve onun tadını alan kimse yapabilir. Rabbinin rızası dışında hiçbir şeye önem vermez. Boyun eğmiş bir şekilde Allah yolunda öldürülüp, Allah'a kavuşmaktan başka bir şeye değer vermez.

Onlar ve benzerleri; gerçekten Allahu Teala'nın onlara olan lütfuna, Allahu Teala'nın onlara olan yardımına ve onları seçmesine layık olmuşlardır. Abdullah bin Cahş, dilediği şeyi gerçekleştirmiştir. Uhud'da şehid olarak ölmüş, müşrikler burnunu

---

[38] Hakim (2/76) müsned olarak rivayet etmiştir. Beğavi aynı şekilde (el-İsabe'de geçtiği gibi (2/287)) İshak bin Sa'd bin Ebi Vakkas'tan, o da babasından rivayet eder. Hakim der ki: Müslim'in şartına göre sahihtir, ancak hadisi tahric etmemiştir. Zehebi, onu onaylamıştır. İbnu'l-Mübarek, Cihad'da s. 74, mürsel olarak başka bir yoldan rivayet etmiştir. Hakim Müstedrek'te (3/200) ve Ebu Nuaym Hilye'de (1/109) Said bin el-Müseyyeb'den rivayet etmişlerdir. Hadisin başı şu şekildedir: "Allahım sana yemin ediyorum ki..." İbnu'l-Müseyyeb der ki: "Allah'ın yemininin başını geçerli kıldığı gibi, sonunu da geçerli kılmasını dilerim." Hakim der ki: Bu hadis, kendisinde irsal olmasaydı, Şeyhayn'ın şartlarına göre sahih olurdu. Zehebi, bu hadisin mürsel ve sahih olduğu yönünde yorumda bulunmuştur.

kesmişlerdir. Belki de bazıları bu değerli sahabenin, Kureyş'in meşhur ailelerinden olduğunu ve Rasul'ün *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* amcasının oğlu olduğunu bilmiyorlardır.

Kuşkusuz onlar, bu yoldaki yolculukları dışında mutlu olmayacaklarını hissediyorlardı. İster parça parça kesilsinler, ister bütün insanlar tek bir yaydan onlara karşı ok atsın, isterse de memleketlerini ve ailelerini kendilerinden ayırsınlar.

Belki de sen Sa'd bin Muaz'ın kalbini dolduran Allah yolundaki şiddetli şehadet isteğini hissediyorsundur. Sa'd, Beni Kurayza hakkında hüküm verdikten sonra dedi ki: "Allahım! Senin yolunda, elçini yalanlayan ve onu ülkesinden çıkaran kimselerle cihad etmekten başka bir şeyin bana sevimli gelmediğini biliyorsun. Allahım! Bizimle onlar arasında bir savaşa hükmettiğini düşünüyorum. Eğer Kureyş'ten savaşan birileri kalırsa, senin yolunda onlarla savaşmam için bana izin ver. Eğer savaş bırakılırsa, savaşın bitmesine önem vermeden bu yolda ölmemi sağla." Sa'd *(Radıyallahu Anhu)*, Hendek Savaşı'nda yaralıydı. Bu duayı yaptı. Göğsünün üst kısmı yarıldı.

Mescidde bulunan insanlar, Sa'd'ın çadırından akan kandan ürktüler. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, onu bir çadıra koymuş ve mescidde tedavi ettiriyordu. İnsanlar dediler ki: "Ey çadır halkı! Sizden bize doğru akan bu şey nedir?!"

Bunun üzerine baktılar ki, Sa'd'ın kanı akıyor. Sa'd *(Radıyallahu Anhu)* bu çadırda öldü.[39]

Münzir bin Umeyr'i *(Radıyallahu Anhu)* düşün. O, sahabe arasında; "el-Mu'nik li'l-Mevt (Ölümü Kucaklayan)" diye isimlendirilmişti. Yani, Allahu Teala yolunda şehadet için acele eden ve şehadet için girişimde bulunan manasındadır. O bu şekilde isimlendirilmişti, çünkü şehadet için acele ediyordu. Bi'r-i Maûne'de

39 Buhari (7/411), Müslim (12/95) ve Ahmed Müsned'inde uzun bir şekilde (6/142) Aişe'den Radıyallahu Anha rivayet etmişlerdir.

şehid olarak öldürüldü.[40]

Halid *Allah ona rahmet etsin*, öldürülmek için yakalandığında, mutlu ve olabildiğince neşeliydi. Kendileriyle vedalaşır bir şekilde selamlarken, kardeşlerinden birinin yüzünde hüzün ifadesi görünce ona şöyle dedi: "Üzülme, ben Rabbime gidiyorum..."

Ve işte bugün cihad meydanlarında gayret eden bir değerli kardeşim... Savaşta sağ eli yara aldığında, ölümle hayat arasında gidip gelirken şöyle diyordu:

"Rabbim, hoşnud olman için sana çabucak geldim." (20, Ta-ha/84)

İşte başka bir değerli kardeşim... Bedeninin ve bünyesinin zayıflığını gidermek için cihaddan geri kaldığında şiddetli bir şekilde ağlıyordu. Çünkü o, Allahu Teala'nın kendisini şehadet ile rızıklandıracağını umuyordu. Emiri olan kardeş, onun ağladığını öğrendiğinde; "İstediğim şey budur" dedi ve onu mücahidlerin arasına kattı... Düşmanlar onu öldürmek için ellerine aldıklarında, birçok dualar ve onlara uzun beddualar etmeye başladı. Yüksek bir sesle şöyle diyordu: "Bizim ölülerimiz cennette, sizin ölüleriniz ise cehennemdedir."

Bizzat kendim bu değerli kardeşleri gördüm. Onlar, doğru düşüncenin liderleri, hidayetin öncülerindendir. Onları, yerde ya da bir tek battaniye üzerinde yatar halde gördüm. Geçici dünyalıklardan bir yemek, içecek ya da mahrem yerlerini örtecek bir elbise dışında bir şeyleri yoktu. Bazıları geceleyin eline, ayakkabısına ya da gündüz yemek yediği tabağa yaslanıyordu. Bazen de bir tuğla kalıbına yaslanıyorlardı. Bununla birlikte onlar, Rablerine olan itaatleri nedeniyle sonsuz bir mutluluk, uyum gösterdikleri hakta kararlılık ve Allahu Teala'ya ibadet ve taat içindeydiler. Onlar, dünyayı üzerindekilerle birlikte kazanmış gibi bir

[40] İbn-i Hacer, el-İsabe (3/461)

mutluluk içindedirler. Sanki onların şu sözü söylediklerini duyarsın: "Biz nimet içindeyiz. Krallar bunu bilseydi, bunu almak için bizimle kılıçlarıyla dövüşürlerdi." Dünya olaylarından hiçbir şeye önem vermezler. İslam ile amel etmek ve yeryüzünde İslam'ı hakim kılmaktan başka bir şey onları meşgul etmez. Kalpleri şöyle seslenir: "Allah yolunda olmaktan başka ölümü süsleyen bir şey yoktur!"

Kendilerini andığımız bu kişiler; yolu severler, yolda bir tad bulurlar. Yolun acıları, engebeleri, zorluğu ve işkencesi gider. Hatta işkence tada, acı lezzete, zorluk kolaylığa, aşırılık yumuşaklığa dönüşür. Rablerini razı eden şeyden razı olurlar. Allahu Teala'nın sevdiğine, sevgi duyarlar. Bu nedenle onlar, Rablerinin sevdiği ve razı olduğu şey için acele ederler. Buna kavuşmak için dünyayı içindekiler ile birlikte kaybetseler de onlar için önemli değildir.

"Eğer uykusuz geceme razı olursanız,
Allah bana ve yıllarıma selam etsin.
Sonra... Bu yüce bir derecedir.
Allah kimi buna ulaştırırsa, şüphesiz büyük bir hayra kavuşur.
Allah'tan bizi bu derecenin ehlinden kılmasını dilerim.
Şüphesiz O Semi'dir, Mucib'dir."

Din, Azimlilerin Omuzlarında Yükselir...

Bil ki ey kardeşim; din ancak azim sahibi insanların omuzlarında yükselir. Lüks içinde yaşayan ve ayrıcalık tanınan kimselerin omuzlarında asla yükselmez...

"Eğer Allah, bana müşriklerle savaşmayı nasip ederse, Allah ne yapacağımı görecektir!" diyen Enes bin en-Nadr'ın azmi gibi bir azim olmadan İslam nasıl ayağa kalkar?! Enes Uhud'u gördü, savaştı ve öldürüldü. Onun bedeninde seksenden fazla yara olduğu tesbit edildi. Öyle ki, cesedi paramparça olmuş, kız-

kardeşinden başka kimse onu tanıyamamıştı. Kız kardeşi ise onu, parmağından tanıyabildi.[41]

Ebu Bekir es-Sıddık'ın, Riddet günündeki azmi gibi bir azim olmadığı sürece İslam nasıl ayağa kalkar ve geçmişteki onuruna ve izzetine kavuşur? Çok ağlayan ve kalbi ince olan Ebu Bekir *(Radıyallahu Anhu)* aldığı karar için şöyle diyordu: "Allah'a yemin olsun ki namaz ile zekatın arasını ayıranla savaşacağım. Kuşkusuz zekat, malın hakkıdır. Allah'a yemin olsun ki Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ödüyor oldukları bir oğlağı bile bana vermeyi reddederlerse; ben de bunun üzerine onlarla savaşırım."[42]

O şöyle demişti: "Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim ki eğer köpekler Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* eşlerinin ayaklarına dolaşsa, Rasulullah'ın çıkardığı orduyu durdurmam ve Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* düğümlediği sancağı çözmem."[43]

Mus'ab bin Umeyr'in azmi gibi bir azim olmadığı sürece, İslam nasıl ayağa kalkar ve geçmişteki onuruna ve izzetine kavuşur? Bu azim, onun refah içindeki hayatını fakirlik ve kedere çevirdi. Bu azim, Medine halkının çoğunun Müslüman olmasına vesile olmuştu. Hatta sen Mus'ab bin Umeyr'in hayat hikayesinde onun ölürken bile azim sahibi olduğunu görürsün! Sancağı taşırken, sağ elinin kesildiğini, bunun üzerine sol eliyle sancağı taşıdığını, onun da kesildiğini, Mus'ab'ın da kollarından kalan

---

[41] Buhari (6/21), Müslim (13/48), Tirmizi (3200), Nesai ve Ahmed Müsned'de (3/194) Enes bin Malik'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Hadisin sonunda der ki: Biz, "Müminler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var" (33 Ahzab/23) ayetinin onun ve ona benzeyen mü'minler hakkında indiğini düşünürdük.

[42] Buhari Sahih'inde(13/14) ve Ahmed Müsned'inde (3/11) Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

[43] Beyhaki -İbn-i Kesir'in el-Bidaye ve'n-Nihaye'sinde (6/305) geçtiği gibi- rivayet etmiştir. Kenzu'l-Ummal'de der ki: Hadisin senedi hasendir (3/129)

parçalar ile sancağı taşıdığını, lanetli İbnu'l-Kam'a'nın ölünceye kadar ona kılıçla vurduğunu bilmiyor musun? Üstelik sen, bu devam eden azmin, bir zamanlar refah ve bolluk içinde yaşayan Mus'ab bin Umeyr'in ölümünden sonra da devam ettiğini hissedeceksin... Şehid edildikten sonra üzerinde sadece tek bir parça elbise vardı... Onunla başını örttüklerinde ayakları açıkta kalıyor, ayaklarını örttüklerinde ise başı açıkta kalıyordu! Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* onlara, başını elbisesiyle örtmelerini, ayaklarını da izhir otu ile örtmelerini emretmişti.

Salahaddin Eyyubi'nin azmi gibi bir azim olmadığı sürece, İslam nasıl ayağa kalkar ve geçmişteki onuruna ve izzetine kavuşur? Bu, Hıttin'de Haçlıları parçalayan azimdi. İslam ümmeti, Şia bid'atı ve Batınî sapıklığında boğulmak üzere iken sahih olan akideye onun bu azmi sebebiyle geri döndü.

Salahaddin Eyyubi'nin azmi gibi bir azme ne kadar da muhtacız! Bu azim, bu büyük sultanın saray hayatını, saltanatını, ihtişamını ve lüksünü bırakmasını sağlamış, rüzgarın sağa sola sürüklediği bir çadırda yaşamaya razı etmişti. Bütün hayatı mücahidler ile beraber; yazın çöl sıcağında ve kışın da sert soğuğunda geçti. Tarihçi olan İbn-i Şeddad, onun hakkında şöyle der: "Onun cihada olan sevgisi hayret edilecek seviyedeydi. Cihad; onun kalbinde büyük bir yere sahipti. Öyle ki sadece cihad hakkında konuşuyor, başka bir şeye bakmıyordu. Sadece adamlarına önem veriyor, sadece cihadı anlatan, ona teşvik eden kimseye yöneliyordu. Allahu Teala yolunda, cihad sevgisi için ailesini, çocuklarını, evini ve memleketini terk etmiş, bir çadır içinde dini yaşamak ona yetmişti.."[44]

Allahu Teala bu ümmete Salahaddin Eyyubi'nin sebatını nasip etmeseydi, ümmetin dini ve toprağı gaspedilir, bundan

---

[44] İbn-i Şeddad (h. 632) diye bilinen Kadı Bahauddin'e ait olan "en-Nevadiru's-Sultaniyye ve'l-Mehasinu'l-Yusufiyye" diye isimlendirilen kitaptan alınmıştır. Sayfa: 16. Muhammed Sabih baskısı, h. 1346

sonra ne yaşanacak bir din ne de üzerinde yaşanacak bir toprak parçası kalmazdı...

Ömer bin Abdulaziz'in azmi gibi bir azim olmadığı sürece, İslam nasıl ayağa kalkar ve geçmişteki onuruna ve izzetine kavuşur? Allahu Teala, Ömer bin Abdulaziz ile ümmeti sadece iki buçuk yılda ıslah etmişti. Hatta şöyle denir: Onun zamanında kurt, koyunlarla barış yapardı![45] Bu, Allahu Teala'yı ve Allahu Teala'nın, dostlarına olan sünnetini bilen kimse için garip ve uzak değildir.

Ümmet, Ömer bin Abdulaziz'in azmi gibi bir azme ne kadar da muhtaç! Bir gün memurlarından biri ona şöyle yazmıştı: "Halifenin başlattığı ekonomik ıslahatlar ve Berberilerin Müslüman olması, cizye ve vergi gelirlerini azalttı." Bunun üzerine Ömer bin Abdulaziz ona şöyle yazdı: "Allah'a yemin ederim ki bütün insanların Müslüman olmasını ve böylece benim ve sizin, ellerimizin kazandığı ile geçinmemizi dilerim."[46] Başka bir sözünde ise şöyle geçer: "Şüphesiz Allahu Teala, Muhammed'i *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yol gösterici olarak gönderdi, vergi memuru ola-

---

[45] Bu, Malik bin Dinar, Hasan el-Kasar ve Musa bin A'yan'ın sözlerinde geçmektedir. Malik bin Dinar'dan şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Ömer bin Abdulaziz, yönetimi devraldığında, dağların tepesinde koyun çobanları dediler ki: "İnsanların başına gelen bu salih halife kimdir?" Onlara: "Onun hakkında ne biliyorsunuz?" denildi. Onlar: "İnsanların başına salih bir halife geldiğinde, kurt ve aslan bizden uzak durur" dediler. Bu söz, hasen olamayacak derecededir. Bu sözde, Ca'fer ed-Dabi zikredilmiştir ki, o Şiilikle nitelenmiştir. Bununla birlikte cerh ve ta'dil imamlarından çoğu, onun sözlerini tasdik etmiş ve hasen görmüşlerdir. Bu ve diğer iki söz için, Ebu Nuaym'ın Hilye'sine (5/255) ve İbnu'l-Cevzi'nin Sirat-u Ömer bin Abdulaziz, (s. 70) isimli kitabına bakınız. Matbaatu'l-Müeyyed, h. 1331. İbn Sa'd, Tabakatu'l-Kübra (5/386, 387)

[46] İbnu'l-Cevzi, bunu Sirat-u Ömer bin Abdulaziz'de, Cabir bin Hanzala ed-Dabi'den rivayet ederek (s. 99) zikretmiştir. Ömer bin Abdulaziz'e mektup yazan, Adiyy bin Erta idi.

rak değil."[47]

Allah'ın dinindeki bu azmin öneminden dolayı, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Rabbine şöyle dua ediyordu: "Allahım! Senden iyi işte sebatı ve doğru yolda azmi dilerim." Bu, genelde bütün Müslümanları, özelde ise İslam için çalışan bireyleri terbiye ve eğitmek içindir.

Suyun, tencerenin içinde kaynaması gibi, bu yüce amaç sahabenin *((Radıyallahu Anhu)m)* kalplerinde kaynıyordu. Bu amaç ki sahibini sabah akşam büyük işler için teşvik eder. Şafiî *Allah ona rahmet etsin* şöyle der: "İnsanlar için rahat, gaflettir." İmam Şafiî'nin yazdığı ilk şiir şuydu:

"Yaşadığımda yemeksiz kalmam.

Öldüğümde, kabirde mahrum olmam.

Amacım, kralların amacıdır."

Nefsim hür insanın nefsidir, zilleti küfür gibi görür."

İslami hareketin bireyleri, önünde hiçbir şeyin durmasının mümkün olmadığı bu yüce gayrete ne kadar muhtaçtırlar! Ne cezalar ne de engeller, ne olursa olsun onun gelişmesini engelleyemez... Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ashabından iki kardeşin gösterdiği büyük gayreti görmedin mi? Uhud Savaşı'nda şiddetli bir şekilde yaralanmışlardı. Kıssayı anlatması için sözü onlardan birine bırakalım... Der ki: "Kardeşim yanımda olduğu halde, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ile birlikte Uhud'a katıldım. Her ikimiz de yaralı bir şekilde döndük. Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* müezzini, düşmana karşı, çıkılması için çağrıda bulunduğunda, kardeşime dedim ki (ya da o bana dedi ki): "Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ile birlikte

---

[47] Ebu Yusuf, Kitabu'l-Harac'da, Kufe alimlerinin birinden (s. 142) tahric etmiştir. Ancak onun lafzı şöyledir: "Şüphesiz Allah övgüsünü yüceltti ve Muhammed'i İslam'a davetçi olarak gönderdi, onu vergi memuru olarak göndermedi."

olan savaştan mı geri kalacağız?!" Vallahi, ne bineceğimiz bir hayvan vardı, ne de yaramız hafifti. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ile birlikte yola çıktık. Ben yara olarak daha rahattım. Nihayet Müslümanların ulaştığı yere vardık."[48]

Onların yolculuk yaptıkları Hamrau'l-Esed denen yer[49], Medine'den sekiz mil uzaklıkta idi!

Beni, Varaka bin Nevfel'in sebatı ne kadar etkilemektedir. Bedeni yorulan, azmi kırılan, beli bükülen, saçı beyazlaşan bu yaşlı adam beni şaşırtır... Bu adam Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle diyordu: "O gününe yetişirsem, sana mutlaka yardım ederim."[50] Ona başını yaklaştırdı ve onu öptü. O ihtiyardı, ancak azmi ve ruhu gençti. Annemiz Hatice *(Radıyallahu Anha)*, ona Rasul *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ve onun özelliklerini anlattığında bir şiir okudu. Bu, Cibril'in *(Aleyhisselam)* Rasul'e *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* vahiy indirmesinden önceydi. Varaka, vahye yetişmeyi ve Rasul'e *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* davetinde yardım etmeyi umuyordu. O şiirinde şöyle demiştir:

Ülkelerde nurun ışığı görünecek.
Onunla yeryüzü dalgalanacak.
Onunla savaşan hüsrana uğrayacak.
Ona teslim olan yeryüzünü yaracak.
Keşke ben de onlardan olsam.

---

[48] İbn-i İshak, Abdullah bin Harice bin Zeyd bin Sabit'ten, o da Ebu's-Sâib binti Osman'dan tahric etmiştir. (Sirat-u İbn-i Hişam, ikinci kısım, s. 101). İbn-i Sa'd Tabakat'ında (3/21), Vakıdî'den, Abdullah bin Sehl ve kardeşi Rafi' bin Sehl'in –Allah onlardan razı olsun-, Hamrau'l-Esed'e çıktıklarını, her ikisinin yaralı olduğunu, birinin diğerini taşıdığını rivayet eder.

[49] Bu, Nebi'nin Sallallahu Aleyhi ve Selem gidilmesini emrettiği yerdi.

[50] Buhari (1/22), Müslim (2/204) ve Ahmed (6/223) Aişe'den Radıyallahu Anha rivayet etmişlerdir.

Görsem ve ilk sığınanlardan olsam.

Kureyş'in kötü gördüğüne yaklaşsam.

Mekke'ye karşı çığlık atsam.

Hepsinin kötü gördüğü,

Arş sahibine ulaşsam.

Eğer onlar kalırlarsa,

Kafirleri rahatsız edecek şeyler kalır.

Aslında Rasul'e *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yardım etmek için, dünyaya içindekiler ile birlikte meydan okuyan Varaka bin Nevfel'in sözleri, benimle birlikte birçok kardeşimi de etkilemektedir. Üstelik O, İslam dinine giren ve Rasul'e *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* tabi olan ilk insan olmayı diliyordu. Meydan okumasında, bütün müşriklere karşı çıktığını ilan ediyor, Allahu Teala kendisini o güne bırakırsa, kafirler ne kadar velvele koparsalar da, hakka yardım ve Rasul'ü *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* savunmada büyük işler yapacağını söylüyordu. O, Allah rızası için kınayıcının kınamasından korkmuyordu.

Varaka'nın sözleri, kalbime ve gençlerin ruhuna heyecan veriyor. Sanki Varaka'nın Rasul'ü *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* korumak için bütün dünyayla tek başına savaşacağını, onu savunacağını hissediyorum. Varaka bin Nevfel'in kıssasında daha nice manalar ve ibretler bulunmaktadır! Allahu Teala'dan bu konuyla ilgili özel bir risale yazmak için beni muvaffak kılmasını dilerim. Şunu diyen doğru söylemiştir:

"Nefisler büyüdüğünde

Onun amacı için bedenler yorulur."

Ve yine şu sözün sahibine Allah rahmet etsin: "Cennet hurilerini anlatan hatip! Az da olsun azme sahip değilsin! Yazıklar olsun, yazıklar olsun!... Kahramanlığın tadı kaçtı, gamın acısı kaldı."

Kapsamlı Bir Azim İstiyoruz...

Müslüman kardeşim! Senden istediğimiz, kapsamlı bir azimdir. İlim ve amelde azim, davet ve cihadda azim, iman, yakîn, sabır ve rızada azim. Hakkı haykırmada ve iyiliği emretmede azim. Nefisleri ıslah etmede ve insanları hidayete ulaştırmada azim.

Sadece bir alanla seni sınırlayacak eksik bir azim istemiyoruz. İslami faaliyet alanlarında; tam, kapsamlı ve mükemmel bir azim istiyoruz.

Bunu, İbnu'l-Kayyim'in *Allah ona rahmet etsin*, söylediklerinden daha güzel bir yerde bulamadım. O, değerli kitabı; "Tariku'l-Hicrateyn ve Bâbu's-Saadeteyn" de şöyle der: "Onların arasında; her vadide Allah'a yönelenler, her yoldan O'na ulaşanlar vardır. O, ibadeti nerede ve nasıl olursa olsun kalbinin kıblesi ve gözünün bebeği yapmıştır. Kulluk neredeyse, onu orada bulursun. İlimde onu ilim ehli ile birlikte, cihadda mücahidlerin safında, muttakiler arasında namazda, zikredenler ile birlikte zikirde, muhsinlerin arasında ihsanda ya da Allahu Teala'ya tevbe edenler ile birlikte veya sevgililer grubu içinde, Allah'a sevgi, yakınlaşma ve tevekkül içinde bulursun. İbadet edenlerin sayısı azalsa da, o devam eder. Eğer ona: "Bu amelleri işlemekteki amacın nedir?" diye sorulursa der ki: "Ne olursa olsun, nerede olursam olayım, Rabbimin emirlerini, istenenleri yapabildiğim kadar yerine getirmek istiyorum.. Amacım sadece onları uygulamak, onları yerine getirmek ve bu konuda Rabbimin rızasına ermek, ruhumla, kalbimle ve bedenimle O'nunla meşgul olmaktır. Karşılığını umar bir halde O'na sattığım şeyi teslim ettim. Rabbim şöyle buyurur:

> *"Allah mü'minlerden, canlarını ve mallarını, kendilerine (verilecek) cennet karşılığında satın almıştır" (9, Tevbe/111)* ..."[51]

---

[51] İbnu'l-Cevzi, Tariku'l-Hicrateyn ve Bâbu's-Saadeteyn, s. 179. Matbaatu's-Selefiyye, h. 1375

Münafıklara Deyin ki...

Münafıklar ve kalplerinde hastalık olanlar sana diyecekler ki: "İstediklerinden herhangi birinin olacağını mı sanıyorsun? İslam hilafetinin ya da İslam devletinin kurulacağını mı zannediyorsun? Bunun olması imkansızdır, bu gerçekten hayaldir. Amerika, Rusya, Avrupa ve İsrail buna izin mi verecek? Onlar, İslam ve İslam devletine karşı en azılı düşmanlardır!" Onlar size şöyle diyecekler: "Siz seraba koşuyorsunuz, siz kandırılmışsınız, sizi dininiz aldatmış..." Size bunu dediklerinde, Allahu Teala'nın şu sözünü onlara hatırlatın:

"O zaman münafıklarla kalplerinde hastalık bulunanlar (sizin için), "Bunları, dinleri aldatmış" diyorlardı. Halbuki kim Allah'a tevekkül ederse bilsin ki Allah mutlak galiptir, hikmet sahibidir." (8, Enfal/49)

Onlara deyin ki: "Ne kadar zorluk ve engel olursa olsun İslam hilafeti gelecektir. İslam devletini kurmak, kendisinde şüphe olmayan bir iştir. Allah'ın zaferi kesinlikle gelecektir."

Onlara deyin ki: "Şüphesiz Allah, daha önce Kostantiniyye'yi ihsan ettiği gibi, sahih hadiste[52] Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Roma'nın fethini de vaadetmiştir. Biz, Allahu Teala'nın zaferinin çok yakın olduğunu umuyoruz. Allahu Teala'dan bize Kremlin'in ve Beyaz Saray'ın fethini ihsan etmesini diliyoruz. Allahu Teala'nın va'di bizimledir, O şöyle buyurur:

"Allah, sizlerden iman edip salih ameller işleyenlere; kendilerinden öncekileri sahip ve hakim kıldığı gibi, kendilerini de

---

[52] İmam Ahmed'in Müsned'inde (2/176) rivayet ettiği hadis buna işaret eder. Şeyh Ahmed Şakir bunu sahih saymıştır. Abdullah bin Amr bin el-As'tan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: Biz Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* çevresindeyken, Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "İlk olarak hangi şehir fethedilecektir, Kostantiniyye mi, Roma mı?" diye soruldu. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* buyurdu ki: "Önce Herakl'in şehri fethedilecektir." Yani Kostantiniyye.

yeryüzüne sahip ve hakim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini (İslam'ı), onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve geçirdikleri korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını va'detti. Çünkü onlar bana kulluk ederler; hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkar ederse, işte bunlar asıl büyük günahkarlardır." (24, Nur/55)

Bunun ne zaman olacağı bizim için önemli değildir. Allah bizi bununla sorumlu tutmamıştır. Bizi sadece din ile amel etme, şeriatı koruma, bu konuda bütün gücümüzü harcama, azami derecede çalışma konusunda sorumlu tutmuştur. Neticeler ise Allah'a aittir...

"Senin tohumu ekmen gerekir,

Mahsulü toplaman değil."

Allah, çalışanlar için en iyi yardımcıdır.

Onlara, Yakub'un *(Aleyhisselam)*, Yusuf ve Bünyamin'i kaybettikten sonra çocuklarına söylediği şu sözleri söyleyin: *"Doğrusu ben Yusuf'un kokusunu duyuyorum, ne olur bana bunak demeyin!" (12, Yusuf/94)* Yine onlara deyin ki: "Bütün bu imtihanlar ve zorluklara rağmen biz; rahatlığın, zafer ve başarının kokusunu, İslam hilafetinin dönüşünü duyuyoruz." İnsanlardan birçoğu size şöyle diyecekler: "Kuşkusuz siz, evvelki sapıklığınızdasınız." Münafıklar, Uhud Savaşı'ndan önce sahabeye şöyle demişlerdi: "Babalarınızın dinine dönün." Münafıklar bu cümleleri; İslam için çalışanların başına bir musibet geldiğinde, zor bir ana düştüklerinde, hapishane ve işkenceyle ya da ölüm ve yaralanmayla karşılaştıklarında, her zaman ve mekanda iman ehline diyeceklerdir. Şöyle diyecekler: "Üzerinde bulunduğunuz şeyi bırakın ve dönün. Şüphesiz bu din sizin bütün bu belalara düşmenize, geleceğinizi kaybetmenize ve hapse atılmanıza, memleketlerinizden çıkarılmanıza sebeb oldu. Bütün bu belaların nedeni olan bu dini terk edin. Teslim olun ve kazançlı çıkın." Onlar bunu söylediklerinde, onlara şunu söyleyin: *"Allah şüphesiz iman edenleri*

esirger." (22, Hacc/38)

Onlara deyin ki: *"Allah kendisine (kendi dinine) yardım edenlere, yardım eder." (22, Hacc/40)*

Onlara deyin ki: *"Hem, bize yollarımızı göstermiş olduğu halde ne diye biz, Allah'a dayanıp güvenmeyelim?" (14, İbrahim/12)*

Yine onlara şöyle deyin: *"(Andolsun ki) Allah bizi ondan (kafirlikten) kurtardıktan sonra tekrar sizin dininize dönersek, Allah'a karşı yalan uydurmuş oluruz. Rabbimiz olan Allah'ın dilemesi müstesna, ona geri dönmemiz bizim için olacak şey değildir. Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Biz sadece Allah'a dayanırız. Rabbimiz! Bizimle kavmimiz arasında adaletle hükmet! Sen hükmedenlerin en hayırlısısın." (7, A'raf/89)*

Münafıklar ve kalplerinde hastalık olanlar size; müşriklerin ihanet ettiği ve hepsini öldürdükleri Raci' ashabına söylediklerinin benzerini söyleyeceklerdir. Münafıklar o gün şöyle demişlerdi:

"Bu çılgınlara yazıklar olsun! Onlar bu şekilde helak oldular! Onlar ailelerine yardım etmediler, efendilerinin (Rasulullah'ı *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* kastediyorlardı) yazdıklarını da yerine getiremediler."[53]

Bu günlerde size söylenen bu cümleler; bazı kardeşlerin öldürüldüğü, hapsedildiği ya da esaretin onları korkuttuğu zaman söylenen cümlelerdir. Kalplerinde hastalık olanlar şöyle diyecekler: "Onlar yerlerinde oturmadılar ve teslim olmadılar. Bununla birlikte kötülükleri yok edecek güçte de değillerdir. Geleceklerine ve menfaatlerine önem vermediler. İslam devletini de kuramadılar." Siz bu sözleri işittiğinizde, bu cümleyi söyleyen kimse hakkında Kur'an'ın şöyle dediğini hatırlayın:

"İnsanlardan öyleleri vardır ki dünya hayatı hakkında

---

[53] İbn-i Hişam, es-Siratu'n-Nebeviyye'de (İkinci kısım, s. 174), İbn-i İshak'tan, İbn-i Abbas'a *(Radıyallahu Anhu)* dayandırarak rivayet eder.

söyledikleri hoşuna gider. Hatta böyleleri, söylediklerinin kalpten geldiğine (samimi olduklarına) Allah'ı şahit tutar. Halbuki o, hasımların en yamanıdır." (2,Bakara/204)

Bu vasıf sadece o döneme has değildir. Aksine bütün dönem ve mekanlarda bu sözü söyleyen herkesi kapsar.

Onlara şöyle deyin: Bizim hedefimiz; dini hakim kılmaktır. Devlet ise dini hakim kılma ve bu hedefi gerçekleştirmenin araçlarından bir araçtır. Araç için amacı kurban etmek mümkün değildir.

Onlara, Sıddıkatu'l-Azime Hatice binti Huveylid'in Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* söylediği şu sözleri bildirin: "Seni müjdeliyorum! Vallahi Allah seni asla utandırmaz..."[54] Biz, Allah'a karşı samimi bir kalp ile İslam için çalışan herkese şöyle diyoruz: Hak üzere olduğunuz sürece sizi müjdeliyorum! Allah asla sizi utandırmaz. Şüphesiz siz akrabayı gözetiyor, şeriatı koruyorsunuz. Fazileti savunuyor, alçaklıkla savaşıyorsunuz. Basiret üzere Allah'a çağırıyor, iyiliği emrediyor ve kötülüğü yasaklıyorsunuz. Geceleri namaz kılıyor, gündüzleri oruç tutuyorsunuz...

Kalplerinde hastalık olanların buna benzer sözlerini işittiğinizde münafıkların şu sözlerini hatırlayın:

"Onlar oturup, kardeşleri için: "Bize itaat etselerdi öldürülmezlerdi" dediler. De ki: "Eğer doğru sözlü iseniz, ölümü kendinizden savın." Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın, aksine onlar diridirler, Rabbleri katında rızıklandırılırlar." (3, Al-i İmran/168-169)

Onlara deyin ki; Varaka bin Nevfel, Bilal bin Rabah'a işkence yaparlarken, onun yanından geçiyordu. Bilal -dağların sabitliğinden daha büyük bir sebat ile- defalarca "Ehad, Ehad!" di-

---

54 Buhari (1/21), Müslim (2/200) ve Ahmed (6/223) Aişe'den Radıyallahu Anha rivayet etmişlerdir.

ye bağırıyordu. Varaka onlara: “Vallahi ehad ehad ey Bilal! Allah’a yemin ederim ki eğer onu bu durum üzere öldürürseniz, sevgiyle ruhu alınır.”[55]

Ölmeden önce Kur’an-ı Kerim ve Rasul’ün *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* hadislerinden çok az bir kısmına yetişen bu yaşlı adamın İslam hakkındaki derin anlayışını düşünün! Bunun nedeni; onun kalbinin temizliği, samimiyeti, hevadan ve nifaktan uzak oluşuydu.

Sizden İslam’ın Zaferini Bekliyoruz

Şüphesiz biz şimdi İslam için çalışan kimselerden (özellikle gençlerden) İslam’a ve Müslümanlara yardım edecekleri günü bekliyoruz… Biz onlardan, Riddet olayında, Ebu Bekir’in günü gibi bir gün, Yermuk’te Halid bin Velid, Kadisiye’de Sa’d, Hıttin’de Salahaddin Eyyubi, Ayn Calut’ta Kuduz, Kostanti-niyye’de Muhammed Fatih ve Kuliber’de Süleyman el-Hale-bi’nin günü gibi bir gün bekliyoruz…

Biz, gözlerimizin (ölmeden önce kısa bir an için de olsa) İslam hilafetini görmesini, İslam bayraklarının doğuda ve batıda dalgalanmasını, yayılmış gölgesinin dünyayı adalet, hak, nur ve hidayet ile doldurmasını istiyoruz. Müslümanların halifesinin o gün bulutlara bakarak şöyle demesini istiyoruz: “Ey bulutlar! Doğu tarafım veya batı tarafım; sizin verginiz bana gelecek.” İslam’ın mülkü doğuya ve batıya, doğunun ve batının en uç noktalarına kadar uzanacak. Hilafetin sultanı bütün bu noktalara ulaşacak; oraları iyilik, hidayet ve nurla dolduracaktır.

Biz, Allahu Teala’nın, dünyadaki Hristiyanlığın kalesi olan Roma’yı, Müslümanlara ihsan edeceği o günün özlemi içindeyiz.

---

[55] Siratu İbn-i Hişam’da (Birinci Bölüm, s. 318) olduğu gibi, İbn-i İshak, mürsel olarak Hişam bin Urve’den, O da babasından rivayet etmiştir. -Hafız’ın el-İsabe’de 3/634 dediği gibi- Zübeyr bin Bekar, Osman’dan, O Dahhak bin Osman’dan, O da Abdurrahman bin Ebi’z-Zinad’dan, O da Urve bin Zübeyr’den tahric edilmiştir. Osman zayıftır.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* onun fethini Kostantiniyye'nin[56] fethinden sonra müjdelemiştir. Allahu Teala, Kotsantiniyye'yi yani İstanbul'u[57] hadiste övülen büyük sultan Muhammed el-Fatih'in eliyle ihsan etti. Ki hadiste şöyle geçer: "Kotsan-tiniyye fethedilecektir. Onu fetheden komutan ne büyük komutan, onu fetheden ordu ne büyük ordudur."[58] Sultan Fatih, Kostantiniyye'nin fethinden sonra, Avrupa'nın devamlı bir endişe, korku ve panik içinde yaşamasına neden olan Roma'nın fethi için hazırlık yapıyordu. Bu korku ve endişenin en büyük delili şuydu: Avrupa'nın bütün kiliseleri ve özellikle Roma, bu büyük Müslüman sultanın ölümünden duydukları sevinç nedeniyle üç gün boyunca çanlarını çalmışlardı... Biz buna benzer günleri sabırsızlıkla bekliyoruz... İslam'ın galibiyeti bir kişinin dünyada gözüyle görmeyi umduğu en değerli şeydir. Kuşkusuz biz, Allahu Teala'nın şu sözünde zikredilen dünya güzelliklerini istiyoruz: *"Rabbimiz! Bize dünyada iyiyi, ahirette de iyiyi ver." (2, Bakara/201)* Buradaki iyilik saliha bir eş değil, -bazı alimlerin

---

[56] İmam Ahmed'in Müsned'inde (2/176) Abdullah bin Amr bin el-As'tan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet ettiği -ve Şeyh Ahmed Şakir'in sahih gördüğü- hadis buna işaret etmektedir. Der ki: Biz Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* çevresindeyken, Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "İlk olarak hangi şehir fethedilecektir, Kostantiniyye mi, Roma mı?" diye soruldu. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* buyurdu ki: "Önce Herakl'in şehri fethedilecektir." Yani Kostantiniyye.

[57] Şehrin asıl ismi "İslambul"dur. Türkçe anlamı; "Daru'l-İslam"dır. Muhammed el-Fatih -Allah ona rahmet etsin- şehri bununla isimlendirmiştir. İslambul, Osmanlı hilafetinin başkenti, Müslümanların zaferinin işaretiydi.

Ancak Atatürk -Allah ona lanet etsin- İslambul'un yerine Ankara'yı başkent yaptı. Ankara, laikliğin merkezidir. Muhammed el-Fatih'in yöntemlerini terk etmiştir. Bu, İslam ile savaşmak ve onunla olan bağları yok etmek için, onun kabul etmiş olduğu birçok uygulamalardan sadece biridir.

[58] İmam Ahmed Müsned'inde (4/335), Bişr bin Sahim el-Has'ami'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmiştir.

dediği gibi- sadece İslam'ın zaferidir. Şüphesiz bir kişi Allah yolunda ailesini, çocuğunu, malını ve makamını kaybetse de; bu iyilik her derdi giderir, her tasayı ve hüznü yok eder... Biz, Allahu Teala'nın dinine yardım edeceği, dostlarının ve taraftarlarının kendisinde izzet bulacağı güne; eşlere, çocuklara, babalara ve annelere uzun yıllar boyunca duyduğumuz hasretten daha fazla bir hasret çekiyoruz...

Biz, Ukbe bin Nafi'nin Atlas Okyanusu'nun kıyılarına kadar süvarileriyle gelip; "Vallahi, bu denizin arkasında toprak parçası olduğunu bilsem, Allah yolunda onun için cihad ederdim" dediği güne benzer bir gün ile sevinmek için büyük bir özlem içindeyiz. O gökyüzüne bakarken şöyle diyordu: "Ya Rabbi! Bu deniz olmasaydı, senin yolunda bu ülkelerde cihad etmeye devam ederdim."[59] Biz, sizden böyle bir gün istiyoruz. Bu davete karşılık verecek misiniz? Bu çağrıya kulak verecek misiniz?

"Her özgür kişinin acısı bana acı verdi.
İnsanlığın sorusu: Müslümanlar nerede?
Acaba geçmiş geri döner mi? Kuşkusuz ben;
Bu geçmişe sevgiyle özlem duyuyorum.
Beni yalancı güvenle çağırdılar.
Zanlarımız dışında istek bulamadım.
Bana imandan bir nur getirin,
Her iki tarafı kesin bir şekilde güçlendirin.
Elimi uzatıyorum, sarsılmaz dağları sökeceğim.
Onuru birleşmiş ve sağlam bir şekilde dikeceğim."

İslamî Faaliyet, Geçici Bir İş Değildir

İslami faaliyet; boş zamanlarında uğraşacağın, onun için bir saat ayıracağın aktivitelerden değildir... Asla!! İslami faaliyet, bundan daha büyük ve bundan daha yücedir. Bu nedenle İslam; öğrenmeyi istediğin, öğrenmeyi tamamladığında ise bırakacağın

[59] İbnu'l-Esir, el-Kamil fi't-Tarih, 3/42

kültürel, sportif ya da araştırma aktivitelerinden biri değildir. Aklını dağıtmak için uğraşacağın, evlendikten sonra bırakacağın, işinden sonra vakit ayıracağın, ticarethane veya danışma bürosu açtığında ya da özel dersler ile ilgilendiğinde bırakıp ihmal edeceğin bir aktivite değildir… Hayır, asla!! İslami faaliyet bu değildir.

İslam için çalışmak ve ona bağlanmak, senin Allahu Teala'ya hakiki kulluk etme olayındır. Bu nedenle Müslüman, Allahu Teala'ya yaptığı kulluk gereğince son nefese kadar İslami faaliyeti bırakamaz… Kardeşim, sen Allahu Teala'nın şu sözünü işitmedin mi: *"Ve sana yakîn gelinceye kadar Allah'a ibadet et." (15, Hicr/99)* Yani sana ölüm gelinceye dek ibadete devam et. Kur'an; "Cemaatten çıkıncaya, evleninceye, ticarethane açıncaya ya da danışma bürosu açıncaya kadar devam et" demiyor. Aksine ölüm gelinceye kadar devamı emrediyor.

Selef-i salihin *Allah kendilerinden razı olsun*, Allahu Teala'nın dini konusundaki bu önemli ve basit gerçeği anlamıştı. Ammar bin Yasir'in doksan yaşındayken Allah yolunda savaşa çıktığını görmekteyiz! Evet onun savaştığını söylüyorum. Davette bulunuyor, insanlara öğretiyor ya da sadece iyiliği emredip kötülükten nehyetmek ile uğraşıyordu demiyorum. Ancak O, bütün bu ameller ile birlikte sebatın azaldığı, bedenin yorulduğu, saçların beyazladığı, gücün azaldığı bir yaşta Allah yolunda savaşıyordu. Ebu Süfyan bin Harb yetmiş yaşını geçtiği halde, savaşçıları savaşa teşvik ediyordu. Yine el-Yeman ve Sabit bin Vakş ileri yaşlarına ve Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* onları mazur görmesine rağmen, Uhud Savaşı'nda savaşmışlardı… Niye uzağa gidiyoruz?! Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, yirmi yedi[60] savaş yapmıştı. Bu savaşların hepsi, Rasulullah'ın *(Sallalla-*

---

[60] Muhammed bin İshak der ki: "Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bizzat kendisinin katıldığı savaşların tamamı, yirmi yedi gazveydi…." el-Bidaye ve'n-Nihaye, 5/217

hu Aleyhi ve Sellem) elli dört yaşını geçtikten sonra meydana gelmiştir. Hatta Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Tebük Savaşı'na da katılmış ve bu savaşta Müslümanlara komutanlık yapmıştır. Bu savaş, Müslümanlara en zor ve çetin gelen savaşlardandı. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bu savaşın meydana geldiği dönemlerde altmış yaşına ulaşmıştı.

Ne oluyor da bugün birçok kişinin, evlendikten ya da ticarete başladıktan sonra İslami faaliyeti terk ettiğini görüyoruz...!!

Onların hepsinin, din ve İslam'ın boş ve saçma bir şey olmadığını bilmeleri gerekir...

> *"Bunun önemsiz olduğunu sanıyorsunuz. Halbuki bu, Allah katında çok büyük (bir suç)tur." (24, Nur/15)* Ben onlara diyorum ki: İnsanlar önünde değil, Allah önünde nefisleriniz için vermiş olduğunuz sözler nerede?! *"Allah'a verilen ahd, sorulacaktır!" (33, Ahzab/15)*

"Ara sıra yapmış olduğunuz tezahürat nerede:

Allah yolunda ayağa kalktık,

Sancağı kaldırmak istiyoruz,

Bir topluluk için ne vardır, uğraştık,

Biz kendimizi dine feda ettik,

Dinin onuru geri dönsün,

Ya da kanımız aksın."

Ben onlara diyorum ki: Geri çekilme ve istirahat etmenin cezası; özellikle hakkı bilen ve sonra bundan yüz çeviren, hakkın tadını alan fakat sonra batıla dalan kimse içindir. Allahu Teala'ya verilen sözün bozulması; Allah ve mü'minlere göre en büyük günahlardandır. *"Kim ahdini bozarsa, ancak kendi aleyhine bozmuş olur." (48, Fetih/10)* Herkesin, kötülüğü emreden nefsini hesaba çekmesi ve şeytanın kendisine karşı dünyayı süslediğini düşünmesi gerekir. Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"Aralarında: "Allah bize bol nimetinden verecek olursa, and ol-

sun ki sadaka vereceğiz ve iyilerden olacağız" diye O'na and verenler vardır. Allah onlara bol nimetinden verince; cimrilik ettiler, yüz çevirdiler. Zaten dönektirler." (9, Tevbe/75-76)

Yine herkesin iyi bir şekilde, şu caydırıcı ve adil ceza üzerinde tefekkür etmesi gerekir:

> *"Nihayet, Allah'a verdikleri sözden döndüklerinden ve yalan söylediklerinden dolayı Allah, kendisiyle karşılaşacakları güne kadar onların kalbine nifak soktu." (9, Tevbe/77)*

İslam için çalışma olayı, önemli bir olaydır... Maalesef, üniversitede İslam için çalışan kardeşlere katılanlardan bazı imanı zayıf kimseler; bu olaya, bu kardeşler ile birlikte yaptıkları ticari bir faaliyet gözüyle bakıyorlar. Eğitim yıllarını geçirmek için onunla oyalanıyor ya da mezun olmakla bitecek bir meslektaşlık ve arkadaşlık süresi zannediyorlar!

Ben bu kişilerin imanlarının zayıf olduğunu söylüyorum. Çünkü bu durum; genellikle imanın zayıflığından, kalbin hastalıklarından, azmin bitkinliğinden ve imanın kalpte değil, akılda kökleşmesinden doğar. Hata genellikle (hatta daima) akılda değil, kalptedir. Hata; ilim eksikliği değil, iman eksikliğidir. Şüphe yönünden değil, heva yönündendir. Bilinç azlığından değil, dünya sevgisindendir. Kim tedaviye yönelirse; kirini yok etmek için kalplere yönelsin, kalbinin hastalığını ve derdini tedavi etsin. Ancak bu zamanda doktorlar azalmıştır. Tabii ki, doktorlarla kalp doktorlarını kastediyorum. Beden doktorları ise oldukça fazladır ve onlardan da çoğu zaten hastadır!

Öğrendikten sonra haktan dönen kimse; fani bir lezzeti ve geçici bir şehveti tercih etmiş, bir saatlik rahatlığı ebedi keder ile değişmiş, kendisini günah kuyusuna atmış, yüce isteklerden, fani ve aşağılık amaçlara yönelmiştir... Kalıcı bir şekilde şeytanın esiri olmuş, şaşkınlık vadilerinde zihni karışmış, heva hapishanesinde tutuklu kalmıştır...

Kişisel tecrübelerim ile, onlardan çoğunun Müslümanların

avamından daha kötü olduğunu gördüm! Belki de bu, Allahu Teala'nın onlara olan cezalarındandır.

Sayı Çok, Amel Az!

İslam'a tutunan kardeşlerin sayısının oldukça fazla olduğunu görüyoruz. Öyle ki, tek bir köyde yüzlerce kardeş görürsün! Bu sayıya rağmen, İslam için ciddiyet ile, çaba ve azim ile çalışanları saymaya kalktığında, onların sayılarının eldeki parmakların sayısını aşmadığını görür ve sadece onların hakiki manada İslam için çalışanlar diye isimlendirildiğini kabul edersin. Hatta onları kolayca sayabilir ve isimlerini öğrenebilirsin... Sayıları binleri bulan bu kişiler nerede?! Davet, emr-i bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker ve cihad meydanlarının neresindeler?!.. Onlar sadece izleyici rolünü oynuyorlar ve bununla yetiniyorlar. Çünkü onlar sadece, cahiliyeden İslam'a bağlılığa geçme derecesiyle yetindiler... Bundan sonra bu derecede durdular. Yüksek derecelere geçmek ya da diğer İslami faaliyetlerde kendilerini hazırlayacak işlere girişmek istemiyorlar. Onlardan birine İslam'a verdiğini ve Allah yolundaki çalışmasını sorduğunda; İslam'a bağlandığından itibaren bugüne kadar Müslüman topluluk için bir şey sunmadığını görürsün. Onun sadece dinlediğini görürüz. O ilim halkalarına, toplantılara ve kongrelere gelir, açıklamaları ve yayınları okur sadece... Yani o pasiftir, verdiği birşey yoktur. Üzerinden bir ya da daha fazla yıl geçmesine rağmen, farklı alanlar için kendisini hazırlamada son derece ihmalkâr olduğunu görürsün. Okuması gereken İslami kitaplardan sadece bir ya da iki tanesini okur!

Kuşkusuz bu problem; davet, emr-i bi'l-maruf, nehyi ani'l-münker ve cihad alanlarında artması gereken binlerce çabayı yok eder... Onlar İslam'a zamanlarından artanı, mallarından az bir kısmını, çabalarından küçük bir bölümünü verirler... Onların şunu çok iyi anlamaları gerekir: "Şüphesiz Allah temizdir, sade-

ce temizi kabul eder."[61] Allahu Teala, sadaka olarak verildiğinde yiyeceğin kötüsünü kabul etmez. Aynı şekilde İslam'a bir şeyler vermek için seçim yapman istendiğinde, kötü amellerin kabul edilmez. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Size verilse gözünüzü yummanız hariç, severek alamayacağınız derecede kötü ve değersiz şeylerden vererek, sakın hayır yapmaya kalkışmayın." (2, Bakara/267)*

Şüphesiz İslam senden vaktinin çoğunu, malının çoğunu, gençliğinin parlak dönemini ister. O tamamen seni ister... Yorgun zamanını değil, aktif zamanını ister... İhtiyarlamadan önce, gençlik zamanını, gücünü, sağlığını ve dinçliğini ister. İslam senden temiz, güzel, büyük ve en yüce şeylerin tamamını ister.

Ebu Bekir es-Sıddık'ın *(Radıyallahu Anhu)* bütün malını İslam'ın yayılması için Allah yolunda harcadığını görmüyor musun? Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ona "Ey Ebu Bekir, ailen için ne bıraktın?" dediğinde şöyle cevap vermiştir: "Onlara Allah ve Rasulü'nü bıraktım."

Osman bin Affan'ın tek başına[62] zorluk ordusunu Tebük'e hazırladığını görmüyor musun? Sizin tek bir adamın bir orduyu silahıyla, cephanesiyle, bineğiyle, erzakıyla tam olarak donattığını düşünmeniz gerekir... Ordunun sayısı, onbin savaşçıyı aşıyordu!!.. Bu büyük ihsan ile şimdiki durumumuzun kıyas edilmesi gerekir. Çünkü gerçekten, kardeşlerimizin arasında bile

---

[61] Müslim (7/100), Tirmizi (2989) ve Ahmed (2/328), Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

[62] Tirmizi bunu Ebu Abdurrahman es-Sülemî'den rivayet etmiş (3699) ve sahih saymıştır. Hadiste Osman'ın *(Radıyallahu Anhu)* şu sözü vardır: "Allah'a yemin ederim ki size hatırlatacağım! Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* zorluk ordusu hakkında: "Allah'ın kabul edeceği harcamayı kim yapacak?" dediğini bilmiyor musunuz?" Tirmizi (3703) rivayet etmiş ve hasen saymıştır. Nesai (6/234), Semame bin Huzn el-Kuşeyri'den rivayet etmiştir. Yine Nesai (6/47), Ahnef bin Kays'dan rivayet etmiştir.

birçok Müslüman zengin bulunmakta. Ancak buna rağmen şu an İslam daveti için harcamada bulunacak, maddi açıdan davetin sorumluluğunu üstlenecek kimse bulamıyoruz. Evet cihad değil, davet için bile bu maddi imkanı bulamıyoruz! Bunun yanı sıra örneğin, Körfez ülkelerinin birinde dört ya da beş yıl çalışmış, bolluk içinde, lüks içinde hayat süren bir kardeş bulabilirsin. O, İslami çalışmaların ve kardeşlerinin neye ihtiyaç duyduğunu bilir. Hatta o kesin bir şekilde, Allah yolundaki esir düşmüş olanların çoğunun yardıma muhtaç olduğunu bilir. Bütün bunlara rağmen Allah yolunda, en azından bedeniyle cihad etmenin yerine malıyla cihad etmeyi uzun yıllar düşünmez. Bazı esir mücahidlerin arkada bıraktıkları ailelerine hayırdan en ufak bir şeyle yardım etmeyi düşünmez! Biri ona kendisini şişmanlatmayacak, açlığa da düşürmeyecek birkaç dirhem ödemesini hatırlattığında, ona cevap verir. Oysa ki kendisinden istenilen para, arabası için bir günde satın almış olduğu yakıt parasına bile eşit değildir!!

İslam, bu adamın her şeyini dini için vermesini ister. Hayatını, vaktini, malını, çabasını, ruhunu, evini, arabasını ve sahip olduğu her şeyi....Biz, canını Allah'a satan kişinin, bu cümleleri iyi kavramasını istiyoruz. Kişinin her gün İslam için yeni bir ihsanda bulunmasını istiyoruz... Mus'ab bin Umeyr'in, Müslüman olmadan önceki hayatında kokular süründüğünü, en pahalı elbiseler giyindiğini, Kureyşli her genç kızın onun güzelliğini, yüzünü, şerefini ve soyunu istediğini bilmiyor musun? Müslüman olduğunda ise, her şeyini getirdiğini, her şeyi verdiğini, hiçbir şeyde cimrilik yapmadığını, hatta yamalı bir elbise giydiğini, öldüğünde kendisini kefenleyecek bir şey bulamadıklarını, onun bütün hayatının, İslam için davet ve cihad konusunda destek ile geçtiğini, Medine'de İslam'a çağıran ilk kişi olduğunu, Medine halkının çoğunun hidayetine vesile olduğunu, Medine'deki İslam devletinin kurulmasında ilk tuğlayı onun koyduğunu, bu-

nunla birlikte onun büyük bir savaşçı olduğunu, Uhud'da sancağı onun taşıdığını ve en büyük şehidlerden olduğunu bilmiyor musun?... Kuşkusuz O, İslam, din ve Müslüman topluluk için gerçek bir ihsandı.

Her Müslümanın arasıra kendisine, bu hafta Allah'ın kaç kişiyi kendi eliyle hidayete erdirdiğini sorması gerekir? Allah'a davet için kaç köye gittiğini? Akrabalarını, komşularını, anne-babasını İslam'a çağırıp çağırmadığını sorması gerekir. İslam'ı anlama, onunla amel etme ve onun için çalışma yönünde adım attı mı? Bu hafta Allah yolunda Müslümanlar için malının tamamından ne kadarını harcadı? Esir olan Müslümanların ailelerinden kaçına maddi ya da manevi varlığıyla yardım etti? Şehid ailelerinden kaç ailenin ihtiyacını giderdi? Genel olarak ya da kendisine yakın olan yerlerde İslam için çalışma yapabilme üzerine kaç geceyi düşünerek geçirdi? Kaç defa iyiliği emretti, kötülüğü yasakladı? Kaç defa İslam düşmanları ile savaştı, onlara zarar verdi?! Kaç defa Allahu Teala'nın sınırlarını aşanlardan intikam aldı, Müslümanları, kanlarını ve namuslarını onlara karşı savundu? Kaç defa bir hastayı ziyaret etti ve onu İslam'a çağırdı, iki düşmanın arasını buldu, bir kardeşini Allah için ziyaret etti ya da bu hafta Allah için onu davet etti?... Bu ve benzeri sorular ve bu sorulara verdiğin doğru cevaplarla; Allah hakkında ne kadar hatan olduğunu, Allah hakkında ne kadar ihmalkar davrandığını öğrenmek için arasıra nefsini hesaba çekmen ve Allah seni cezalandırmadan, dini için çalışma şerefinden ve O'nun yoluna girme şerefinden mahrum bırakmadan önce bu ihmalkarlığını telafi etmen gerekir. Ayetlerde şöyle geçer:

"Ben ve bana uyanlar bilerek insanları Allah'a çağırırız." (12, Yusuf/108)

"İnsanlar arasında, Allah'ın rızasını kazanmak için canını verenler vardır." (2, Bakara/207)

Acaba bir fabrikada işçinin biri hiçbir iş yapmaz, herhangi bir şey üretmez, arkadaşları büyük bir çaba ve ciddiyetle çalışırken vaktini fabrikada geçirmez ise, bu fabrikanın sahibi bu işçiye ne yapar?.. Derhal onu işten atar... Aynı şekilde İslam'ı; gömlek giymek, sakal bırakmak olarak anlayan kardeş; pasif bir kişidir. İslam için bir şey sunmaz. Eğer verirse de, ya az verir ya da kötüsünü verir...

İslam için ciddiyet ve çabayla çalışan kardeşler ve öncüler; bireyler halinde (çabaları ve gayretleri ne olursa olsun) İslam devletini kuramazlar.. Hepsi şu an bilmektedir ki, İslam için çalışanlara karşı, yönetici konumundaki tağutların gerçekleştirdiği bu yoğunlaşmış darbeler; arasıra belalara uğrayan bu kardeşlerin arkalarında, kapatılması gereken büyük bir boşluk bırakmalarına neden olmaktadır. Bu saldırılar onların hareketini belirliyor, sınırlıyor ve her kardeşin çok büyük bir çaba harcamasını gerektiriyor.. İslam için çalışma sorumluluğunu taşımaya ehil olan kimselerin İslami faaliyet derecelerinde yükselmesi, çalışması ve ihsanda bulunmasını gerektiriyor.. Nasıl davet edeceğini, eğiteceğini, iyiliği emredip, kötülükten sakındıracağını ve cihad edeceğini öğrenmesini gerektiriyor.

Müslüman kardeşin, bunu kimin yapacağını evinde oturarak beklememesi gerekir! Kim bunu yapacak! Kim ona öyle bir şey getirecek! (Müslüman kardeşin,) İslami faaliyet görevlerini yerine getirmek için, gücü yettiğince çalışması, bütün kararlılığını, aktifliğini, gücünü, ihsanını ve özenini göstermesi gerekir. Şunu söyleyen kimse ne kadar doğru söylemiştir:

"Toplulukları görür, ancak kimseyi görmezsin
Binlerce kişinin azmini, tek bir kişide görürsün."

Şüphesiz İslam bugün; her şeyini kurban edecek, Allah yolunda bütün zenginlikleri ucuz görecek, bütün ömrünü Allahu Teala ve O'nun dinine yardım için harcayacak yiğitlere ihtiyaç duymaktadır...

Şüphesiz İslam bugün; Sa'd bin Muaz'ın Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Bedir günü söylediklerini, kalbinden söyleyecek birini istiyor. O gün; Medine-i Münevvere'de doğan İslam devletinin yaşadığı ilk kritik gündü. Dedi ki: "Yürü ey Allah'ın Rasulü, dilediğini yap! Biz seninle birlikteyiz. Seni hakla gönderene yemin ederim ki, bize denizi göstersen, sonra denize dalsan, biz de seninle dalarız. Bizden bir tek kimse bile geride kalmaz. Yarın düşmanlarımızla karşılaşmaktan da çekinmiyoruz."[63] Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* dedi ki: "İpi dilediğin gibi bağla, dilediğin gibi kes... Malımızdan da dilediğini al!..[64] Bizden aldığın şey, bize bıraktığından daha sevimlidir."[65] Bunlar, tarih boyunca askerin komutanına söylediği en büyük ve en doğru cümlelerdir! Bunlar sadakat, amel ve hayatın özeti olan cümlelerdir. Üzerinden on dört asır geçmiş olmasına rağmen, Allahu Teala dilerse onun izini kıyamet saatine kadar yok etmez. Bu doğru ifadeler, Sa'd bin Muaz'ın idaresi altındaki Ensar'ın nefislerinde ve duygularında yer alıyordu. Bu cümleler; doğruyu söyleyen dil konuşmadan önce, Sa'd'ın kalbinin haykırdığı cümlelerdi. Yine bu cümleler; Rasul'ün *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* üzerinde büyük bir etki yapmıştı. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, Sa'd'ın sözlerine sevinmiş, savaş için onu harekete geçirmiş ve şöyle demiştir: "Yürüyün, sevinin! Şüphesiz Allah bana iki gruptan birini vaad etmiştir."[66]

Şüphesiz İslam bugün; Müslümanların her yerde, kalpleri

---

[63] İbn-i İshak, senedsiz olarak rivayet etmiştir. (Siratu İbn Hişam: Birinci Bölüm: s. 615)

[64] İbn-i Merdeveyh, Tefsir'inde, Muhammed bin Amr bin Alkame bin Vakkas el-Leysi'den, o da babasından, o da dedesi yoluyla rivayet etmiştir. Umevi de, Meğazi'sinde zikreder. –İbn-i Kesir, el-Bidaye ve'n-Nihaye, 3/264-

[65] Bu fazlalık, Umevi'nin Meğazi'sinde geçmektedir.

[66] İbn-i İshak rivayet etmiş ancak senet zikretmemiştir. Siratu İbn-i Hişam (Birinci Kısım, s. 615)

ve dilleriyle Sa'd bin Muaz'ın cümlelerinin benzerini, önder niteliğindeki kardeşlerine haykırmalarını istiyor. Kahraman Mikdad bin Amr'ın sözlerini, hakk ve doğruluk önderlerine söylemelerini istiyor. O şöyle demişti: *"Ey Allah'ın Rasulü! Allah'ın sana gösterdiğini yap, biz seninleyiz. Allah'a yeminler olsun ki, biz İsrailoğullarının Musa'ya, "Sen ve Rabbin gidin savaşın! Doğrusu biz burada oturacağız" (5, Maide/24)* dediği gibi de demeyeceğiz. Biz; "Sen ve Rabbin gidin savaşın! Doğrusu biz de sizinle birlikte savaşacağız" diyoruz.[67]

Önderlerinize deyin ki: Biz sizi seyretmeyeceğiz! Siz Allah yolunda çalışıyor, davet ediyor, emrediyor, yasaklıyor, hakkı haykırıyor ve Allah yolunda cihad ediyorsunuz. Hatta zorluk ve güçlük ne olursa olsun, biz sizinle birlikte olacağız... Sizi tek başınıza savaşır bırakmayacağız, ancak sizinle birlikte savaşacak, sizinle birlikte çabalayacak, harcamada bulunacak ve ihsanda bulunacağız. Allah'ın ve Rasulü'nün emrettiğini yapın!

Allah'ın ve Rasulü'nün size gösterdiği yere gidin... Şüphesiz İslam bugün, bütün Müslümanların şöyle söylemelerini istiyor: Kardeşlerim Allah için yorulurken, benim dinlenmem, kardeşlerim kendilerini Allah'a adarken, benim rahat bir şekilde uyumam, Müslümanların yaşadığı çetin zorluğu, düşmanlarıyla birlikte yaşadıkları şiddetli savaşı görürken, İslam için çalışmayı bırakmam adil midir?... Müslümanların kendilerine; değerli sahabe Ebu Heyseme'nin, Tebük'te Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* katılmakta geciktiği gün söylediğini söylemeleri gerekir. O şöyle demiştir: "Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* güneşte, rüzgar ve sıcak altında; Ebu Heyseme ise serin bir gölgede, lezzetli bir yemek, güzel bir kadın ve sağlam bir mal! Bu adil de-

---

[67] İbn-i İshak, Siratu İbn-i Hişam (1/615)'da olduğu gibi isnadsız bir şekilde rivayet etmiştir. Buhari (7/223) ve Ahmed, Müsned'de (1/390) bunun benzerini İbn-i Mes'ud'dan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

ğil."[68] Bu büyük cümleleri, genel olarak her Müslümanın ve özel olarak İslam'a bağlı her kardeşin kendi nefsine söylemesi gerekir. Ayrıca şunları söylemesi gerekir: Allah yolundaki bazı kardeşlerim dertli, bazıları dağılmış, sığınacak bir yerleri yok, bazıları ölü, bazıları yaralı. Ben ise nimet içinde yüzüyor, en lezzetli yemekleri yiyor, en tatlı içecekleri içiyorum. Sağlam, geniş bir gölgedeyim, İslam'a herhangi bir şey sunmuyorum. Üstelik kardeşlerimi bu zorlukları taşımaları için yalnız bırakıyorum! Bu adalet ve insaf değildir. Allah'a yemin olsun ki kardeşlerime katılacak, onlarla cihad edecek, Allah yolunda onlarla birlikte çabalayacağım. Allah yolunda onların kazandığı şeylere sahip olacak, Allah yolunda onların yüklendiği şeyleri yükleneceğim...

İslam sizden, Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* önderliğine bağlanmanızı istiyor. Rabbi ona şöyle emretmişti:

"Öyleyse bir işi bitirince diğerine giriş." (94, İnşirah/7)

Yani bir itaati bitirdiğinde, başkasında yorul... Bugün bu yönlendirmeye ne kadar muhtacız. İslami faaliyetlerimizde bunu uygularsak, zafer ve başarı yolunda hızlı adımlar atacağız. O her Müslümana diyor ki: Oturmanın ve dinlenmenin zamanı değil, bir taati bitirdiğinde, başkasına girişmenin zamanıdır. İslam'a ait bir fiili bitirdiğinde, bir sebeple ya da onu bitirme gururuyla durma, onu anlatma, derin düşüncelere dalma, onunla övünme ya da onunla yetinme. Senin başka bir amele yönelmen ve onda yorulman gerekir... İyilik, sonraki iyiliklere işaret eder; itaat, sonraki itaatlere çağırır. İyilik, diğer iyilikleri de işlemeye davet eder; tembellik ve kahramanlık da böyledir. Daima İslam öncü-

---

[68] İbn-i Hişam, es-Sire'de (İkinci Bölüm: s. 520), İbn-i İshak'tan senetsiz rivayet etmiştir. Taberani, Sa'd bin Hayseme'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet eder. Mecmeu'z-Zevaid'de (6/113) der ki: "Hadiste Ya'kub bin Muhammed ez-Zühri vardır ki, o zayıftır." Müslim (2769), Tebük Savaşı'ndaki Ka'b bin Malik hadisinden rivayet etmiştir: "...Rasulullah bu durumda iken, uzaktan beyazlara bürünmüş bir adam görür ve: "Bu gelen Ebu Heyseme olmasın!" der."

lerinden bir öncü olduğunu hatırlaman ve bir an için de olsa konumunda dikkatsiz davranmaman gerekir. Eğer sen böyle yaparsan, düşman seni ele geçirebilir Seni, seninle beraber olanları ve arkandakileri öldürebilir.

Kim tarlasını ekmeyi bir kez ya da çok az bir an için bırakırsa; tarlası ve tarlasındaki ürün bozulur. Bu nedenle Müslüman kardeşin gecesini, gündüzünü, sabahını ve akşamını, yazını ve kışını Allah yolunda amel etmek için ayırması gerekir...

Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* elli yaşını geçtikten sonra, yirmi yedi defa savaşa katıldığını görmüyor musun? Bu, hadiste geçtiği gibi, ashabına zor gelmeyeceğinden korkmasa, kendisinin çıkmayı istediği seriyyelerin haricindedir...[69] Arşivlerde, cihad ve barış yönünden zamanımızdaki birçok insanı araştırdım. Onlardan hiçbirinin, gençliklerine ve yiğitliklerine rağmen, bu konuda, Rasul'den *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* önce anılmalarını gerektirecek bir yönlerinin olduğunu görmedim...

Rasulullah'ı *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* kendine rehber edinenler nerede? Nübüvvetin varisleri nerede? Onun yolunu ve sözlerini izleyenler nerede? Gerçekten Rasul'ün *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* buyurduğu gibi: "İnsanlar, içerisinde yolculuk yapılabilecek bir tane iyisini bulamayacağın yüz develik sürü gibidir"[70] Biz bütün bunlara rağmen; yolun zorluklarını, kötü hava şartlarını, az azıkla ağır yükü taşıyacak birini arıyoruz...

Zaferin Sebeplerine Tutunalım...

Allahu Teala'nın yardımı değerlidir, her Müslümanın üzerine inmez. Allahu Teala onu ancak özel niteliklere sahip belli bir grup için indirir. Bu topluluk, Allah'ın yardım etmek ve em-

---

[69] İmam Buhari ve Müslim'in Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anhu)* hadisinden rivayet ettikleri şu hadis buna işaret etmektedir: "Muhammed'in nefsi elinde olana yemin ederim ki, Müslümanlara zor gelmeyecek olsaydı, hiçbir seriyyenin arkasında kalmaz, Allah yolunda çıkan her seriyye ile çıkardım." Bu lafız, Müslim'indir.

[70] Buhari (33/11), Müslim (101/16), Tirmizi (2872)

rini yerine getirmek için hazırladığı topluluktur. O topluluğu kendisi oluşturur. Yeryüzünde başarıya layık olacak ve dini yeryüzünün bütün bölgelerinde diriltecek bir topluluk olması için, onları özel bir eğitimden geçirir. Desteklenen bu topluluk, Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şu sözüyle kasdettiği topluluktur: "Ümmetimden bir topluluk hak üzere olacaklardır. Onları terkedenler onlara zarar veremeyeceklerdir, ta ki onlar bu halde iken Allah'ın emri gelecek."[71]

Hakka yardım eden bu topluluk; sayılarının çokluğu nedeniyle düşmanlarına galip gelmez, üstelik onlar daima azdırlar. İman ehli, hiçbir zaman düşmanlarına karşı sayı ya da çokluk sebebiyle galip gelmemiştir. Ancak Allahu Teala'nın kendilerine ihsanda bulunmuş olduğu bu din ile zafere ulaşırlar. Mu'te günü Abdullah bin Ravaha'nın dediği gibi: "İnsanlarla ne sayı, ne güç, ne de çoklukla savaşmayız. Ancak Allah'ın bize ihsan etmiş olduğu bu din ile onlarla savaşırız."[72]

Müslümanların düşmanlarıyla olan bütün savaşlarına bakıldığında, onların sayı ve çokluk olarak düşmanlarından daima az olduğu görülür. Ebu Bekir *(Radıyallahu Anhu)*, ordu komutanı olan Amr bin el-As'a yazdığı bir mektupta şunları söylemiştir: "Allah'ın selamı üzerine olsun! Mektubunda Rumların birçok topluluktan oluştuğunu yazıyorsun. Şüphesiz Allahu Teala, Nebisi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ile birlikte olanlara zaferi, sayı bakımından çok olmaları sebebiyle vermedi. Biz Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ile birlikte savaşıyorduk. Beraberimizde an-

---

[71] Buhari (13/293), Müslim (13/65-68), Tirmizi (2192) (2229), Ebu Davud (4252), İbn-i Mace (6) (7) (1) (10) ve Ahmed (5/34, 269, 278), aralarında Muğire bin Şu'be, Sevban, Cabir bin Abdullah, Cabir bin Semura, Kura bin İyas, Ebu Hureyre, Muaviye ve diğerlerinin bulunduğu sahabeden bir topluluktan rivayet etmişlerdir. Lafız Müslim'e aittir, Sevban'dan rivayet edilmiştir.

[72] İbn-i Hişam, es-Siratu'n-Nebeviyye'de İbn-i İshak'tan senetsiz olarak zikretmiştir. (İkinci Bölüm: s. 375)

cak iki süvari vardı. Deveye nöbetleşe biniyorduk. Uhud günü Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ile beraberdik. Beraberimizde tek bir at vardı. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ona biniyordu. Bize karşı gelenleri yenmiş, onlara üstün gelmiştik. Bil ki, insanların Allah'a en çok itaat edeni, günahlara karşı en fazla buğz edenidir. Bu nedenle arkadaşlarınla birlikte Allahu Teala'ya itaate devam et."[73]

Şüphesiz Allah'ın sünneti kimseye ayrıcalık tanımaz. Bu nedenle zaferin ve yenilginin sebepleri vardır. Kim Allah'ın yardımının sebeplerine iyi tutunursa, Allahu Teala ona yardım eder. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Ne sizin kuruntularınız ne de ehl-i kitabın kuruntuları (gerçektir). Kim bir kötülük yaparsa onun cezasını görür ve kendisi için Allah'tan başka dost da, yardımcı da bulamaz." (4 Nisa/123)*

Müslüman topluluk düşmanlarına karşı galip olmak istediğinde, sahabenin *((Radıyallahu Anhu)m)* ve onları güzel bir şekilde izleyenlerin yerine getirdiği yardım sebeplerini yerine getirmesi gerekir.

Allahu Teala'nın yardımının sebeplerini ayrıntılı bir şekilde araştırmak istediğimizde, bu sayfalar bunun için yeterli olmayacaktır. Ancak bizim genel bir şekilde sahabenin ve tabi'inin *((Radıyallahu Anhu)m)* elleriyle gerçekleşen bu büyük zaferlerin arkasındaki nedenlere bakmamız gerekir... Herakl Antakya'da iken, Rumlar yenilmiş olarak geldiklerinde onlara dedi ki: "Yazıklar olsun size! Kendileriyle savaştığınız bu topluluğu bana anlatınız. Onlar sizin gibi beşer değil mi?" Dediler ki: "Evet" Herakl: "Siz

---

[73] Tayalisi, Vakıdi yoluyla -Kenzu'l-Ummal'de (3/135) olduğu gibi- Abdullah bin Amr'dan *(Radıyallahu Anhu)* tahric etmiştir. Taberani, Evsat'ta Abdullah bin Amr'dan benzerini tahric etmiştir. Heysemi, Mecmeu'z-Zevaid'de (6/117) der ki: "Hadiste Şazekunî ve Vakıdî vardır ki, her ikisi de zayıftır."

mi çoktunuz, onlar mı?" Dediler ki: "Aksine, biz her bölgede onlardan kat kat fazlaydık." Herakl: "O halde niçin yenildiniz?" Önde gelenlerden yaşlı biri şöyle dedi: "Onlar geceleyin namaz kılıyorlar, gündüz oruç tutuyorlar, sözlerini yerine getiriyorlar, iyiliği emredip kötülüğü yasaklıyorlar, adil bir şekilde paylaşıyorlar. Biz ise içki içiyor, zina ediyor, harama biniyor, sözlerimizi bozuyor, gaspediyor, zulmediyor, öfkeyle emrediyor, Allah'ın razı olduğunu yasaklıyor, yeryüzünde fesat çıkarıyoruz." Bunun üzerine Herakl: "Sen doğru söyledin"[74] dedi...

Yaşlı Rum, zaferin ve yenilginin nedenlerini tecrübesiyle özetledi. Rumlardan olan adam, Müslüman ordunun bütün zafer nedenlerini yerine getirdiğini, Rum ordusunun ise bütün yenilgi nedenlerini yerine getirdiğini açıkladı. Bu nedenle Allah'ın zaferi, zaferi hak eden ve bunun dışındakileri bırakanlar içindir... Yine bu sebepleri, Müslümanların ordusunu araştırması için Kabkalar tarafından gönderilen Rum casuslarından biri de açıklamıştı. Bu, İslam ordusunun Şam ülkesini fethetmek için geldiği dönemdeydi. Bu casus, Müslümanların ordusunu tarif ederek dedi ki:

"Geceleyin rahipler, gündüz ise süvariler gibiler. Aralarındaki hakkı ayakta tutmak için, Meliklerinin oğlu bir şey çalsa, elini kesiyorlar, zina etse recmediyorlar." Bunun üzerine Kabkalar ona dedi ki: "Eğer doğru söylüyorsan, yeryüzünün onları gizlemesi, üzerinde onlarla karşılaşmaktan daha hayırlıdır. Allah'tan, benimle onlar arasını açmasını, onlara karşı beni, onları da bana karşı desteklememesini isterdim."[75]

Yine Tuleyhatu el-Esedî'nin ordusundan biri, savaşta yenilginin arttığını görünce; "Yazıklar olsun size! Sizi yenen ne-

---

[74] Ahmed bin Mervan el-Maliki, el-Mecalis'te İbn-i İshak'tan -el-Bidaye'de olduğu gibi (7/15)- rivayet etmektedir. İbn-i Asakir, İbn-i İshak'tan bunun bir benzerini (1/143) tahric etmiştir.

[75] Beyhaki, es-Sünenu'l-Kübra'da (8/175) Zühri'den tahric etmiştir.

dir?" diye sordu. Bunun üzerine yine onlardan biri bu soruya şöyle cevap verdi: "Bizi yenen şeyi sana anlatacağım: Bizim içimizde kendisinin arkadaşından önce ölmesi gerektiğini düşünen kimse yok. Karşımızdaki topluluğun tamamı ise kendisinin arkadaşından önce ölmesi gerektiğini düşünüyor."[76]

Dımeşk tarafına gönderilen casuslardan biri de bu nedenleri açıklamıştır. Bu, Müslümanların ordusunun Ürdün tarafından geldiği dönemde gerçekleşmişti. Casus, Romalı generale şöyle dedi: "Hassas olan insanların yanından sana geldim. Onlar çevik atlara biniyorlar, geceleri ruhban, gündüzleri ise süvaridirler… Onlardan biriyle konuştuğunda, Kur'an ve zikir sözlerinden başka bir şey işitmiyorsun." Bunun üzerine o general arkadaşlarına baktı ve: "Onlar için geldiniz. Ancak sizin onlara karşı gücünüz yoktur" dedi.

Bu aktarılanlar sebebi ile, belki de sen Müslümanların ordusunun zaferden zafere nasıl ulaştığını anlamışsındır. Zaferden zafere koşan bu orduların birbirine benzeyen yönlerini aldığında, Allahu Teala'nın yardımının sebeplerini de öğrenmiş olursun. İbn-i Cerir, Tarih'inde şunu anlatır: "Müslümanlar şehirlere indiğinde ve ganimetleri topladıklarında, yanında kap olan bir asker gelir. O kabı ganimetler ile ilgilenen kişiye verir. Bunun üzerine diğerleri der ki: "Asla bunun gibi bir şey görmedik! Hiçbir şey ona eşit değil, hiçbir şey ona yakın değil! Derler ki: "Sen bu kabın içinde olanlardan bir şey aldın mı?" Kabı getiren şu cevabı verir: "Allah'a yemin olsun ki, eğer Allah olmasaydı, onu size getirmezdim." Bu tavrından dolayı kabı getiren kişinin üstün bir hali olduğunu anlarlar ve kendisine; "Sen kimsin?" diye sorarlar. Der ki: "Hayır, Allah'a yemin olsun ki, beni övmeniz için

---

[76] Velid bin Müslim, Yahya bin Yahya el-Ğassani'den, o da kendi kavminden olan iki kişiden tahric -el-Bidaye ve'n-Nihaye'de olduğu gibi (7/15)- etmiştir. İbn-i Asakir (1/143), Yahya bin Yahya el-Ğassanî'den bunun bir benzerini tahric etmiştir.

ya da başkalarının beni methetmesi için size kendimi söylemeyeceğim. Ancak ben, Allah'a hamdeder ve onun sevabından razı olurum." Bunun üzerine arkadaşlarının yanına varıncaya kadar onu izlediler. Arkadaşlarından onun kim olduğunu sorduklarında, Amir bin Abdi Kays olduğunu öğrendiler."[77]

Bir defasında Ömer bin Hattab'a *(Radıyallahu Anhu)* beşte bir paydan önemli bir miktar mal getirildi. Bunu görünce şöyle dedi:

"Şüphesiz insanlar, bu mal konusunda emaneti ehline vermişlerdir." Bunun üzerine orada bulunanlardan biri şöyle dedi: "Şüphesiz sen Allah'a karşı, aldığın emanetleri yerine getirdin ki onlar da sana bu emaneti getirdiler. Sen bu emaneti hesabını bilmeden harcamış olsaydın, bu insanlar da aynısını yaparlardı."

Allah'a Karşı Doğru Olalım

Kul, Rabbine karşı doğru olduğunda, O'na davette samimi olduğunda, onun bu doğruluğu ve samimiyeti, davetine ve davetinin muhataplarına yansır. Onların kalplerini cezbeder ve kalpleriyle bu davetçinin doğruluğunu hissederler. Bu doğruluğu, o davetçinin huzur, rıza ve sükunet gösteren tatmin olmuş nefsinde, yüzünde, gözünde, dil ve dudaklarında hatta tebessümünde bile görürler. Bütün yüzü, duyguları ve huzuru doğrudur. Kendisine davet yapılanlar, Rabbine sadık olan bu davetçinin yüzünde heybet, nur ve güzellik görürler. Bütün organlarının huşu ve vakar içinde olduğunu görürler. Hatta kendisine davet yapılan kimse davetçinin yüzüne bakar ve sözünü işitmeden, onunla konuşmadan ya da tartışmadan önce; "bu adam sadıktır" der... Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* gelen ve ona: "Sen Muhammed bin Abdullah mısın?" diyen adamı görmedin mi? Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ona: "Beni böyle kabul ediyorlar"

---

[77] İbn-i Cerir, Tarih'inde Ebu Abde el-Anberi'den (3/128) tahric etmiştir.

dedi. Adam: "Allah'a yemin olsun ki, bu yüz bir yalancının yüzü değildir" diye cevap verdi.

Müslüman kardeşim, senin Nebi'nin *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*; doğruluğundan, ihlasından, iman ve amelinden olan mirasın büyüktür. Senin bu mirastaki bütün payın, bu büyük manada yatıyor...

Kuşkusuz Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ne bir dinar ne de bir dirhem miras bırakmamıştır. Sadece ulaştırılacak bir davet, kişinin kendisini ve başkalarını eğitecek bir ilim bırakmıştır. Ayrıca hidayet, takva, iman, huşu, ihlas ve kesin bir bilgi bırakmıştır. Senin nübüvvet mirasından olan payın büyüktür. İnsanların senin elinle en kolay yöntem ve en kısa yoldan hidayet bulması bunlardan biridir. Allahu Teala'nın kendisine hidayet verdiği bu kimse, sadece sayılı dakikalar boyunca seninle oturur. Veya Allah'ın kendisine senin ellerinle hidayet verdiği kimse, sadece sana selam vermesi ve senin ona selam vermen, onunla birlikte yemek yemen hatta ona gülümsemenden etkilenir.

Utbe bin Rebia'nın kölesi Addas'ın, Rasulullah'tan iki kelime işittikten sonra, Müslüman olduğunu görmüyor musun? Bu iki kelime; Nebi'nin *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, Addas'ın kendisine getirmiş olduğu üzüm dalına elini uzatmadan önce söylediği "Bismillah" kelimesiydi. Onun Nebi olduğunu öğrendiğinde; üzerine kapandı, ellerini ve ayaklarını öptü. Hanif İslam bayrağının altındakilere katıldığını ilan etti.[78]

Zinadan hoşlanan ve Rasulullah'tan *(Sallallahu Aleyhi ve Sel-*

---

[78] İbn-i İshak, -Siratu İbn-i Hişam'da (Birinci Bölüm, s. 421) geçtiği gibi- Muhammed bin Ka'b el-Kurazi'den tahric etmiştir. Ebu Nuaym, Delâilu'n-Nübüvve'de (s. 103) Urve bin Zubeyr'den tahric etmiş, onun Müslüman olduğunu zikretmemiştir. Bununla birlikte Hafız, el-İsabe'de (2/466), Süleyman et-Teymî'nin, Addas'ın Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "Senin Allah'ın kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederim" dediğini zikreder.

lem) kendisine bu konuda izin vermesini isteyen gencin kalbine, Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* elini koyduğunu bilmiyor musun? Rasul *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* elini onun kalbinden kaldırdı, onun için iffet ve namus isteğinde bulundu. Böylece zina, kendisine en sevimli şey iken, en nefret ettiği şey oldu.[79]

Safvan bin Ümeyye'nin tahrikleriyle Rasulullah'ı *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* öldürmek için Mekke'den Medine'ye gelen müşriğin kıssası bilinmektedir. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, Safvan'ın kendisine emretmiş olduğu şeyi ona bildirdiğinde, adam: "Senin Allah'ın elçisi olduğuna şehadet ederim..." dedi.[80]

---

[79] Ahmed (5/256), Ebu Umame'den *(Radıyallahu Anhu)* tahric etmiştir. Onun lafzı şöyledir: Bir genç Nebi'ye *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* geldi ve: "Ey Allah'ın Rasulü! Bana zina için izin ver" dedi. Topluluk onun üzerine yürüdü ve onu azarladılar. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "Onu bana yaklaştırın" dedi. Genci Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yaklaştırdılar. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ona: "Annen için zinayı ister misin?" dedi. Genç: "Hayır vallahi istemem" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "İnsanlar da zinayı anneleri için istemezler" buyurdu. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "Kızın için zinayı ister misin?" dedi. Genç: "Hayır vallahi istemem ey Allah'ın Rasulü!" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "İnsanlar da zinayı kızları için istemezler" buyurdu. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "Kızkardeşin için zinayı ister misin?" dedi. Genç: "Hayır vallahi istemem" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "İnsanlar da kızkardeşleri için zinayı istemezler" buyurdu. "Halan için zinayı ister misin?" dedi. Genç: "Hayır vallahi istemem" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "İnsanlar da halaları için zinayı istemezler" buyurdu. "Teyzen için zinayı ister misin?" dedi. Genç: "Hayır vallahi istemem" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "İnsanlar da teyzeleri için zinayı istemezler" buyurdu. Dedi ki: Bunun üzerine Rasulullah elini onun üzerine koydu ve: "Allahım, onun günahını affet, kalbini temizle, avretini koru" dedi. Bundan sonra o genç, hiçbir şeye bakmadı." Şeyh El-Bani, hadisi sahih saymıştır.

[80] Siratu İbn-i Hişam'da (2/662) geçtiği gibi, İbn-i İshak tahric etmiştir. Aynı tarikle, Taberani, el-Kebir'de (17/58) Muhammed bin Ca'fer bin ez-Zübeyr'den tahric etmiştir. Hadisin isnadı iyidir ancak mürseldir (Bkz. Mecmeu'z-Zevaid, 8/285)

Sadece Rasulullah'ı *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* görüp, kalplerine onun sevgisi düşen birçok kişi vardır. Bu sevgi kalplerine düştükten sonra, değerli veya değersiz her şeyi ve bizzat canlarını sevgili Muhammed'in *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yoluna kurban ettiler.

Senin nübüvvet mirasından payın büyüktür. Bütün bunlardan sana çok büyük bir pay düşmektedir. Yüzünün görülmesi hidayet için bir neden olabilir, davet edilen kimseye yaptığın dua, onun bir halden başka bir hale geçmesi için bir neden olabilir. Hatta davet ettiğin kişiye gülümsemen bile, bazen saatlerce açıklama yapmaktan daha etkili olabilir. Senin kalbini dolduran nübüvvet mirası ve hidayet nurundan küçük bir parçanın davet edilen kimsenin kalbine ulaşması, boş imanıyla şımarması yerine senin güçlü imanının ona sevkedilmesi için kefildir...

Mü'min; imanı, ihlası ve doğruluğunun güzel kokusu yayılıncaya dek nübüvvetten olan mirasını arttırır. Yaşadığı yer ya da yaşadığı dönemde durmaz; tam aksine onun izi nesiller boyu uzar gider...

Mus'ab bin Umeyr, Zeyd bin Harise, Ömer bin el-Hattab, Ebu Bekir es-Sıddık ve sahabeden diğerlerinin örneklerini biliyorsun. Onların cümleleri, günümüze kadar birbirini izleyen nesillerin kulağında çınladı. Hatta Allahu Teala yeryüzüne ve onun üzerindekilere, onlar mezarlarında olduğu halde, bu cümleleri miras bıraktı!

Hayat hikayesini okuduğumuzda; kalplerimizin, duygularımızın ve hislerimizin Halid bin Velid ile birlikte olduğunu görmüyor musun? Sanki onunla birlikte savaş meydanlarında yaşıyor, onunla birlikte çarpışıyor ve cihad ediyoruz. Sadece onun hayat hikayesini okumamızın nefislere cihad hevesini verdiğini, kişinin Allah yolunda şehadetten zevk almasını sağladığını görmüyor musun? Kişi onun hayatını okuduğu zaman, Muhammed *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ve ashabıyla karşılaşacağı gün

için büyük bir istek duyuyor... Acaba nefislerimizde bu şaşırtıcı etkiye sahip olan bu adamın sırrı ne? Sadece hayat hikayesi mi? Acaba onu görsek ve onun bayrağı altında savaşsak nasıl olur?

On dört asırlık zaman, bu büyük adamın etkisini yokedemedi. Sanki O hâlâ yaşıyor, at sırtında savaşıyor, İran ve Rum devletlerini ele geçiriyor...

İşte Ömer bin el-Hattab'ın torunu Ömer bin Abdulaziz! Bizden biri onun hayat hikayesini her okuduğunda utanır ve ağlar. Bu adamla birlikte yaşar. Sanki O hayattadır, oturuyor ve konuşuyordur. Bıkmadan defalarca onun hayat hikayesini okumayı ister

Hatırlanmaları için onlar ve (onlar gibi yaşayanlardan) diğerlerini, Allahu Teala samimi bir şekilde kendisine adamıştır. Onlar mezarlarında iken bile, hakka çağıran bir davetçi ve Allah'ın dosdoğru yoluna bir rehber oldular. Yaşarken yol gösterdikleri gibi, ölü oldukları halde nesiller onların eliyle hidayet bulmaktadır. Allahu Teala, hayatta ve ölmüş olan dostlarına, dünya ve ahirette ikramda bulunmakta ısrar etmektedir. Bu, Allahu Teala'nın dilediği kimseye verdiği bir üstünlüktür. Allahu Teala'dan bunun bir kısmına dahi olsa ulaşmayı dileriz. Sen de ey kardeşim, bunun için uğraş ve bu kimselerden olmaya gayret et! Kim bu büyük noktayı ve bu yüksek dereceyi kaybederse, kuşkusuz birçok hayrı kaybetmiş olur...

Şüphesiz kişinin Rabbini doğrulaması, İslam'ın başarılı olması için çalışmasında samimi olması, her şeyinin kendisini doğrulaması, hatta sadece amelinin, dilinin, organlarının, cihadının, davetinin, iyiliği emretmesi ve kötülüğü yasaklamasının değil; kılıcının, silahının ve cephanesinin de kendisini doğrulaması gerekir.

İbn-i Hişam'ın Siret'inde şöyle geçer: Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* -Uhud Savaşı'ndan sonra- ailesinin yanına geldiğinde, kılıcını kızı Fatıma'ya teslim etti ve ona: "Bu kanı sil, çün-

kü o bugün beni doğruladı." dedi. Ve yine Ali bin Ebi Talib de kılıcını Fatıma'ya verdi ve O da: "Kılıcımdan bu kanı sil, vallahi o bugün beni doğruladı" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu: "Eğer savaş konusunda doğru olursan, Sehl bin Hanif ve Ebu Dücane de seninle birlikte bunu doğrular..."[81] Kılıcın doğrulaması, sahibinin doğrulaması ile olur. "Kılıç ancak onu sallayan ile değerlenir." Bu konuda günümüz şairlerinden birinin şu sözleri hoşuma gider:

"Salahaddin'in kılıcı yoktu...

Ancak Salahaddin'in bileği ve kalbi vardı...

Bu kul, Allahu Teala'ya muhtaçtı..."

Ali bin Ebi Talib, Ebu Dücane ve Sehl bin Hanif'in kılıçları, bütün kılıçlardan farklıydı. Kılıç, doğruluk ve samimiyeti sahibinden alır. Bugün biz kılıç bulabiliyoruz... Ancak, o kılıcı doğru yapacak sadık kimseler bulamıyoruz!

Tüfek, Halid ve onun arkadaşları gibilerinin elinde herhangi bir tüfekten ayrılır. Hatta hepsi bir fabrikada yapılmış olsa da, bu tüfeklerden atılan kurşunlar da diğerlerinden ayrılır...

Düşman kumandanını boynundan vurmak için, gerçekten uzak bir mesafeden, mücahidlerin en zayıfının atmış olduğu bu sadık kurşunları görmüyor musun? Bu sadık kurşunlar, sadık bir tüfekten atılmıştır. Ancak Rabbine sadık ve dinine bağlı birisi onu taşır. Yine başka bir mücahidin küfür önderlerinden birine tek başına atmış olduğu kurşunlar, suçlu adamların tamamını dehşete düşürür. Hatta bu kurşunların, hepimizin bildiği sıradan kurşunlar olmadığını, onların özel bir kurşun çeşidi olduğunu zannederler! Bütün bunlar, onların korkuları yüzündendir. Kuşkusuz bu, doğru bir tüfekten çıkmış, doğru bir kurşundur.

---

[81] İbn-i Hişam, es-Siratu'n-Nebeviyye'de (İkinci Bölüm, s. 100) İbn-i İshak'tan nakletmiştir. Beyhaki -el-Bidaye ve'n-Nihaye'de (4/47) geçtiği gibi- İbn-i Abbas'tan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmiştir. Hadisin sonuna şunu eklemiştir: Asım bin Sabit ve Haris bin es-Samma

Onu Rabbine sadık, dinine bağlı bir adam taşımıştır...

Kılıçlarımız var, ancak Ali bin Ebi Talib, Halid bin Velid, Ebu Ubeyde bin el-Cerrah, Amr bin el-Âs ve İkrime bin Ebu Cehl gibiler nerede?... Kılıçlarımız var, ancak Salahaddin nerede? Salahaddin'in kalbi nerede? Salahaddin'in ihlası ve zühdü nerede?... Silahlarımız var, ancak Halid ve arkadaşları nerede? Onların zühdü, doğruluğu, samimiyeti, takvaları, alçakgönüllülükleri nerede? Ömer bin el-Hattab'dan Fatiha ile rukye yapması istendi. Bunun üzerine O rukye yaptı ve hasta iyileşti. Ve şimdi diyoruz ki: Fatiha Kur'an'da bulunmakta ama Ömer nerede?

Kuşkusuz kılıç, ancak onu taşıyan sadık olduğu sürece sadık olur. Onunla savaşan samimi olmadığı sürece, onu kurtarmaz. Allah dostları onu hakkıyla taşımadığı sürece, Allah dostlarına etki etmez. Onu taşıyan, nübüvvet tavrıyla ve ahlâkıyla taşımadığı sürece bir şey yapamaz. Mustafa Sadık er-Râfii'nin şu sözü benim hoşuma gider: "Sadece Müslümanların ahlakı yoktu, kılıçlarının da ahlakı vardı. O kılıçların; bir çocuğu, ihtiyarı, kadını ya da yaşlı bir kimseyi öldürmediğini, bir ağaç ya da hurma ağacını kesmediğini görmüyor musun?" Vallahi doğru söylemektedir! Hatta bu kılıçlar kibirli, gururlu, riyakar veya zalim olarak savaşmıyordu. Tam aksine Allah ve O'nun kelimesini yüceltmek, İslam'ın konumunu yükseltmek için savaşıyordu. Ta ki kafirlerin kelimesi alçalsın ve Allah'ın kelimesi yücelsin...

Davetinde, cihadında, emrinde ve yasağında Allah'a sadık olan kişinin hayatındaki her şeye bu doğruluk akseder. Sadece kılıcına ve silahına yansımaz. Bunun yanında bindiği, üzerinde cihad ettiği, Allah yolunda İslam bayrağını yükseltmek, Allah'ın dinini yaymak için kendisiyle bir yerden başka bir yere gittiği bineği de onu doğrular. Sanki doğruluk, ondan bu hayvana ya da Allah yolunda çalıştırdığı bu arabaya geçmiştir...

Bunu iyi bir şekilde anlamak istersen, Halid bin Velid'in atı Aşkar hakkında biraz bilgi edin. Bir adam Halid bin Velid'e şöyle

demişti: "Rumlar ne kadar fazla, Müslümanlar da ne kadar az!" Bunun üzerine Halid dedi ki: "Rumlar ne kadar az, Müslümanlar ne kadar fazla! Askerler, sayıları ile değil Allahu Teala'nın yardımı ile çoğalır. İşlerindeki aşırılıklarla azalır. Vallahi, Aşkar'ın hastalığından kurtulmasını ve onların sayılarının da kat kat fazla olmasını dilerim." Aşkar, cihadda doğruluğu sahibinden öğrenmişti. Kimbilir sahibiyle birlikte kaç kişiyle savaştılar, kimbilir Allah yolunda cihad için Halid bin Velid ile birlikte kaç bin mil yol kateddi? Halid, İran ve Rum devletlerini, ülkelerin bir ucundan diğer ucuna yorulmadan, bıkmadan ya da rahatlamadan, zaferden zafere Aşkar'ın sırtında kateddi. Aşkar ile korkulara atıldı, onunla gece gündüz yürüdü, onunla karaları ve çölleri aştı, onunla kahramanları ve cesurları yendi. Hatta Aşkar'ın ayakları, çok yürüdüğünden dolayı inceldi. Halid, onun sırtında İran ve Rum devletlerini (bugünün Amerika ve Rusya'sını) yıkmıştı. Aşkar'ın Halid bin Velid'i doğrulamasından dolayı; Halid, Aşkar'ın iyileşmesini, hastalığından sağlıklı bir şekilde kurtulmasını diliyordu. İsterse Rumların sayısı kat kat artsın! Şüphesiz bu sayı, Aşkar'ın, aynı şekilde Müslümanların atları ve bineklerinin cihaddaki doğruluğu karşısında sebat edemez...

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ashabına (onlar, "Kusva çöktü kaldı" dedikten sonra) şöyle derken doğru söylemiştir: "Kusva çöküp kalmadı. Onun böyle bir huyu da yok. Ancak Fil'in Mekke'ye girmesine engel olan, onu durdurmuştur!"[82]

Ancak kişinin Rabbine olan samimiyeti azalır, günahları artar, ayaklarının tökezlemesi çoğalırsa, kuşkusuz bu onun herşeyine, hatta hayvanına dahi yansır... Seleften şunu diyen doğru söylemiştir: "Muhakkak ben Allah'a isyan ediyorum. Çünkü bunu eşimin ve hayvanımın ahlakında görüyorum..."

Günahlardan Kaçınınız

---

[82] Buhari (5/329), Ebu Davud (2765) ve Ahmed (4/323, 329) Misver bin Muhrame ve Mervan bin el-Hakem'den onlar da bir sahabe topluluğundan rivayet etmişlerdir.

Bazı kardeşler; günah işlendiğinde, Allahu Teala'nın kendisini mazur göreceğini zannediyor. Bu zannın sebebi ise; İslam'a olan bağlılığı ve İslam için çalışanların yolundan ilerlemesidir. Bu haline bakarak bazı günahları işlemeyi küçümser ve kendisinin mazur sayılacağını düşünür. Küçük günahları önemsemediğinde ya da şüpheli olanları terk etmediğinde, Allahu Teala'dan hızlı bir şekilde gelen cezayı görür, bundan dolayı dehşete kapılır! Hatta bir günah işler ve üzerinden birkaç saat geçmeden bu günah nedeniyle şiddetli bir şekilde cezalandırılır. O zaman şaşırır ve kendi kendisine şöyle der: "İslam'a bağlanmadan önce bunun gibi hatta bundan daha kötü yüzlercesini yapmış, herhangi bir ceza görmemiştim... Ancak şimdi ceza hızlı, doğrudan ve güçlü olarak gelmektedir!" Bu kardeş, dinini gerçekten anlamış olsa, Allahu Teala'nın onu, bu ceza ile haramlara karşı uyardığını bilirdi. İslam risaletini taşıyanlar; Allah'ın koruması, küçük günahlardan ve buna ilave olarak şüpheli şeylerden yüz çevirme noktasında insanların en üstünüdürler. Yasakladıkları şeyleri, kendileri nasıl işleyebilir ki? Allahu Teala şöyle buyurur:

"Size belgeler geldikten sonra kayarsanız, biliniz ki Allah güçlüdür, Hakim'dir." (2, Bakara/209)

Bu nedenle onların hesabı çetindir, diğerlerinkinden daha güç ve daha zordur... Bu nedenle her kardeşin kesin bir şekilde Allahu Teala ile ademoğullarından herhangi bir kimse arasında (durumu ne olursa olsun) ayrıcalıklı bir yakınlık veya ilişki olmadığını, tam aksine Allahu Teala'nın eşit bir şekilde, adalet ile hükmettiğini bilmesi gerekir...

Müslüman cemaatteki her kardeşin kendisine Allah'ın şu ayetini hatırlatması gerekir:

"Ne sizin kuruntularınız ne de ehl-i kitabın kuruntuları (gerçektir). Kim bir kötülük yaparsa onun cezasını görür ve kendisi için Allah'tan başka dost da, yardımcı da bulamaz." (4 Nisa/123)

Bu ayet; sahabeden bazılarının ifade ettiği gibi, Kur'an'daki en şiddetli ayettir. Ben, bu ayetin mü'minin en çok korkması gereken ayetlerden biri olduğunu söylüyorum...

Ayet, sahabeye hitap etmiştir. Onlar nasıl bizim gibi bir iyiliği, başka bir kötülükle karıştıranlar gibi olurlar? Bu, Müslüman toplumundaki her bireyin dikkat etmesi gereken bir durumdur. Adalet terazisi kim olursa olsun kimseye ayrıcalık tanımaz. İşte Bel'am bin Baura. O, -denildiği gibi- Allahu Teala'nın en büyük ismini biliyordu, Rabbine isyan ettiğinde, köpek gibi oldu. Eğer üstüne varsan, dilini çıkarıp solur, bıraksan da dilini çıkarıp solur...[83]

Günahlar ve isyanlar, bütün belaların nedenidir. "Bela ancak günah nedeniyle iner, tevbeyle de çıkar." Hadis-i şerifte şöyle geçer: "Kuşkusuz kul, işlediği günah nedeniyle rızkını haram yapar."[84]

Seleften bazıları demişlerdir ki: "Bir lokma (harama) müsamaha gösterdim ve yedim. Bu nedenle bugün ben, kırk yıl gerideyim."

İbnu'l-Cevzi şöyle der: "Yusuf"un kardeşlerinin ellerini zulme uzatmaları ve daha sonra avuçlarını Yusuf'a uzatıp; *"..ayrıca bize biraz da sadaka ver" (12 Yusuf/88)* diyerek istekte bulunmaları dünyadaki garip cezalardandır."[85]

Bazen ceza manevi olur. Bir kişi gözlerini Allah'ın haram kıldığı bir şeye yöneltir, Allah da onun gözlerinin ışığını alıverir. Ya da dilini bir harama yöneltir de Allahu Teala onun kalbinin

---

[83] Allahu Teala'nın; "Onlara (Yahudilere), kendisine ayetlerimizden verdiğimiz ve fakat onlardan sıyrılıp çıkan, o yüzden de şeytanın takibine uğrayan ve sonunda azgınlardan olan kimsenin haberini oku" (7 A'raf/175) ayetinin tefsirine bakınız.

[84] İbn-i Mace (402) ve Ahmed (5/277) Sevban'dan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Zevaid'de, hadisin isnadının hasen olduğunu söyler.

[85] İbnu'l-Cevzi, Saydu'l-Hâtır, s. 73

saflığını giderir. Ya da yediği bir şeyde şüpheli olanı tercih eder, bunun üzerine Allah da onun kalbini karartır, gece namazına kalkmasını zorlaştırır. Günah, başka bir günaha davetiyedir. Günahtan sonra gelen günah, işlenen o ilk günahın bir cezasıdır.

Masiyet sahibi olan kişi; bedeni, malı ve ailesinin selametini görür ve cezalandırılmadığını zanneder. Oysa ki, dünyada bu gibi şeylerden dolayı cezalandırılmaması da onun için ayrı bir cezadır.

Allahu Teala'nın bir davetçi hakkında, kalplerde öfke kılması ve açık bir neden olmaksızın davetinin önüne engellerin çıkması, bazen o davetçinin günahı sonucu olur... Ebu'd-Derda der ki: "Şüphesiz kul, Allahu Teala'ya karşı günah işlemekle boşta kalır. Bunun üzerine Allahu Teala hissetmedikleri bir yerden mü'minlerin kalplerine ona karşı öfke bırakır..."

İmam İbnu'l-Kayyim, Kitabu'l-Fevaid'de günahların etkilerini güzel bir şekilde özetlemiştir. Şöyle der:

"Ürünün sudan, yangının ateşten doğması gibi; başarının azlığı, görüş bozukluğu, gerçeğin gizlenmesi, kalbin bozulması, zikrin azalması, insanların nefreti, kulla Rabbi arasında soğukluk, duaların kabul edilmesinin engellenmesi, kalbin kararması, rızık ve hayatta bereketin azalması, ilimden mahrumiyet, alçaklık elbisesini giyme, düşmanın hakareti, göğsün daralması, kalbi bozan hastalıklar, zamanın kaybedilmesi, üzüntü ve kederin uzaması, geçimin zorlaşması, aklın kararması ve buna benzer şeyler; Allah'ı zikretmeyi bırakma gafleti ve işlenen günahlar sebebiyle doğar. Bunların zıddı ise, Allahu Teala'ya yapılan itaatten doğar."[86]

Seleften bazılarına: "İsyan eden, itaatin lezzetini alır mı?" diye soruldu. Bunun üzerine şöyle cevap vermişlerdir: "İsyan etmeyi düşünen bile bu lezzeti alamaz."

---

[86] İbnu'l-Kayyim, Kitabu'l-Fevâid, s. 43. Mektebetu'l-Hayat-Beyrut

İbnu'l-Cevzi Allah ona rahmet etsin der ki: "Kim, Yusuf'un *(Aleyhisselam)* kardeşlerinin; *"..bize biraz da sadaka ver" (12 Yusuf/88)* dedikleri günkü zilletini düşünürse, hatanın neyi getirdiğini anlar. Tevbe etmiş olmalarına rağmen hataları, onları bu duruma düşürdü. Çünkü elbisesinde yama bulunan, elbisesi sağlam olan gibi değildir. Bazen basit olan büyür, onarılamayacak ve eski haline döndürülemeyecek hale gelir."[87]

Kıvılcımları küçümsemekten kaçının, belki de bütün bir ülkeyi yakar! Ey defalarca ayağı tökezleyen... Ayağını tökezleten şeye bakmayacak mısın?

Senin Günahın, Bütün Cemaati Etkiler!!

Bir kardeşin ya da bir mecmuanın günahı artarsa, bütün cemaate bu kötülük ulaşır. Bu cemaate yenilgi ve felaket gelir ya da büyük bir belanın nedeni olur. Özellikle işlenen bu günah, büyük günah türünden ise veya bu günah öncü ve lider konumundakilerden meydana gelmiş ise ya da bu günah Müslüman cemaat tarafından samimi bir tevbe ile ve şer'i bir şekilde reddedilmemiş ise tehlike daha yakındır... Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Aranızdan yalnız zalimlere erişmekle kalmayacak bir fitneden sakının." (8, Enfal/25)*

Uhud Savaşı'nı düşündüğümüzde, Müslümanların yenilgisindeki nedenin, bazı okçuların işledikleri masiyet olduğunu görürüz. Uhud'daki okçuların sayısı ordunun tamamının yüzde dördü kadardı. Bu günahın sonucu ne oldu? Rasul'ün *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ashabından yetmiş kişi öldürüldü, karınları yarıldı, bazılarının burunları ve kulakları kesildi, Rasul *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yaralandı, mübarek yüzü yarıldı, dişi kırıldı. Bütün bunlar Kur'an-ı Kerim'in bildirdiği gibi; Allahu Teala'nın onları bağışlamasına rağmen meydana geldi. Allahu Teala şöyle buyurur:

---

[87] İbnu'l-Cevzi, Saydu'l-Hâtır, s. 124

> *"O, sizi bağışladı." (3, Al-i İmran/152)*

Bir kişi Hasan el-Basri'ye şöyle sorar: "Onlardan yetmiş kişi öldüğü halde, Allahu Teala onları (yani okçuları) nasıl affeder?" Bunun üzerine Hasan el- Basri şöyle demiştir: "Allahu Teala onları affetmeseydi, hepsini yok ederdi."

Bütün bunlar, Kur'an'ın açıkladığı gibi günahın kötü sonucundandır. Ayette şöyle geçer:

> *"Başkalarını iki misline uğrattığınız bir musibete kendiniz uğrayınca mı; "Bu nereden geldi?" dersiniz? De ki: O, kendi tarafınızdandır." (3, Al-i İmran/165)*

> Allahu Teala şöyle buyurur: *"Ama Allah size arzuladığınız zaferi gösterdikten sonra gevşeyip bu hususta çekiştiniz ve isyan ettiniz..." (3 Al-i İmran/152)*

Bu, Huneyn Savaşı'nda da meydana gelmiştir. Müslümanlar, savaşın başında yenilmişlerdi. Bunun sebebi ise; zaferin başta ve sonda Allah'tan olduğunu unutmalarıydı. Onlar, Mekke'nin fethinden sonra Müslüman olan Mekkelilerdi. Hatta onlardan biri dedi ki: "Bugün sayımızın azlığı nedeniyle mağlup olmayacağız." Sonuç, Kur'an'ın açıkladığı gibiydi:

> *"Özellikle Huneyn günü ki, o gün kendi çokluğunuz size güven vermişti de size onun bir faydası olmamıştı. Yeryüzü bütün genişliğine rağmen başınıza dar gelmişti. Sonra da bozguna uğrayarak gerisin geriye dönüp kaçmaya başlamıştınız." (9, Tevbe/25)*

Müslüman kardeşim, senin Allahu Teala'nın şu sözünü iyi düşünmen gerekir:

> *"Yeryüzü bütün genişliğine rağmen başınıza dar gelmişti. Sonra da bozguna uğrayarak gerisin geriye dönüp kaçmaya başlamıştınız." (9, Tevbe/25)*

Bundan dolayı diyorum ki: Müslüman cemaatin, yeryüzünde başarılı olması için, yaşadığı toplumda kötülükleri değiş-

tirmeyle ilgilendiğinden daha fazla, safları içindeki kötülükleri değiştirmeye açık bir şekilde önem vermesi gerekir. Eğer Müslüman cemaat ıslah konusunda kendi içinde başarılı olursa, etrafının ıslahında da kolay ve basit bir şekilde başarı gerçekleşir. Hatta ben bu konuda, kendi içinde başarılı olmadıkça, dışarının ıslah edilmesinde başarılı olamayacağını vurguluyorum...

Günahlar konusundaki sözümü bitirmeden önce, önemli bir gerçeği vurgulamak istiyorum. Ben aktardığım bu sözlerim ile sadece zahiri günahları değil, aksine batıni günahları da kastediyorum. Çünkü riya, gurur, haset, makam sevgisi ve kibir gibi günahların sonucu, bazen zahiri günahlardan daha tehlikeli olur. Çünkü bâtın, kanser gibidir; bedeni büyük bir hızla kaplar, herhangi bir üzüntü, acı veya belirti olmadan onu harap eder. Ne hasta ne de çevresindekiler onu hissedemez... İş işten geçtikten sonra ilaçlar ona fayda etmez. Müslümanların Huneyn'deki yenilgisi sadece bâtıni bir günahtan yani gururdan kaynaklanmıyor muydu?! Cahil olan kişinin bu bâtıni hastalıkların ilaçlarını keşfetmesi ve onlarla tedavi etmesi de zordur...

İslam cemaatinin bütün günahlardan uzak durması gerekir. Komutanların üzerine düşen, bu cemaatlerde yer alan Müslümanların ve askerlerinin kalplerine, İslam'ın kabul ettiği bütün araçlarla temizlik aşılamasıdır. Yine onların, bu masiyetlerden korunmanın, hastalığa yakalandıktan sonra tedavi olmaktan daha kolay olduğunu anlamaları gerekir. Bu günahlar ister zahiri isterse bâtıni olsun farketmez. İnsanlar meliklerinin dini üzeredirler, komutanlarını izlerler. Allahu Teala en iyisini bilir...

Anne Ve Babaya İyilik Farzdır

Anne ve babaya iyilik yapmanın, dinin en önemli farzlarından ve anne-babaya itaatsizliğin büyük günahlardan biri olduğu, istisnasız bütün kardeşlerin bildiği şer'i bir hakikattir. Yine herkes anne-babaya iyilik yapılmasını tekrar tekrar teşvik eden Kur'an'ın talimatlarını da bilir. İhsanda bulunma derecesi, ada-

let derecesinden üstündür. Bunun yanında Allahu Teala, anne ve babaya iyilik yapılmasını doğrudan kendisine ibadet edilmesiyle yakınlaştırmıştır. Ayette şöyle geçer:

"Rabbin, sadece kendisine kulluk etmenizi, ana-babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti." (17, İsra/23)

Yine Allahu Teala, bir kişinin anne veya babasından birine "Öf" kelimesini ve bunun üstünde olan şeyleri söylemesini yasaklamıştır.

Buna rağmen, İslam'a yeni bağlanan kardeşlerden bazılarının bu dini görevi yerine getirmediklerini görüyoruz. Anne ve babalarına ihsanda bulunmamalarının yanında, onlara karşı adil bile davranmamaktadırlar. Onlardan bazılarının babasına ağır sözler söylediğini, sesini ona karşı yükselttiğini, vacip ve mübahlarda ona itaat etmediğini, hatta annesini kötülediğini, onu kızdırdığını ve ona küfrettiğini işitirsin!..

Onlara diyorum ki: Anne ve babaya ihsanda bulunmak; davet, emr-i bi'l-maruf ve nehyi ani'l-münker, cihad ve namaz gibi dindeki farzlardan biridir. Anne ve babaya itaat etmemek ise, büyük günahlardan biridir. Bu günahın zina, hırsızlık veya diğer büyük günahlardan daha düşük olduğunu zannetme. Sen, dünyayı gürültüyle dolduran laikleri, Kitab'ın bir kısmını kabul etmeleri ve bir kısmından da yüz çevirmeleri sebebi ile ayıplıyorsun. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Siz Kitab'ın bir kısmına iman edip, bir kısmını inkar mı ediyorsunuz?" (2, Bakara/58)

Ancak bununla birlikte sen, insanlara yasakladığın bir masiyeti kendin yapıyorsun.

Kendin bir benzerini yaparken, insanlara bir şeyi yasaklama

Eğer bunu yaparsan, senin için büyük bir ayıp olur.

Yine onlara diyorum ki: İslam'ın, namaz kılarken, seni çağırdıklarında anne veya babana cevap vermek için nafileleri ya da sünnet namazlarını bırakmana izin verecek kadar anne ve babaya ikramda bulunduğunu hatırla..

Yine onların, İsrailoğullarından bir abid olan Cüreyc'in annesiyle olan kıssasını hatırlamaları gerekir. Buhari ve Müslim'in Ebu Hureyre'den rivayet ettiklerine göre, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* bu kıssayı şöyle anlatmıştır: "Cüreyc, abid bir kişiydi. Bir manastıra çekilmiş orada ibadet ile meşguldu. Bir gün namaz kılarken annesi yanına geldi ve "Cüreyc!" diye ona seslendi. Cüreyc: "Allahım! Annem ve namazım (hangisini tercih edeyim?)" dedi ve namaza devam kararını verdi. Ertesi gün, Cüreyc namaz kılarken yine annesi geldi. "Cüreyc!" diye seslendi. Cüreyc: "Allahım! Annem ve namazım (hangisini tercih edeyim?)" dedi ve namaza devam kararını verdi. Ertesi gün, Cüreyc namaz kılarken annesi yine geldi ve "Cüreyc!" diye seslendi. Cüreyc yine: "Allahım! Annem ve namazım (hangisini tercih edeyim?)" dedi ve namaza devam kararını verdi. Annesi: "Allahım, kötü kadınların yüzünü göstermedikçe onun canını alma!" diye bedduada bulundu. Beni İsrail aralarında Cüreyc ve onun ibadetini konuşuyorlardı. O diyarda güzelliğiyle herkesin dilinde olan zina eden bir kadın vardı. Kadın: "Dilerseniz ben sizin için onun aklını çelerim" dedi. Cüreyc'in ilgisini çekmeye çalıştı, ancak Cüreyc ona iltifat etmedi. Bunun üzerine kadın bir çobana gitti. Bu çoban Cüreyc'in manastırı(nın dibi)ne sığınıyordu. Kadın onunla zina yaptı ve hamile kaldı. Çocuğu doğurunca: "Bu çocuk Cüreyc'tendir" dedi. Halk (öfkeyle) geldi, Cüreyc'i manastırından çıkarıp manastırı yıktılar, kendisini de dövmeye başladılar. Cüreyc onlara: "Derdiniz ne?" diye sordu. "Şu fahişe ile zina yaptın ve senden bir çocuk doğurdu!" dediler. Cüreyc: "Çocuk nerede, (getirin bana?)" dedi. Halk çocuğu ona getirdi. Cüreyc: "Bırakın beni namazımı kılayım!" dedi. Namazını kıldı. Namazı bitince

çocuğun yanına gitti, karnına dürttü ve: "Ey çocuk! Baban kim?" diye sordu. Çocuk: "Falanca çoban!" dedi. Bunun üzerine halk Cüreyc'e gelip onu öpmeye, el sürmeye başladı ve: "Senin için altından bir manastır yapacağız!" dediler. Cüreyc ise: "Hayır! Eskiden olduğu gibi kerpiçten yapın!" dedi. Onlar da yaptılar..."[88]

Cüreyc, nafile namazlardan birini kılıyordu. Namazı yarıda bırakıp annesine cevap vermekten kaçınmıştı. Nafile namazını tamamlamasının, annesine cevap vermekten ve ona itaat etmekten daha üstün olduğunu zannetmişti. Bunu üç farklı günde, üç defa yapmıştı. Bu üç seferde de annesine cevap vermemiş, yanına gitmemişti. Annesi de, Allah'ın dinindeki öncelikler konusunda büyük bir ders alması, anne-babaya iyilik etmenin, onlara ihsanda bulunmanın (kıyamet günü kulun terazisinde) nafile namazlarından daha üstün ve büyük olduğunu öğrenmesi için onun hakkında Allah'a duada bulundu. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, Cüreyc'in öğrenmiş olduğu bu büyük dersin önemini, Cüreyc'in düşmüş olduğu bu hataya düşmemeleri için, ümmetine ve özellikle de Cüreyc'e benzeyen salih ve din davetçilerine öğretmek için bu kıssayı aktarmıştır. Çünkü salih ve davetçi kişilerin cezalandırılması, diğerlerinin cezalandırılmasından daha şiddetli olur.

Anne ve babalarına ihsanda bulunmayan bu kardeşlere Üveys el-Karani'yi hatırlatmak isterim. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* onun hakkında, Ömer bin el-Hattab'a şöyle söylemiştir: "Size, Yemen ehlinden olan Üveys bin Âmir gelecek. Onun alaca hastalığı vardır ve dirhem kadar bir yer hariç, Onu kaplamıştır. Onun annesi bulunmaktadır ve annesine karşı saygılıdır. O, (bir şey için) yemin edecek olsa Allah (dilediğini yerine getirmek suretiyle) onun yeminini kabul eder. Eğer ondan kendin için istiğfar talep edebilirsen et."

---

[88] Buhari (6/476), Müslim (16/106) -lafız Müslim'e aittir- ve Ahmed (2/307), Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

Ömer bin el-Hattab, Yemen'den gelen guruba onu sormaya başladı. Nihayet onunla karşılaştı. Ona hadisi anlattı sonra: "Benim için istiğfar et!" dedi. Üveys'de onun için istiğfarda bulundu."[89]

Kardeşlerim, tabii'inden olan Üveys'in bu yüksek derecesini düşünün! Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* onu övmesi ve kıssasını ashabına anlatması, hatta Ömer bin el-Hattab'a ondan istiğfarda bulunmasını istemesini emretmesi, onun derecesini anlatmak için yeterlidir... Sen Ömer bin el-Hattab'ın, Allah'ın dininde ve Allah katındaki yerini biliyor musun! Yine Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Üveys hakkında; Allah'a yemin etse, Allah'ın onun yeminini yerine getireceğini söylemektedir. Müslim'in rivayetlerinin birinde, Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurduğu aktarılır: "Sizden kim onunla karşılaşırsa, onun sizin için istiğfarda bulunmasını istesin." Başka bir rivayette ise şöyle geçer: "Onunla karşılaştığınızda, sizin için istiğfarda bulunmasını isteyin."

Üveys el-Karani'nin sahip olduğu bu büyük makam ve şeref, onun annesine karşı iyi davranmasının sonucudur. Ya Rabbi ne büyüksün! Babası hayatta olan ve her ikisine de iyi davranan kimsenin durumu acaba nasıldır?! Kuşkusuz bu, kalbi olanlar için büyük bir derstir.

Ben bütün kardeşleri buna davet ediyor ve onlara şöyle diyorum: İnsanlardan ilk davette bulunmanız gerekenler; anne-babanız, aileniz ve akrabalarınızdır. Allahu Teala'nın şu sözünü işitmediniz mi:

"En yakın akrabalarını uyar." (26 Şuara/214)

Sizden biri cennete girmeyi, anne ve babasından birinin de cehenneme girmesini ister mi? Ya da kıyamet günü onları hak-

---

[89] Müslim (16/95), Ömer bin el-Hattab'dan rivayet etmiştir. Ebu Nuaym da Hılye'de (2/84, 85) bu hadisi rivayet eder.

ka, hidayete ve nura çağırmasında ihmalkar davranması sebebiyle azabı görmeyi ister mi?

Her kardeşin bütün insanlara, özellikle anne-babasına, ailesine ve akrabasına yumuşak davranmasını söylediğim gibi, şunları da ilave ediyorum: Eğer anne-babandan birini -ya da ikisini- bir günah işlerken görürsen, senin onlara yumuşak ve nazik bir şekilde davet yapman gerekir. Senin için şer'an, anne ve babanın kötülüğünü değiştirme konusunda uygulayacağın ilk merhalenin onlara karşı yumuşak, nazik ve kibar davranmak olduğunu bil. Sen onlara sadece günaha davet ettiklerinde itaat etmezsin. Dinin bazı emir ve nehiylerinde ihmalkar davranmalarından dolayı onlara karşı itaati tümden terk etmene gelince, bu kesinlikle caiz değildir. İsterse onlar asilerden ya da kafirlerden olsunlar, senin dindeki her vacip, mendup ya da mübahta onlara itaat etmen gerekir. Onlarla güzel bir şekilde konuşman, onlara iyilikle davranman, hizmet etmen, eğer güç yetirebiliyorsan onlar için harcamada bulunman gerekir.

Anne ve babanı bir gün dahi olsa gözden düşürmemen ve onlara küstah davranmaman gerekir. Eğer sen onları doğru bir üslub ile davet etsen ve onlara gerçekten dini öğretseydin; bütün işlerin dilediğin gibi hatta istediğinden daha iyi gittiğini görürdün. Hatta aile bireylerinin içinde, senden üstün, Allah'a senden daha yakın kimseler olduğunu görürdün.

Hayattaki uzun tecrübeler esnasında; anne ve babaya itaat etmeyen kişinin, hak yolda uzun süre bulunamadığını ve Müslüman cemaat ile birlikte ancak birkaç adım atabildiğini gördüm. Belki de bundaki sır -Allahu Teala en doğrusunu bilir-, anne-babasına hayrı olmayan kimsenin, dine, İslam'a ve Müslüman topluluğa da bir hayrının olmayacağıdır. Müslüman topluluktaki davetçilerin ve öncülerin, kardeşlerine ve tabilerine, anne-babaları ve aileleriyle olan ilişkilerini sormaları ve Allahu Teala'nın; *"ana-babanıza da iyi davranmanızı kesin bir şekilde emretti"*

(17, İsra/23) sözünün uygulandığından emin olmaları gerekir. Çünkü bu günah, itaatsizlik günahı gibidir; eğer yayılır ve genişlerse; Müslüman cemaatin tamamı helak olabilir. Allahu Teala'nın onlara gadab etmesine neden olabilir. Bundan Allahu Teala'ya sığınırız.

Biz şimdiki durumu düşündüğümüzde -Allah'a hamd olsun-, genel olarak kardeşler ile aileleri arasında güçlü ilişkiler olduğunu görmekteyiz. Kardeş ve ailesi arasında büyük bir sevgi ve karşılıklı saygı buluruz. Hatta bu ailenin bireyleri arasında, İslam'a o kardeşten daha güçlü bağlanan, daha üstün ve sağlam kimseler çıkmaktadır. Bu, Allahu Teala'nın dilediği kimseye verdiği ihsanıdır...

Kardeşlerin birçoğunun babaları, anneleri ve eşleri, geçen uzun seneler boyunca, Allah yolunda bütün zorluklara tahammül ettiler... Hakta sabır ve sebat, mücahid kardeşlerin arkasında sağlam bir duruş konusunda en üstün örnekler oldular. Belki de bunun en büyük şahidi; yaz mevsiminde, yanan güneşin sıcaklığı altında, kışın ise yağmur altında her gün saatlerce beklemek zorunda kalan yüzlerce anne, baba ve eşlerdir. Onlar, kardeşin bizzat kendisinin taşıdığı zorluk, eziyet, güç ve baskıdan daha fazlası ile karşılaştılar. Aylarca, yıllarca çocukların ve eşlerin ayrılığına sabrederek beklediler. Çocuklarına götürmek için en lezzetli yemekleri kendilerine haram kıldılar. Bir kısmı ise aç olarak gecelemektedir... Onlar bütün bunlara rağmen, sabrediyorlar ve karşılığını ahirette bekliyorlar. Onlar, büyüklük ve yücelik olarak çocuklarının ve eşlerinin cihadlarından daha düşük olmayan büyük bir cihad içindedirler. Onların sebatları, sabırları ve karşılığını Allah'tan beklemeleri; çocuklarının ve eşlerinin hak üzere sabit olmalarının, onların Allah yolunda zorluklara göğüs germelerinin en büyük sebeplerindendir...

Gece İbadeti, İslam İçin Çalışanların Okuludur

İslam için çalışan bir kişinin, gece ibadetinden bir nasibi-

nin olmaması ne kadar tuhaftır! Bu şekilde dengeyi sağlamak ne kadar zordur!

Kuşkusuz gece ibadeti, her Müslüman için temel bir zorunluluktur. İslam için çalışan ve dinin ağır zorluklarını, davet, cihad ve hakkı haykırma görevlerini üstlenen kimse nasıl olurda gece ibadetinden uzak kalır?! Allahu Teala Kitab'ında şöyle buyurmaktadır:

"Ey örtünüp bürünen! Gecenin birazı haric olmak üzere kalk, yarısı yahut yarısından biraz eksilt, yahut arttır. Ağır ağır Kur'an oku." (73, Müzzemmil/1-4)

Bütün bunlar ne için ya Rabbi?.. Bu sorunun cevabı da derhal Kur'an'dan gelmektedir:

"Doğrusu biz sana, taşıması ağır bir söz vahyedeceğiz." (73 Müzzemmil/5)

Zor bir emanet, güç bir sorumluluk, kuvvetli bir sebat ve yüce azimlere ihtiyaç duyan emirler... O, göklerin ve yerin taşımaktan kaçındığı ve endişelendiği, insanın sırtına bırakılan emanettir. Davet, eğitim ve cihad görevlerini, kendisinden temin edeceği bir erzakı ve Allah'a giden yolu kolaylaştırmak için yardım alacağı bir desteği olmadan kim yerine getirebilir? Kuşkusuz o, yolun yarısında kesilecek, hedefine ulaşmadan önce çölde helak olacaktır. 'Gece ibadeti okulu', Müslümanı eğitecek en büyük okuldur. Müslüman gece Rabbini tanır. Gece boyunca Allah'ın isimlerini, sıfatlarını kelimelerin ifade ettiği bütün anlamlarıyla öğrenir. Huşu, boyun eğme, alçalma ve Allah'a dönme okuludur. Bu nedenle geceleyin kalkmak, -istisnasız- bütün şeriatlerde bulunmaktaydı. Müslüman kardeşin, gündüz izzetli olmanın yolunun; gece boyun eğmek olduğunu bilmesi gerekir. Gece Kur'an okuman ve boyun eğmen; gündüz vaktindeki izzetin, düşmanlarına karşı zafer, davet ve cihadında başarının yoludur.

Süleyman el-Halebî geceleri kalkmış ve Kuliber öldürül-

meden önce Ezher Camisi'nde tam bir ay boyunca Allah'a dua etmişti. O bu halde iken, kendisini Allah'a verir, Allah düşmanı Kuliber'in öldürülmesinde kendisine başarı vermesi için dua ederdi. O dönemde onun bir hançer dışında başka bir cephane ve erzağı bulunmamaktaydı. Buna rağmen, Allahu Teala ona büyük bir başarı verdi. Allahu Teala onun elleriyle, Napolyon'dan sonra Fransa'nın en meşhur komutanlarından olan Fransız keşif birliği komutanını öldürdü. Kuliber ile birlikte isabet alan iki kişi; Fransız keşif birliğinin başmühendisleriydi. Bu kahraman Müslüman bütün bunları tek başına, Fransız keşif birliğinin karargâhında, yani Kuliber'in evinin ortasında yapmıştı!

Salahaddin Eyyubi, hassas duyguları ve İslam dininin ince noktalarını bilmesi nedeniyle, düşmanlarına karşı üstün gelme sebeplerinden en önemlisinin, gece ibadeti olduğunu biliyordu. Dedikleri gibi; Allahu Teala'nın yardımı, ancak O'na boyun eğmek ile gerçekleşir. Salahaddin, gece ibadetinin; düşmanlarında bir benzerinin olmadığı etkili bir silah olduğunun farkındaydı. Bu nedenle geceleyin ordusunun çadırlarına uğrar, gece ibadetinden nasibi olmayan bir çadır gördüğünde onları uyandırır, azarlar ve: "Karanlığın buradan gelmesinden korkuyorum" derdi... Bu, hanif İslam dininin yüce anlayışıdır. Salahaddin Eyyubi bunu, düşmanın sızacağı barınak ve kale gediklerinden daha tehlikeli bir çatlak olarak kabul ediyordu.

Allahu Teala sana rahmet etsin ey Salahaddin Eyyubi! Gerçekten Müslümanlar düşmanlarına karşı sayıyla ya da cephaneyle değil, ancak Allah'ın onlara ihsan ettiği bu din ile, itaatleri ve düşmanlarının günahlarıyla üstün gelirler. Şüphesiz zaferin anahtarı; sadece âlemlerin rabbi olan Allah'a boyun eğme ve ona itaattedir...

Şeyh Halid ve onun değerli arkadaşları, cihadlarının başlangıcından, Rablerine kavuşuncaya dek gece namazına devam etmişlerdir. Gece kalkıyorlar, gündüzleri de oruç tutuyorlardı.

Onlar, gecenin uzun saatleri boyunca namaz kılıyorlar, kıyamlarında uzun sureler okuyorlardı... Onlardan biri, Kur'an okurken sesinin güzelliğiyle diğerlerinden farklıydı. O, namaz kılarken ağlardı. Onunla namaz kılan da ağlardı. Bu kardeşler, onların gece kıyamlarını, devamlı oruçlarını ve diğer ibadetlerini bilen kimseler için örnek teşkil etmektedir. Bu sürede onlarla birlikte yaşayanların hepsi şöyle diyordu: "Onlar sanki insan biçimindeki melek gibiler!" Onlar ibadetlerinin fazlalığı, ruhlarının yüceliğiyle sanki yeryüzünde oldukları halde gökyüzünde uçuyorlardı... Belki de bu ve diğerleri, Allahu Teala'nın onları, bu asırda cihad operasyonlarının en önemlisi, tehlikelisi ve en büyüklerinden birinde başarıya ulaştırmasının nedeniydi. Allahu Teala onların yeryüzündekiler tarafından kabul edilmesini emretmişti. İnsanlardan hiçbirinin Halid'i ve arkadaşlarını sevmediğini göremezsin. Hatta İslami Hareketin geleneksel düşmanları onları takdir ediyorlardı.

İşte bu, mücahid alimlerden biridir. Onun bir gece dahi olsa namaza kalkmadığını görmedim. Her gece on bir rekat namaz kılar, Kur'an'dan bir cüz okurdu. Yaşının ilerlemesine, şeker hastalığına ve tansiyonuna rağmen, Ramazan ayında bu ibadetlerini artırırdı. Biz genç olduğumuz halde, onun arkasında yorulur, bazen de kaçardık. Biz hastenede onunla birlikte bazı günlerde kalırdık. Genç kardeşlerden onunla birlikte sürekli kalanlara gelince, her gece ona yetişemiyorlardı... Günlerden bir gün Şeyh sıkıntısını atlattıktan sonra, kendi kendime şöyle dedim: "Kurtuluşunun en önemli nedenlerinden biri, onun gece namaza kalkması ve doktorların defalarca onu uyarmalarına rağmen, gündüz oruç tutmasıdır." Şeker hastası olması nedeniyle, gündüz susuzluk çekmesine rağmen, birçok defalar bu onu sıhhate kavuşturmuştu. Yine kendi kendime şöyle dedim: "Belki de Şeyhin bâtıla karşı çıkmasındaki gayretinin sırrı ve işkenceye tahammülü; onun elli yaşını aşmasına rağmen, gözünü birçok teh-

likeli hastalıktan yani haramlardan uzak tutmasıdır. Belki de bütün bunlardaki sır, onun gece namazına kalkmasıdır. Gece; kalbe güç verir, nefse yüce, ulu ve büyük bir azim verir. Hatta bu ibadete devam eden bedeni zayıf bir şahsın, dağları sıkıştıran, kaleleri yıkan bir azme sahip olduğunu görürsün! Bu, onun Allahu Teala'ya karşı boyun eğmesinin, korkusunun ve Mevla'sına itaatinin çokluğundan ve sadece Allah'tan korkmasındandır.

İslam için çalışan herkesin, "Namaz gözümün nurudur"[90] diye buyuran Nebi'nin *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* sözünden pay alması gerekir. Seleften bazıları şöyle der: "Gece geldiğinde sevinirim. Hayatım onunla tatlanır, gözlerim onunla nurlanır."

Ebu Hureyre *(Radıyallahu Anhu)* geceyi kendisi, karısı ve kızı arasında üçe ayırırdı. Hep birlikte geceyi sahiplenirlerdi.[91]

Gece kalkmak, İslam için çalışan herkesin zevkidir. Problemler ile yüzleştiğinde, zorluklar karşısında durduğunda, inkar ve engelle karşılaştığında, belalar onu bulduğunda ya da düşman ona saldırdığında; her şey elinde olan ve bir şeyin olmasını istediğinde "Ol" demesinin yeterli olduğu, gerçek mevlası olan Rabbi'nin önünde durur, O'na dua eder ve istekte bulunur. Acısını, üzüntüsünü ve kederini O'na şikayet eder. O'ndan yardım diler, O'na sığınır. Böylelikle bu yakarış onun bütün keder ve üzüntüsünü giderir. Nasıl gidermesin ki... O; işini, göklerin ve yerin Rabbi olan Maliku'l-Mülk'e havale etmiştir!

İslam için çalışan herkes, geceleyin Allah'a itaat etme ve O'na boyun eğmenin; kendisi için işlerin ve kalplerin kilidini

---

90 Nesai (7/61), Ahmed (3/128), Hakim, Müstedrek'te (2/160) Enes bin Nadr'dan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Hakim der ki: Bu hadis, Müslim'in şartına uymaktadır, ancak onu tahric etmemiştir. Zehebi de Hakim'i onaylamıştır.

91 Ebu Osman el-Hindî der ki: "Ebu Hureyre gecenin üçte birinde kalkar, karısı üçte birinde kalkar, kızı üçte birinde kalkardı. Namaz kılar, sonra karısını uyandırır ve karısı da kızını uyandırırdı." İbn-i Kesir bunu el-Bidaye ve'n-Nihaye'de (8/110) zikreder.

açacağını bilmelidir. Böylece Allahu Teala'nın izni ile daha az bir çaba ve daha basit bir sebep işleyerek insanları hidayete ulaştırır. Kim gecesini iyi geçirirse, bu onun gündüzü için yeterlidir. Kim de gündüzünü iyi geçirirse, bu onun gecesi için yeterlidir.

Ey Müslüman kardeşim, kuşkusuz gece ibadeti, sana kalbi inceltmeyi öğretecek, gözyaşlarını akıtmakla seni terbiye edecek, Allah'a boyun eğmeyi ve itaat etmeyi öğretecek temel bir okuldur. Gece; İslam için çalışmada sana yeni bir kuvvet, Allah'a gerçek bir tevekkül ile bağlılık, İslam düşmanlarıyla karşılaştığında ise cesaret verecektir. Kalbini imanla güçlendirecektir. Çünkü kalp, organların taçlı kralıdır. Organlar onun askerleridir. Kral güçlü ise, askerleri muzaffer ve galip olur. Alimlerin dediği gibi; insanlar, Allahu Teala'ya kalpleriyle yürürler.

Bazıları der ki: Ben İslami faaliyet işleriyle çok meşgul oluyorum, gece kalkmak için zamanım kalmıyor...

Ben bu kardeşlere şunları öğrenmeniz gerekir diyorum:

İlk Olarak: Geceleyin kalkmak, İslam için çalışmaktır. Hatta İslam'ın temellerinden ve gereklerindendir. Bu, Müslüman cemaatin ve Müslüman devletin iyi bir şekilde hazırlanması için bir zorunluluktur.

İkinci Olarak: Her kardeşin, her gece birşeyler yapması gerekir. Eğer bol vakti, bedenî ve nefsî kudreti varsa, Kur'an'dan bir cüz okuyarak uzun bir kıyamda bulunabilir. Bunun yanında secdelerde duayı çoğaltabilir, zikirleri arttırabilir. Ancak eğer vakti az, bedeni ve nefsinde güç yoksa; kolay bir şey ile ya da kıraati kısa, hafif rekatlar ile yetinir. Ancak gece ya da gecenin büyük bir bölümünde namaz kılmayı terk etmeyi alışkanlık haline getirmek, benzer hiçbir durumun düzeltemeyeceği bir hatadır!

Bu kardeşlerin ve bütün Müslüman cemaatin iyi günde kötü günde, darlıkta ve bollukta, zorlukta ve kolaylıkta, gece ibadetine devam etmeyi öğrenmesi gerekir. Bunun yapılması halinde, bu cemaatin büyük bir konumu olur. Bununla, yüce ve büyük İs-

lami çalışmayı gerçekleştirirler. Bu nedenle gece ibadeti, diğer birçok fiilden daha üstündür.

Ben, İslami faaliyetin; kuvvet, çaba, gece ibadeti ve bunlar için çalışmak ile birleştirilmesi gerektiğini hatırlatıyorum... Bütün bu işler, kardeşin güçlü azmine ve kuvvetli hislerine ihtiyaç duyar. Sürekli olarak efendimiz Ömer bin el-Hattab'ın şu sözlerini düşünmek gerekir: "Geceleyin uyursam, nefsimi kaybederim; gündüz uyursam, bana tabi olanları kaybederim." O *(Radıyallahu Anhu)*, birçok problem ile karşılaşmasına rağmen, gece ibadetini diğerlerinden ayırıyordu. Çünkü O, o dönemde dünyanın büyük bir kısmına hükmediyordu. Efendimiz Ömer'in gece ibadetine verdiği önem, sahabeden ve tabiinden birçok kişiye ulaşmıştı. Onlar, bu konuda onun komutası altında bulunmayı seviyorlardı.

Efendimiz Osman bin Afvan *(Radıyallahu Anhu)*, Müslümanların halifesiydi. Bir uçtan bir uca dünyaya hükmediyordu. O'nun bir gecede Kur'an'ı hatmettiği rivayet olunmuştur. Aktarılan bu rivayetler; onları övmek, yüceltmek ve onlar hakkında mübalağa için değildir. Karısı, Osman'ı öldürenlere şöyle demişti: "Onu öldürün ya da bırakın. Allah'a yemin olsun ki O bir rekatta Kur'an'ı okumakla geceyi ihya ederdi."

Yine Abdullah bin Zübeyr de, hilafetten önce ve sonra büyük sorumluluğuna rağmen böyleydi. Annesi Esma *(Radıyallahu Anha)*, onun hakkında şöyle demiştir: "İbnu'z Zübeyr geceleri namaz kılar, gündüzleri oruç tutardı. O, 'Mescid Güvercini' diye isimlendirilmişti."

Uzağa gitmeye gerek yok. İşte Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*... O, daima ümmetinin bütün işleriyle meşguldü. O, hayatı boyunca İslam düşmanlarına karşı sürekli cihad ve ısrarlı amel içindeydi. Allah'a davet eder, ümmetine öğretir, ashabını eğitirdi. Bütün bunlara rağmen, onun herhangi bir gecedeki namazı genelde onbir rekatı ya da on üç rekatı bulurdu. Hastalandığında ya da geceleyin onu bundan alıkoyacak bir şey mey-

dana geldiğinde, gündüz kılardı.

İslam için çalışanların, davetçilerin, muhtesiplerin ve mücahidlerin, efendileri, üstadları ve büyük komutanları olan Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* uymaları gerekir.

Sözün özü şudur: Gece ibadeti, gölgesi ve kendisi büyük olan bir ağaçtır. Kalbi ve organları birlikte gölgelendirir. Rabbinin izniyle her yerden onları doyurur...

Dua Ediniz, Şüphesiz Dua Büyük Bir Silahtır

Şüphesiz dua, büyük bir silahtır. Bununla birlikte İslami hareket çoğu zaman onu ihmal etmiştir. Buna ilave olarak dua; hadiste[92] geçtiği gibi, en üstün ibadetlerden biridir. O, asla sınırı aşmayan bir silah, asla kaybolmayacak bir oktur. O, Müslüman bireyin ve Müslüman topluluğun hilekarların tuzaklarından, zalimlerin zulmünden, zorbaların baskısından kendisine sığınacağı en sağlam kaledir. Allah'tan istenmez ise kimden istenir?!... Her şeye sahip olandan istenmez ise kimden istenir?!... Bir şeye "Ol" dediği zaman oluveren, göklerin, yerin ve onların üzerindeki herşeyin sahibi olan Allah'a sığınılmaz ise kime sığınılır?!... Panik içindeki kölenin, efendisinin evine sığınması gibi, bütün Müslümanlar ve özellikle de İslam için çalışanlar zikir ve dua ile Rablerine ve Mevlalarına sığınırlar. İslam için çalışanların; dünyalarında ve ahiretlerinde, davetlerinde ve iyiliği emredip kötülükten nehyetme görevlerinde, hareketlerinde ve cihadlarında, zorluklarında ve kolaylıklarında, güçlüklerinde ve rahatlıklarında, savaşlarında ve barışlarında, Rablerine ne kadar çok ihtiyaçları vardır.

---

92 Tirmizi (3247), Ebu Davud (1479), İbn-i Mace (3828) ve Ahmed'in (4/267) rivayet ettiği hadis buna işaret eder. Hakim (1/491) hadisi rivayet etmiş ve sahih kabul etmiş, Zehebi de onu onaylamıştır. Nu'man bin Beşir'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet edildiğine göre Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: "Dua, ibadettir." El-Bani hadisi sahih saymıştır.

Cahiliyye, İslam'a ve Müslümanlara düşmanlık ve öfke duymaya yardımcı olacak birçok şey hazırlamış ve bütün silahlarını onlara karşı kınlarından çıkarmıştır... Böyle bir dönemde, Müslüman topluluğun keskin bir etkiye sahip olan dua silahından asla gafil olmaması gerekir.

Allahu Teala'nın yüce Rasulü *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, Bedir günü Rabbinden yardım istiyor, O'na dua ediyor ve duasında yalvarıyordu. Hatta elbisesi düşmüştü. Ebu Bekir *(Radıyallahu Anhu)* ona şöyle dedi: "Ey Allah'ın Rasulü! Allah'a yaptığın yakarış yeter, kuşkusuz Allah sana vaad ettiğini yerine getirecektir."[93] Müşriklerin üzerine düşen dua okları atıldı, onların üzerinde bulunduğu toprak sallandı. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

"Attığın zaman da sen atmamıştın, fakat Allah atmıştı." (8, Enfal/17)

Hicret günü, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* Süraka'ya iki dua oku atmıştı. Süraka'nın atı, Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ona attığı bütün oklarla birlikte toprağa batmıştı. Rasulullah'a *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ve arkadaşına, yollarına devam etmeleri için kendilerinden elini çekeceğine dair söz vermeseydi, battığı yerden asla kalkamayacaktı.[94]

Müslüman, Allah'a dua etmeyi ve zikri çoğaltmayı alışkanlık haline getirdiğinde, şüphesiz Allahu Teala onun dualarına cevap verir. Denilmiştir ki: "Kim kapıyı çalarsa, onu açmak üzeredir." Ömer bin el-Hattab *(Radıyallahu Anhu)* şöyle der: "Ben, kabul edilme endişesi değil, dua endişesi taşırım. Çünkü dua ilham edildiğinde, icabet de onunla birliktedir." Ömer *(Radıyallahu Anhu)* belki de bu sözünü, Allahu Teala'nın şu ayetine binaen söylemiş-

---

93 Müslim (12/84), Tirmizi (3081) ve Ahmed (1/30) Ömer bin el-Hattab'dan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Buhari, hadisin benzerini (7/224) İbn-i Abbas'dan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet eder.

94 Müttefekun Aleyhi.

tir:

> *"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, size icabet edeyim." (40, Mü'min/60)*

Yahya bin Muaz şöyle der: "Kim duada kalbini Allah ile bir araya getirirse, duası reddedilmez." İbnu'l-Kayyım *Allahu Teala ona rahmet etsin* der ki: "...Kalbi Allah ile birleşir, isteği güçlü olursa, onun duası reddedilmez."

Dua, bütün hayırların sebebidir. Zafer ve ferahlığın, ahlak rehberliğinin, davet, terbiye, iyiliği emir, kötülükten nehiy ve cihad gibi İslami faaliyet alanlarının hepsindeki başarının nedenidir...

Dua ile Allahu Teala Nuh'u *(Aleyhisselam)* ve beraberindeki mü'minleri kurtardı, kafirleri boğdu. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"O da: "Ben yenildim, bana yardım et" diye Rabbine yalvarmıştı. Biz de bunun üzerine gök kapılarını boşanan sularla açtık. Yeryüzünde kaynaklar fışkırttık; her iki su, takdir edilen bir ölçüye göre birleşti. Nuh'u da tahtalardan yapılmış, çivilerle çakılmış gemiye bindirdik. İnkâr edilmiş olana (Nuh'a) bir mükâfat olmak üzere gemi, gözlerimizin önünde akıp gidiyordu." (54, Kamer/10-14)*

Dua ile Allahu Teala Yunus'u *(Aleyhisselam)* balığın karnından kurtardı. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Zünnun (Yunus) hakkında söylediğimizi de an. O, öfkelenerek giderken, kendisini sıkıntıya sokmayacağımızı sanmıştı. Fakat sonunda karanlıklar içinde: "Senden başka ilah yoktur, Sen münezzehsin, doğrusu ben zalimlerden oldum" diye seslenmişti. Bunun üzerine onun duasını kabul ettik ve onu kederden kurtardık. İşte biz mü'minleri böyle kurtarırız." (21, Enbiya/87-88)*

Dua ile Allahu Teala Eyyub'un *(Aleyhisselam)* üzerindeki hastalığı kaldırdı. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Eyyub'u da (an). Hani Rabbine: "Başıma bu dert geldi. Sen, merhametlilerin en merhametlisisin" diye niyaz etmişti. Biz de onun duasını kabul etmiş ve başına gelenleri kaldırmıştık. Katımızdan bir rahmet ve kulluk edenlere bir hatıra olmak üzere ona tekrar ailesini ve kaybettikleriyle bir mislini daha vermiştik." (21, Enbiya/83-84)

Dua ile Allahu Teala Musa'yı *(Aleyhisselam)* Firavun ve ileri gelenlerinden kurtardı. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Musa, korku içinde çevresini gözetleyerek oradan çıktı. "Rabbim! Beni zalim milletten kurtar" dedi." (28, Kasas/21)

Allahu Teala, Musa'nın duasını kabul etti. Onu, bu inatçı azgın kimsenin ve suçlu yandaşlarının önünde sabit kıldı. Musa'nın o hali; hakkı her zaman ve mekanda haykıranlar dışında kimsenin hakikatını anlayamayacağı zorluk ve sıkıntı konumuydu. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Rabbim! Göğsümü genişlet, işimi kolaylaştır, dilimin düğümünü çöz ki sözümü iyi anlasınlar." (20 Ta-ha/25-28)

Dua ile Allahu Teala Firavun ve ileri gelenlerini helak etti, onları bozguna uğrattı. İsrailoğullarını yeryüzüne yerleştirdi. Allahu Teala şöyle buyurur: "Musa dedi ki: Ey Rabbimiz! Gerçekten sen Firavun ve kavmine dünya hayatında zinet ve nice mallar verdin. Ey Rabbimiz! (Onlara bu nimetleri), insanları senin yolundan saptırsınlar ve elem verici cezayı görünceye kadar iman etmesinler diye mi (verdin)? Ey Rabbimiz! Onların mallarını yok et, kalplerine sıkıntı ver. Allah da:

İkinizin duası kabul olundu." dedi..." (10, Yunus/88-89)

Bu konudaki örnekler sınırlandırılamayacak kadar çoktur. Özet olarak dua; hayrı elde etme, şerri uzaklaştırma, rahmeti indirme, zorlukları genişletme, zafer ve başarı kazanma sebebidir.

Dua Silahı Hakkında Önemli Notlar

Değerli kardeşim, biz burada duanın biçimi, adabı ve şart-

ları hakkındaki hadisleri ve onunla ilgili çeşitli meseleleri aktarmayacağız. Herkesin iyi bir şekilde bildiği ve öğrendiği gibi, burası onun yeri değildir. Ben burada tamamen dua meselesi hakkındaki önemli fiili olaylardan bazılarına bakışları yönlendirmek istiyorum... Bu olaylardan bazıları şunlardır:

• Müslüman kardeşin, her amelinden önce, bu amel küçük de olsa, Allahu Teala'dan yardım ve başarı istemesi, dua etmesi gerekir.

Sahabe *(Radıyallahu Anhum)*, aralarından birinin ayakkabı bağı koptuğunda bile onu, Allahu Teala'dan istiyorlardı. Bir kimseyi İslam'a davet ettiğinde, Allahu Teala'ya, onu senin ellerin ile hidayete ulaştırması için dua et. İnsanları Allah'a davet etmek için bir köye ya da şehre gittiğinde, yine dua et. Davet için bir plan yaptığında, bu planın bereket ve kazançlı olması için duayı arttır. Savaş için hazırlandığında, davet işlerinde yaptığından kat kat fazla bir şekilde Allah'a dua et. İslam'a ve sana yardım etmesi, savaşında ve cihadında seni tasdik etmesi için Allahu Teala'ya yalvar...

• Tehlikeli bir durum vardır ki, onu gördüğümde gerçek bir tehlikenin Müslüman topluluğu tehdit ettiğini anlarım. Kardeşlerin çoğunun Cuma günlerinin son saatinde top oynadıklarını, bu saatte sohbet ettiklerini, dünya ve dünya meşguliyetleri hakkında ya da birkaç gün veya birkaç hafta ertelenmesinin zarar vermeyeceği meseleler hakkında konuştuklarını, ertelenmesi mümkün olan dünyevi istekler ile meşgul olduklarını ve dua, zikir ve Nebi'ye *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* salatın kabul edileceği saatlerden olan bu değerli saatte dua, zikir ve salattan mahrum olduklarını gördüğümde, onların, düşmanlarına karşı olan savaşta en büyük silahlarını kaybettiklerini anlıyorum. Ortada bir hatanın olduğu ya da onların sahih iman terbiyesinde bir eksikliklerinin olduğu, bu tavırları ve mahrumiyetlikleri ile ortaya çıkar. Onlar, bu vakitlerin önemini ve değerini anlamamışlardır. Bu

vakitleri kaybetmek, asla telafi edilemeyecek birçok hayrı ve büyük bir kazancı kaybetmektir. Kardeşlerden bir topluluğun, büyük bir gün olan Arafat günü de bu mahrumiyeti devam ettirdiklerini gördüğümde aynı manalar ortaya çıkar. Yine, Ramazan ayının son on gününde de bu mahrumiyet tekrar eder. İslam için çalışan herkesin, bu gecelerde bütün gücüyle namaz, ibadet, zikir, dua, taat ve tesbihle ilgilenmesi, nefsini bunun dışındaki şeylerden uzak tutması gerekir.

Şeytanın *Allahu Teala bizi ondan korusun*, kardeşleri dua, zikir ve ibadetten alıkoymak için bu önemli zamanlarda geldiğini, onları önemsiz işler ile meşgul ettiğini gördüm. Şeytan bazı kardeşleri, Ramazanın son on gününde tali olaylar ile harekete geçirmektedir. Bazılarını bu tür olaylarla, sayısı tek olan büyük gecelerde; şiddetle, ısrarla, tartışmayla, gürültüyle, düşmanlıkla ve sesi yükseltmekle kışkırtıyor. Sabah güneşi doğuncaya kadar faydasız işler yaptırıyor. O gecelerden zararlı olarak çıkan bu kimseler, tek bir kuruş dahi kazanamıyorlar. Üstelik bu büyük gecelerin değeri ve zamanlarının önemi konusundaki cehaletleri nedeniyle seksen üç yıldan fazlasını kaybediyorlar!

Bu tehlikeli durumlardan biri de şudur: Bazılarının başına bir bela, afet ya da felaket geldiğinde, günlerce nedensiz yere bunu konuştuklarını görürsün? Neden, nasıl, kim, olay ne gibi bir çok soru sorarlar...

Karar alan kimseler olmadıkları halde, uzun tartışmalar onları meşgul eder. Bu kritik zamanı; dua, zikir ve Allah'a sığınmayı arttırmak, O'nun büyüklüğüne boyun eğmek, üzerinde bulunmadıkları yeni yakınlıklar ve itaatler oluşturmak, geçmiş günahları kapsayıcı bir tevbe yapmakla geçirmeye çalışmazlar.

Bununla birlikte birey ve topluluk olarak, asla dua aleyhinde bir şeyler uydurmayan topluluklarla karşılaştım. Başlarına ya da Müslümanlardan birinin başına bir bela geldiğinde, bir araya gelirler. Onların en salihleri dua eder. Diğerleri de onun duasına

"amin" derler. Birisi hastalandığında, onu üç ya da dört kişi ziyaret eder ve Nebi'den *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* nakledilen dualarla ona dua ederler. Cuma gününün son saati gibi duaların müstecab olduğu vakitlerin biri geldiğinde, onların birey ve grup olarak dua ettiklerini gördüm. Yağmur yağdığında, onları dua ederken buldum. Bir nimet, ferahlık ya da zafer kazandıklarında, isterse bu basit ve küçük bir şey olsun, Rablerini övdüklerini, şükrettiklerini, ihsanını arttırması dileğiyle O'na dua ettiklerini gördüm. Onların şükredenler olarak Allah'a secde ettiklerini gördüm. Bunun sebebi onların bu nimetin kıymetini bilmeleridir... Ayrıca dua, onların karakterlerinden bir özellik ve tabiatlarından bir huy haline gelmiştir. Dua etmek onlar için zor bir iş değildir. Allahu Teala onları arkadaşlık ve kendi sohbeti ile ödüllendirmiştir.

• Bir kardeşin, hayatta ya da ölü olan anne ve babasına dua etmemesi ne tuhaf bir şeydir! Bazen bir kardeşin annesinin veya babasının yıllar önce öldüğünü, bütün bu yıllar boyunca onlara bir kez dahi dua etmediğini görürüz! Allah'a yemin ederim ki bu büyük bir felakettir, bu anne ve babaya isyana benzer...

Yine bir kardeşin şeyhinin öldüğünü, ona yıllarca dini öğreten hocasının ya da komutanının şehid olduğunu, onun ise onlara bir kez dahi dua etmediğini, bir kez dahi onlar için bağışlanma dilemediğini görmen ne tuhaftır! Bu, nankörlük ve itaatsizliğin bir çeşidi değil midir?!

Kardeşine ve şeyhine dua etmen sana ne yüklüyor? Dua hiçbir şey yüklemez; aksine sen duadan faydalanır, ondan istifade edersin. Müslim'in Ebu'd-Derda'dan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet ettiği hadiste, Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurduğu rivayet edilir:

"Müslüman kimsenin, kardeşi için arkasından yaptığı dua kabul edilir. Dua edenin başucunda ondan sorumlu bir melek vardır. Kardeşi için hayır dua yaptıkça, bu sorumlu melek:

“Amin, istediğin şeyin bir misli de sana olsun” der.”[95]

İmam Ahmed hocası Şafiî’ye her namazdan sonra dua ederdi. İmam Ahmed, Şafii’nin oğluna şöyle demiştir:

“Baban, her namazdan sonra dua ettiğim altı kişiden biridir.”

Müslüman kardeşin, Allah’a davet eden öncüler gibi, İslam için büyük bir amel işleyen, etkisi açık bir şekilde görülen herkes için dua etmesi gerekir. Ka’b bin Malik, Es’ad bin Zürare’ye dua eder, Cuma namazı için okunan ezanı her işittiğinde, onun için istiğfarda bulunurdu. Oğlu ona:

“Babacığım! Neden Cuma ezanını işittiğinde Ebu Umame’ye dua ediyorsun?” dedi. Ka’b dedi ki:

“Ey oğlum! O, Medine’de bizi ilk toplayan kişiydi.” Oğlu: “Siz o zaman kaç kişiydiniz?” dedi. Ka’b: “Kırk kişiydik” diye cevap verdi.[96]

Kardeşin sürekli olarak, İslam ve Müslümanların zaferi için çalışan kimselere dua etmesi gerektiği gibi, genel olarak Müslümanların emirlerine ve özelde ise kendi emirlerine ve önderlerine dua etmesi gerekir. Kardeşin bütün bir yıl, Müslüman esirlere dua etmeyi sürdürmesi gerekir. Çünkü esirler, duayı en çok hak eden insanlardır. Onlar büyük bir acı ve zorluk içindedirler. Dilediğini onlara yapacak olan düşmanın elindedirler.

Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, tam bir ay boyunca Mekke’deki üç Müslüman esire dua etmişti. Müşrikler onlara işkence ediyorlar, dinlerinden dönmeleri için zorluyorlardı. Rasulullah dua ediyor ve: “Allahım, Velid bin el-Velid’i, Seleme bin

---

95 Müslim (17/50) –lafız ona aittir-, İbn-i Mace (2895) ve Ahmed (5/195) Ebu’d-Derda’dan ve Ümmü’d-Derda’dan rivayet etmişlerdir.

96 Ebu Davud (1069), İbn-i Mace (1082) ve Hakim, Müstedrek’te (3/187) Abdurrahman bin Ka’b bin Malik yoluyla rivayet eder. El-Bani, hadisi sahih saymıştır.

Hişam'ı ve Ayyaş bin Ebi Rebia'yı kurtar" diyordu...[97]

Yine Müslüman kardeşin, yüce Rasul'ün *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yaptığı gibi, İslam ile savaşan, Allah yolundan alıkoyan; İslam'ın ve Müslümanların düşmanlarına, küfür önderlerine, laik önderlere ve taraftarlarına beddua etmesi gerekir. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* tam bir ay boyunca, ashabını Bi'r-i Maûne'de öldüren Ri'l, Zekvan ve Asiyye'ye, kunutta beddua etti.[98] Yine Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*, kendisinin gönderdiği mektubu yırttığında, İran kralı Kisra hakkında da, Allahu Teala'nın onun mülkünü en kötü şekilde parçalaması için dua etti.[99]

Efendimiz Bilal bin Rabah'ın her sabah yaptığı şey beni çok etkilemiştir. Ensar'dan[100] bir kadın şöyle rivayet eder: "Benim evim, Mescid-i Nebevi'nin etrafındaki en uzun evlerden biri idi. Bilal, sabah ezanını evimin damında okurdu. Seherde gelip dama oturur, sabah vaktinin girmesini gözetlerdi. Vaktin girdiğini görünce: "Allah'ım sana hamdediyor, dinini ikame etmeleri için, Kureyş'e yardımını diliyorum" der ve sonra da ezan okurdu...[101]

---

[97] Buhari (8/264), Müslim (5/176) -lafız ona aittir-, Ebu Davud (1442) ve Nesai (2/201) Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

[98] Buhari (7/385-389), Müslim (5/177-180), Ebu Davud (1443), Nesai (2/203) ve Ahmed Müsned'de (3/210) Enes bin Malik'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

[99] Buhari (8/126) ve Ahmed (1/243) mürsel olarak Said bin el-Müseyyeb'den rivayet etmişlerdir. Onun lafzı şöyledir: "Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* onların paramparça olmaları için dua etti." Hafız, el-Feth'de der ki: "İbnu'l-Müseyyeb'in bunu, kıssanın sahibi Abdullah bin Huzafe'den işitmiş olması mümkündür."

[100] İbn-i Sa'd, et-Tabakat'ta onun Zeyd bin Sabit'in annesi en-Nevvar olduğunu zikreder. el-Minhelu'l-Azbi'l-Mevrud'da da (4/181) böyle geçmektedir.

[101] Muhammed bin İshak -Siretu İbn-i Hişam'da geçtiği gibi (Birinci Bölüm, s. 509)- ve Ebu Davud (519) İbn-i İshak tarikıyla rivayet etmişlerdir. El-Bani, hadisi hasen saymıştır.

Tağutlara, küfür önderlerine, askerlerine, onları izleyenlere ve gruplarına beddua etmek gerçekten önemlidir. Bu konuda gerçekten birçok hadis rivayet edilmiştir. Bunların en meşhuru şudur: "Ey Kitab'ı indiren, bulutları yürüten, hesabı çabuk gören! Ahzabı hezimete uğrat."[102] Buna benzer birçok dua vardır ve bunlar, dua ve zikir kitaplarına yayılmıştır. Kardeşlerden biri talebeydi, el ve ayaklarında felç vardı. Yürürken her sendeleyişte, günümüzün Firavununa ve taraftarlarına beddua ederdi...

Müslüman kardeşin, Müslüman avam için hidayet, doğruluk, hakka dönüş ve Allah'ın dosdoğru olan yoluna bağlılığı için dua etmeyi unutmaması gerekir. Yine Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* duasına uyarak, Müslüman gençlere de dua etmesi gerekir: Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: "Allah'ım kavmimi bağışla, çünkü onlar bilmiyorlar."[103] Yine şöyle buyurmuştur: "Allah'ım, Devs'e hidayet ver."[104] Bu konu-

---

[102] Buhari (6/120), Müslim (12/43) –lafız ona aittir-, Ebu Davud (263), İbn-i Mace (2796), Tirmizi (1687) ve Ahmed (4/353) Abdullah bin Ebu Evfa'dan *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

[103] Buhari (12/282), Müslim (12/149), İbn-i Mace (4025) ve Ahmed (1/380) Abdullah bin Mes'ud'dan *(Radıyallahu Anhu)* -Buhari'nin lafzına göre- şöyle dediğini rivayet etmişlerdir: "Ben, peygamberlerden birinin acıklı bir hikâyesini anlatmış olan Rasulullah'ı *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şu anda sanki tekrar görüyor gibiyim. Demişti ki: "Kavmi ona şiddetle vurup yaralamıştı. O hem akan kanlarını siliyor, hem de: "Allahım, kavmimi bağışla, çünkü onlar bilmiyorlar" diyordu." Hafız, el-Feth'de der ki: O, Nuh'dur Aleyhisselam. Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ashabına anlattığı o kimsenin, kendisinden önce bu duruma düşen peygamber olması da muhtemeldir. (Fethu'l-Bâri: 6/521)

[104] Buhari (8/101), Müslim (16/77) ve Ahmed (2/243) Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Dedi ki -lafız Buhari'nindir-: Tufeyl bin Amr, Nebi'ye *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* geldi ve: "Muhakkak Devs helak oldu, isyan etti ve yüz çevirdi. Onlar için Allah'a dua et" dedi. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*: "Allahım Devs'e hidayet et." dedi.

da; Nebi'nin *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ümmetine olan şefkatini, onların hidayetini istemesini, onları buna teşvik etmesini açıklayan birçok hadis vardır... Nasıl olmasın ki? Allahu Teala onun *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* hakkında şöyle buyurmaktadır:

"İman etmiyorlar diye nerdeyse kendini mahvedeceksin." (26, Şuara/3)

İslam için çalışan Müslüman kardeşin, bundan büyük bir ibret alması gerekir...

Yapılan Dualara İcabet Neden Gecikiyor...

Burada kardeşlerimi önemli bir durum için uyarmam gerekiyor. Sizden biri Rabbine dua ettiğinde ve O'ndan bir şey istediğinde; dua konusunda gayretli olur ve hatta duaya düşkün olur, ancak dünyada duasına icabet bulamayabilir. Böyle bir durumda duayı bırakmak ve ümitsizliğe düşmek, Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yasaklamış olduğu şeyin ta kendisidir. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur: "Sizden biriniz acele edip, "Rabbime dua ettim, kabul etmedi" demedikçe, duası kabul edilir."[105] Müslim'in rivayetinde ise şöyle geçer: "Denildi ki: "Ey Allah'ın Rasulü! Acele nedir?" Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu: "Kişi dua eder ve sonra da der ki: "Dua ettim, bana icabet olunduğunu görmedim." Kişi duasına icabetin gecikmesi halinde şüphesiz üzülür. Ancak bu gecikmenin nedenleri olduğunu bilmelidir. Şüphesiz Allah'ın icabeti geciktirmede bir hikmeti vardır... Bu nedenler ve hikmetlerin bazıları şunlardır:

1- Bazen icabetin gecikmesinin nedeni; senin dua ettiğinde gereken şartları yerine getirmemen olabilir. Dua ederken, kalbinin de diline refakat etmemesi, huşunun bulunmaması, dua esnasında itaat ve Allahu Teala'ya sığınma içerisinde olmaman ya

---

[105] Buhari (11/140), Müslim (17/51-52), Ebu Davud (1484), Tirmizi (3387), İbn-i Mace (3853) ve Ahmed (2/487) Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

da duanın müstecab olduğu vakitleri değerlendirememen de bu nedenlerden olabilir. Duanın daha birçok önemli şart ve kuralları vardır.

2- Bazen duanın kabul edilmemesine sebep olan afet; tevbe etmediğin, tevbede samimi olmadığın bir günah, yediğin bir haram veya kabul edilmeyecek bir haksızlık olabilir. Böyle bir durumda bütün şartlarıyla samimi bir tevbede bulunman ve ilk olarak kulların hakkını iade etmen gerekir. Bunlar, duaya icabetin olmamasındaki en önemli nedenlerdir. Hadiste şöyle geçer: "Ey Sa'd! Duanın kabul olması için yediklerini temizle!" Sahih bir hadiste de şöyle buyurulur:

"...Sonra toz toprak içinde kalan ve elini semaya kaldırıp: "Ey Rabbim, Ey Rabbim!" diye dua eden bir yolcuyu zikredip, dedi ki: "Bu yolcunun yediği haram, içtiği haram ve giydiği haramdır. Peki böyle bir kimsenin duasına nasıl icabet edilir!"[106] Senin icabet yollarını günah pisliklerinden temizlemen gerekir...

3- Allahu Teala'nın sevabını ahirette vermek üzere ertelemesi ya da bir kötülüğü yapmış olduğun duanın değeriyle senden uzaklaştırması da olabilir. Ubade bin es-Samit'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet edildiğine göre, Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Yeryüzünde, günah olan bir istekte bulunmadığı veya sıla-i rahmi kesmediği sürece Allah'tan bir talepte bulunan hiçbir Müslüman yoktur ki Allahu Teala ona dilediğini vermek veya istediği şeyin değerinde olan bir günahı affetmek suretiyle icabet etmesin."[107]

---

[106] Müslim (7/100), Tirmizi (2989) ve İmam Ahmed (2/328) Ebu Hureyre'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

[107] Tirmizi (3573) rivayet etmiş ve Ubade bin es-Samit'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet edilen bu hadisi sahih saymıştır. Ahmed (3/18) ve Hakim, Müstedrek'te (1/493) Ebu Said el-Hudri'den *(Radıyallahu Anhu)*

Hakim'e ait rivayette şu ilave vardır: "Ya da onun için onun değerinde bu sevabı saklar." Ey Müslüman kardeşim, belki de bu senin için daha hayırlıdır. Çünkü duanın senin için ahirete ayrılması, kıyamet günü dereceni yükseltecek ve mertebeni yüceltecektir. O gün bundan çok büyük bir mutluluk duyacak, bütün dualarının ödülünün ve sevabının senin için ahirete ayrılmış olmasını ümit edeceksin.

4- İcabetin geciktirilmesinde, Allahu Teala'nın kulunun imanını deneyeceği ve onunla kendisini arıtacağı yeni bir imtihan vardır. Çünkü O, icabeti geciktirdiğinde, şeytan kula yaklaşır ve ona: "Cömertlik geniş, cimrilik eksiktir. İcabetin geciktirilmesindeki fayda nedir?" diye vesvese verir. Mü'min kulun bu vesveselere karşı koyması ve bütün vasıtalarla bunları nefsinden atması gerekir. Ayrıca bilmelidir ki, Allahu Teala'nın icabeti geçiktirmesinde; kendisi ve bizim düşmanımız olan İblis ile savaşmayla imtihan etmesi dışında başka bir sır da olabilir. Bu konuda Allahu Teala'nın hikmeti yeterlidir...

5- İcabetin geciktirilmesindeki hikmetlerden biri de; Müslümana, kendisinin Allahu Teala'ya ait bir kul olduğu gerçeğini öğretmektir. Allahu Teala, mülk sahibidir. Mülk sahibinin, sahip olduğu kimseye yasaklama ya da verme hakkı bulunmaktadır. Eğer fadlından bize verirse, bu O'nun bizim üzerimizdeki nimetidir. Eğer vermezse, bu O'nun adaletinden ve bizim üzerimizdeki hüccetindendir... Ta ki, Allahu Teala sana karşılığını vermediğinde; kendisine öfkelenebileceğin bir işçi olmadığını anla ve Hudeybiye Barışı sonrasında Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* söylediği şu sözü düşün: "Şüphesiz ben Allah'ın elçisiyim. Allahu Teala beni asla ihmal etmeyecektir."[108] Duaya karşılık ge-

---

rivayet ederler. Hakim der ki: Hadisin isnadı sahihtir, ancak Şeyhayn hadisi tahric etmemiştir. Zehebi de bunu onaylamaktadır.

[108] Buhari (6/281), Müslim (12/140) ve Ahmed Müsned'de (3/486) Sehl bin Hanif'ten *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

ciktiğinde; iman saflaşır, mü'minler ile diğerlerini ayıran şey gerçekten ortaya çıkar. Duaya karşılık geciktiğinde, mü'minin kalbi değişmez; aksine Allahu Teala'ya karşı kulluğunu arttırır.

Müslümanın, sevgili oğlu Yusuf'u kaybettiğinde Ya'kub'un *(Aleyhisselam)* uzun süre dua ettiğini, ancak icabetin oldukça geciktiğini hatırlaması gerekir. Hatta Ya'kub'un *(Aleyhisselam)* kırk yıl boyunca dua ettiği söylenir.

Ancak onun imtihanı sadece Yusuf'unu kaybetmek ile kalmadı. Aksine imtihanın şiddeti artarak, oğlu Bünyamin'i de kendisinden alındı. Üzüntüden dolayı gözleri beyazlaştı. Ancak bununla birlikte O, sevincin yakınlığını hissediyordu. *"Belki Allah hepsini birden bana getirecektir, çünkü O bilendir, hakimdir" dedi." (12, Yusuf/83)* Bunlardan sonra Allahu Teala'dan iyi son geldi. Allahu Teala ona hem gözlerini, hem Yusuf'u ve hem de Bünyamin'i aynı anda bağışladı.

6- Belki de duanın karşılık bulamaması; senin Allah'ın kapısındaki duruşundan, O'na yalvarma ve O'na sığınmaya devam etmemenden kaynaklanmaktadır. Belki de Allah sana dilediğini verirse; bu seni Rabbinden ve Mevla'ndan alıkoyacak, ibadetin özü olan duayı bırakmana sebep olacaktır... Birçoğumuzun durumu böyle değil midir? Şayet bu belalar ve afetler olmasa, bazılarımızı sığınma kapısında neredeyse göremeyeceğiz. Bu nedenle İbnu'l-Cevzi'nin de dediği gibi; bela seni Allahu Teala ile ilgilenmeye teşvik etmektedir. O'nun karşısında yaptıklarında senin için hayır vardır.

7- Bazen duanın kabul edilmesi halinde; senin için dininde günah kazanma, zarar ve fitne olabilir. Bazen de dua ederek Rabbinden istediğin şeyin, zahiri hayr, ancak hakikati senin için şer olabilir. Seleften bazılarından rivayet edildiğine göre; birisi Allahu Teala'dan savaşı istiyordu. Bunun üzerine kendisine şöyle denildi: "Savaşırsan, esir düşebilirsin; esir düşersen, hıristiyanlaşırsın."

Kardeşin, Kur'an ve Sünnette geçen duaları aklından çıkarmaması gerekir... Allahu Teala şöyle buyurur:

"İnsan, hayrın gelmesine dua ettiği gibi, kötülüğün gelmesine de dua eder. İnsan pek acelecidir." (17, İsra/11)

8- Her duanın bir kaderi ve değeri vardır. Bugün Allahu Teala'nın Raşid İslam Hilafetini vermesi için dua etmen, sonra bunun yarın olmasını beklemen mantıklı değildir... Şüphesiz bu büyük duanın ve önemli olayın bir kaderi, değeri, şartları ve sonuçları, çok çalışmanın ve büyük bir çabanın bağlı olduğu bölümleri ve Allahu Teala'nın nesilleri terbiyesi vardır. Yeryüzünde Allahu Teala'nın onlara başarı, hidayet ve doğruluk vermesi mümkündür. Bizden birinin bugün, birkaç gün sonra gerçekleşmesini bekleyerek bu duayı yapması düşünülemez!... Bazı müfessirler, Musa'nın *(Aleyhisselam)*; *"Ey Rabbimiz! Gerçekten sen Firavun ve kavmine dünya hayatında zinet ve nice mallar verdin. Ey Rabbimiz! (Onlara bu nimetleri), insanları senin yolundan saptırsınlar ve elem verici cezayı görünceye kadar iman etmesinler diye mi (verdin)?" (10, Yunus/88)* duası ile, bu duaya icabet babından gelen; *"İkinizin de duası kabul olunmuştur" (10, Yunus/89)* karşılığının arasında tam kırk yıl olduğunu söylemektedirler.

Bu olayı düşündüğümüzde, dua edenin Musa *(Aleyhisselam)* olduğunu, onun Ulu'l-Azm peygamberlerden olduğunu, yüce bir Nebi olan Harun'un *(Aleyhisselam)* onun duasına amin dediğini, her ikisinin de dua şartları ve adabını yerine getirdiğini, kendilerine beddua edilenlerin Firavun ve taraftarları olduğunu ve yeryüzünde onlardan daha zalim, fasık ve kafir kimsenin bulunmadığını, buna rağmen duaya icabetin geciktiğini görmekteyiz!... Bu, bizzat onların duasının kaderi ve değeridir. Bu, düşünen ve akleden kimseler için, gerçekten önemli bir noktadır...

İmanlarınızı Yenileyin...

Değerli kardeşlerim, arasıra imanlarınızı yenilemeniz gerekir... Bu yenileme, genel olarak bütün Müslümanlar, özel olarak

da İslam için çalışan kimseler için zaruridir. Çünkü davet işleri, bu işleri düşünme, davetin ihtiyaçları ve davetin durumunu düşünme, Müslüman kardeşi meşgul eder. İslam için çalışmada organların ameli veya İslam şeriatının belirlediği bütün yöntemler ile düşmana karşı uğraşmak onun vaktini alır…

Bütün bu fiiller, onun kalbiyle ilgilenmesini ve kalbin ameline hak ettiği özeni göstermesini engeller. Müslüman, Allahu Teala'ya aslında organlarıyla değil, kalbiyle ulaşır. Kalbin doğruluğu ve hayır için uğraşması olmadığında, organların ameli hayra ulaşmaz. Bu ihmalkârlık; kalbin (Allahu Teala'ya ihlas gibi) batınî iman şubelerinden pay almasını eksiltir. Hatta kardeş, İslam'a bağlandığı ânın başlangıcındaki ihlasını kaybeder. Doğruluk, yakîn, zühd, tevekkül, korku, tevbe, teslimiyet ve sevgiden payı azalır. Bir süre sonra, kardeşleriyle birlikte İslam'a bağlandığı ilk dönemlerdeki haline dönmeyi ister. Bütün bunlar, kalbin amelini ihmal etmenin neticesinden doğmaktadır. Bir süre sonra kardeşin boş konuşmayı arttırdığını, gereksiz yemekler gibi mübahları ve fuzuli şeyleri arttırdığını, dinen faydası olmayan şeylere karıştığını, uykuyu ve tembelliği arttırdığını, zamanını ayarlamak için çalışmadığını, vaktini faydasız ya da şer'i bir faydası olmayan şeylerde harcadığını görürsün. Bu ihmalkârlığın nedeni; Rasul'ün *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* emrini ihmal etmektir. O, her Müslümanı imanını yenilemeye davet etmektedir. Rasulullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurur:

"Dininizi yenileyin."[109]

Ve yine Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yeminlerinin çoğu şöyledir:

"Kalpleri çevirene yemin olsun ki.."[110]

---

109 Tirmizi (3522) ve Ahmed (6/294) Ümmü Seleme'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. Ayrıca Tirmizi, (2140) ve İbn-i Mace (3834) Enes bin Malik'ten de *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir. El-Bani, hadisi sahih saymıştır.

İslam için çalışan bazı kimselerin birçok tökezlemeyle karşılaştığını, bazılarının heva ve şüpheler karanlığına düştüklerini görürsün. Bunun temeli ve nedeni, imanını yenileme konusundaki gevşekliktir. Bu, gerek ferd olsun ve gerekse Müslüman topluluğun önderi olsun bütün Müslümanlar için ortak bir sorumluluktur...

İslam'a bağlanan ve onunla amel eden birçok insanın güzel derecelere ulaştıklarını görüyoruz. Hayatlarında değeri olmayan hedefleri bırakıyorlar... Ancak daha sonradan imanlarını yenileme görevini ihmal etmeleri sebebiyle gerisin geriye döndüklerini görmekteyiz. Bütün bunlar ancak, kalbin amelindeki ihmalkarlığın kesin sonucundan kaynaklanmaktadır. Kişi, kalbî yürüyüşü bıraktığı, yolda oyalandığı, başkasından temin edemediği erzağını tükettiği zaman, Allahu Teala'ya nasıl ulaşabilir ki?!

Kişi kalbindeki erzak ile bir süre devam eder ve Allahu Teala'ya olan yolculuk aşamalarından birini tamamlar. Kul, bu erzağı daima yenilemediği zaman tüketir ve böylece heva alçaklığından, sapıklıklar ve şüphelerden meydana gelen ölümcül çöllerde helak olur.

İslam için çalışan bazı kimselerin yolun ortasında iken başlarına gelen felaketler; dünya sevgisinden, kardeşini kendisine tercih eder bir haldeyken sonradan bencilliğin galip gelmesinden, zühd ve verâdan sonra hırs ve tamahın meydana gelmesinden, Müslümanlara şefkat ve merhamet gösterirken sonradan onlara yabancılaşma ve öfke duymaktan, kendisine sadece mü'minleri dost edindiği halde sonradan zalimler ile dostluk kurmaktan ve tevazudan sonra gurura ve kibire kapılmaktan kaynaklanmaktadır. Bazılarının daha yolun ortasında iken başlarına gelen bu felaket sebeplerinin çoğu; kalbin amelinin azal-

---

[110] Buhari (11/523), Tirmizi (1540), Nesai (7/3), İbn-i Mace (2092) ve Ahmed Müsned'de (2/26) Abdullah bin Ömer'den *(Radıyallahu Anhu)* rivayet etmişlerdir.

masından ve kalbin onsuz yaşayamayacağı iman manalarından aldığı payın eksilmesinden dolayı meydana gelmektedir. Bütün bunlar imanların yenilenmesi meselesine yeterince önem vermemenin acı sonuçlarıdır.

Değerli bir alimin; *"Ey iman edenler! Allah'a, peygamberine, peygamberine indirdiği Kitab'a ve daha önce indirdiği kitaplara iman ediniz" (4, Nisa/136)* ayetine yaptığı tefsir çok hoşuma gitmişti... Kardeşlere yönelik yaptığı derslerinden birinde şöyle demişti: "Mü'min olduğunuz halde, Kur'an sizden nasıl iman etmenizi ister? Hatta ayetteki hitap şöyledir. "Ey iman edenler!" Burada sizden istenen imanın anlamı nedir? Ayet, mü'minlerden daima imanlarını yenilemelerini istemektedir. Bunun nedeni; imanın arasıra yenilenmeye ihtiyaç duymasıdır."[111]

Allahu Teala'nın Bazı Günlerini Hatırlamak

İmanların yenilenmesine yardımcı olan nedenlerden biri, Allahu Teala'nın bazı günlerini hatırlamaktır. Allahu Teala, efendimiz Musa'ya *(Aleyhisselam)*, İsrailoğullarına Allah'ın günlerini hatırlatmasını emretmişti. Allahu Teala şöyle buyurur:

"Allah'ın günlerini onlara hatırlat." (14, İbrahim/5)

Sanki bu, Musa'nın *(Aleyhisselam)* temel görevlerinden biriydi. Hatırlatılması emredilen o günler; Allahu Teala'nın İsrailoğullarını kurtardığı, Firavun ve askerlerini boğduğu ve böylece Allahu Teala'nın kendi dostlarına yardım edip, Müslümanların ordusunu aziz kıldığı ve düşmanı yenilgiye uğrattığı günlerdir. Allahu Teala'nın, yeryüzünde dostlarının üzerine zafer ve başarı örtüsünü serdiği bu günler, O'nun açık ayetlerindendir.

Aşura günü orucu, Allahu Teala'nın, Musa ve beraberindeki mü'minleri kurtardığı, Firavun ve beraberindeki kafirleri boğduğu o günü hatırlamak maksadı ile İslam'da sünnet olan

---

[111] Burada imanların yenilenmesinden maksat, Allahu Teala'dan iman konusunda sebat ve hidayet istemektir.

ibadetlerden olmuştur.

Bu, gerçekten Allah'ın günlerindendir. Bu nedenle her yıl, bu büyük zafer nedeniyle Allah'a şükretmek için oruç tutarız... Musa *(Aleyhisselam)* dönemindeki Firavun ve destekçilerini boğduğu gibi, günümüz Firavun ve destekçilerini de boğması, Haman ve ordusunu yok ettiği gibi, günümüz Hamanlarını ve ordularını da helak etmesi için, Aşure günü Allahu Teala'ya dualarımızı arttırırız... Dolayısıyla bizler, buna benzer günlerde, bize yardım etmesi ve bizi Firavunların elinden kurtarması, Musa ve beraberindeki mü'minleri yeryüzüne yerleştirdiği gibi, bizi de yerleştirmesi için Allahu Teala'ya rüku, secde ve yakarışlarımızı artırmalıyız.

Müslüman kardeşin, arasıra Allahu Teala'nın günlerini hatırlaması ve büyük imani dersler ve ibretler barındıran bu günler hakkında düşünmesi gerekir... Bazen Furkan gününü, iki topluluğun karşılaştığı günü, Hayber gününü, Büyük Fethi, Beni Kaynuka gününü, Beni Nadir ve Kurayza gününü, Yemame, Yermuk, Kadisiye, Nehavend, Mağrib, Endülüs'ün ve Rusya'nın güneyinin fethedildiği günleri hatırlaması gerekir. Hıttin'i, Ayn Calut, Kostantiniyye, Zulaka ve İrk'i hatırlaması gerekir. Yine Allahu Teala'nın Nuh'u *(Aleyhisselam)* ve beraberindeki mü'minleri kurtardığı günü hatırlaması gerekir. Allahu Teala'nın Hud'u, Salih'i, Lut'u, Şuayb ve beraberindeki mü'minleri kurtardığı, kafir ve inatçılara azap ve felaketini indirdiği günler de şüphesiz hatırlanılması gerekenler arasındadır.

Allahu Teala'nın İbrahim'i *(Aleyhisselam)* ateşten kurtardığı ve ateşi onun için serinlik ve selamet kıldığı günü ve yine Allahu Teala'nın İsmail'e fidye olarak kurbanlık gönderdiği günü de unutmamak gerekir... Allah'ın günlerinden olan bu günlerin tamamı, üzerinde tefekkür etmeyi ve akletmeyi hak etmektedir. Bu günler, ciltlerce kitabın alamayacağı imani manalar içermektedir.

Allahu Teala'nın kendisine faydalı ilim verdiği her Müslüman kardeş, bu günler hakkında tefekkür ettiğinde, kalbi; yakin, tevekkül, tevbe, huşu, boyun eğme, teslim olma, sevgi ve samimiyet gibi rabbani duygular ile dolduran imani manalara kavuşur.

Müslüman kardeşin, Kur'an'ın anlatmış olduğu ve sünnet ve siyer kitaplarının tafsilatını bildirdiği Allahu Teala'nın günlerini hatırlama konusunda ihmalkar olmaması gerekir. Hatta kendi dönemine yakın olan Allah'ın günlerini de hatırlaması gerekir. Bunlardan gafil olmamalıdır. Çünkü Allahu Teala'nın günleri bazen en kolay ve etkili davettir. Allahu Teala'nın, Şemsi Bedran, Salahu Nasr, Şa'ravi Cum'a ve Ali Sabri'ye boyun eğdirdiği günler daima hatırlanmalıdır. Allahu Teala onlara zilleti tattırdı. Onlar, Müslümanları küçümsedikleri ve hapishanelerinde en kötü işkenceleri yaptıkları sürece Allahu Teala onlara bu zilleti tattırmaya devam edecektir.

Döneminin Firavunlarından olan Mısır tağutunu, kahraman Müslüman Halid el-İslambuli ve arkadaşlarının eliyle öldürüldüğü gün, Allahu Teala'nın hatırlanılması gereken mübarek günlerindendir. Sadece Doğu Avrupa'da değil, bütün dünyada Komünizmin düştüğüne şahit olduğumuz günler de Allahu Teala'nın günlerindendir. Sovyetler Birliği'nin dağıldığı o gün; dünya nüfusunun yarısından fazlasının kulluk ettiği bu ilah param parça olmuştur. Onlar Komünizm putuna ibadet ile yetinmediler ve Allahu Teala'nın varlığını da inkar ettiler! Komünizm ve Marksizm putunun düşmesi; bu çağdaki en büyük ayet, o günler de; bu çağdaki Allah'ın en büyük günlerinden kabul edilir.

Bu maddi düşüş, Doğu Avrupa'da sadece üç ayda gerçekleşmiştir. Bunların ömrü yetmiş yılı geçemedi. Çünkü yapıları hapishane, işkence, sürgün, demir ve ateş üzerine kuruluydu ve yirmi milyondan fazla Müslümanı öldürmüşlerdi.

Müslüman kardeşim; senin, dünyadaki hiçbir devletin hi-

maye etmediği, bütün dünyanın kendisiyle savaştığı İslam'ın ömrüyle, Komünizmin ömrünü karşılaştırman gerekir! Hatta bütün dünya ülkelerinde, İslam'a bağlı olanlar, işkence görmektedirler... Ondört asır geçmiş olmasına rağmen, İslam hala taze ve genç olarak durmaktadır.

Düşün kardeşim... Birkaç gün içinde, sadece devlet otoritesinin eksilmesiyle (yok olmasıyla demiyorum) Komünizm putu nasıl düştü!!

Ancak İslam... Dünya onunla savaşmak için toplanmış olmasına rağmen, her geçen gün daha da güçleniyor, yardımcılar ve yiğitler kazanıyor. Allahu Teala şöyle buyurur:

> *"Sen yüzünü 'Hanif' olarak dine, yani Allah insanları hangi 'fıtrat' üzere yaratmış ise o fıtrata çevir. Allah'ın yaratışında değişme yoktur. İşte dosdoğru din budur; fakat insanların çoğu bilmez." (30, Rum/30)*

Allahu Teala'dan haçlıları, Yahudileri, laikleri ve yeryüzündeki bütün küfür ve şirk önderlerini ve onların destekçilerini düşürmesini, yeryüzünü bu putlardan temizlemesini ve üzerinde İslam nurunu, hakkın ışığını yaymasını diliyorum...

Allahu Teala'nın günleri çoktur. Bunlardan bazıları bölgesel, bazıları daha geniştir. Hatta bazıları şahsi ya da geneldir. Önemli olan; Müslüman kardeşin arasıra bu günleri hatırlaması, onların imani manalarını düşünmesidir. Çünkü bu günler birçok manalar ve ibretler içermektedir.

Risalemiz burada bitti. Hamd, öncesinde ve sonrasında Allahu Teala'ya aittir. O, nimetiyle iyilikleri tamamlamıştır.